

Giới thiệu Nhật Ký Mang Thai Tuổi 17

Nhật ký mang thai tuổi 17 là tác phẩm của tác giả Võ Anh Thor. Được Vtb90 edit lại. Cậu tên Mìn Mìn. Đó chỉ là biệt danh, nghe dễ thương đó chứ. Tên thật của cậu không xấu nhưng cậu thích mọi người gọi mình là Mìn Mìn hơn. Cậu học lớp 11 tức năm nay 17 tuổi. Quả thật tôi không thích cái câu ông bà hay bảo : tuổi 17 bẻ gãy sừng trâu. Thay vì làm việc vô nghĩa đó tôi thà đi thi hoa hậu thể giới còn sướng hơn. Số đo 3 vòng của cậu không được hoàn hảo, phải chăng vì thế mà cậu chưa có bạn trai. Đời chán quá!

Chiều nay tan học vừa bước chân vô nhà cậu đã nghe âm thanh ồn ào, hệt như chạy giặc. Nhà cậu chỉ có 5 người mà nhốn nháo như chuồng gà. Suốt ngày cứ nghe oang oang giọng cha mẹ rồi đến hai thằng em sinh đôi trời đánh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Thai Tuổi 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Giữa tháng 1 năm 2013

Thông tin về chủ nhân của quyển nhật ký có 1 không 2 này :

Tên thật : có chết cũng không nói...

Biệt danh : Mìn Mìn

Sinh ngày : 9/9/1996

Nhóm máu : O “thiên tài”

Giới tính : gái “ngây thơ”

Chòm sao : Xử Nữ

Chiều cao : 1m53 + 2cm đế của đôi giày thể thao Nike

Học ở : trường nội trú Q lớp 11B10, ngồi bàn thứ nhất dãy giữa nên thường bị thầy cô địa

Sở thích : cưa trai

Sở đoản : ra vẻ nhu mì

Quan niệm tình yêu : được ăn cả, ngã về 0

Mong muốn : trở thành người nổi tiếng

Bí mật : nhiều vô số kể nhưng liệt kê vài thứ thôi

1. Bảy tuổi đánh rắm rất lớn và đổ cho con bé đứng bên cạnh
2. Lén lấy mấy chiếc quần bông của thằng Vinh cất ba lỗ
3. Nói cho mẹ biết thằng Hoàng cạo lông chân bao nhiêu lần 1 ngày
4. Up hình con bạn thân Thuý Nga đang nặn mụn lên trang mạng xã hội rồi vờ lên án kịch liệt cái đứa làm chuyện đó
5. Từng thấy cha lộ hàng ngoài bãi biển

_____ v.v... _____

Tôi tên Mìn Mìn. Đó chỉ là biệt danh, nghe dễ thương đó chứ. Tên thật của tôi không xấu nhưng tôi thích mọi người gọi mình là Mìn Mìn hơn. Tôi học lớp 11 tức năm nay 17 tuổi. Quả thật tôi không thích cái câu ông bà hay bảo : tuổi 17 bẻ gãy sừng trâu. Thay vì làm việc vô nghĩa đó tôi thà đi thi hoa hậu thể giới còn sướng hơn. Số đo 3 vòng của tôi không được hoàn hảo, phải chăng vì thế mà tôi chưa có bạn trai. Đời chán quá!

Chiều nay tan học vừa bước chân vô nhà tôi đã nghe âm thanh ồn ào, hệt như chạy giặc. Nhà tôi chỉ có 5 người mà nhốn nháo như chuồng gà. Suốt ngày

cứ nghe oang oang giọng cha mẹ rồi đến hai thằng em sinh đôi trời đánh.

“Ông tháng này chưa đưa tiền tôi”

“Gi ? Tôi mới đưa hôm trước, bà xem lại đi”

“Xem rồi, không có”

“Thì bà cứ vào xem lại lannuwax cho chắc ăn”

“O hay, ông điếc à ? Đã bảo không là không, có xem mấy lần cũng thế thôi”

Cha mẹ luôn mang tiền bạc ra làm chủ đề tranh cãi, một ngày gần chục bận chứ chả ít.

“Con nhỏ này đẹp quá anh ha”

“Ai ? Con đó hả ? Xấu òm, đẹp nổi gì”

“Em thấy vậy là xinh rồi, bữa nào cura nhỏ thử”

“Mày sinh ra uổng quá, có mắt mà như đui”

“Chi có kẻ hay xem ảnh nude như anh mới bị mù”

“Mày coi nhiều hơn tao còn nói gì chứ”

Còn đây là cuộc trao đổi mắt nết giữa hai thằng em sinh đôi 14 tuổi của tôi. Thằng bên phải tên Huy Hoàng nhưng tôi thấy đời nó giống điều tàn hơn, còn thằng bên trái tên Quang Vinh, tiếc là nó không phải ca sĩ. Huy Hoàng và Quang Vinh suốt ngày bàn tán về việc của gái. Nghe mấy câu thô thiển của chúng mà tôi muốn đi đầu xuống đất. Sao tôi không có em gái nhỉ ? Không phải vì tôi thích em gái mà chỉ ít, nó sẽ không thù dai như hai thằng tiên sư trời đánh kia.

Cuộc sống của tôi nhàm chán, vô vị dễ sợ !

Sáng đi học, nhồi nhét mớ kiến thức to còn hơn núi vào đầu. Quanh đi quẩn lại toàn thấy mấy gương mặt quen thuộc muốn bị mốc cả lên, từ thầy cô qua bạn bè. Chiều về nhà thì nghe cha mẹ và hai thằng em họp thành cái chợ bà Chiêu. Ông bà hay nói : Hai người đàn bà cộng con vịt ra cái chợ. Nhà tôi có một người đàn bà với ba đàn ông mà ra tới ... 4 cái chợ! Giả sử có thêm con vịt nữa thì tôi thề trên bộ tóc giả của mẹ mà tôi lỡ dùng làm giẻ lau là tôi sẽ lên nóc nhà sống.

Đời tôi cứ trôi qua 1 cách nhạt nhẽo đơn điệu. Ngày nào cũng như ngày đó. Tôi ước giá như nó xuất hiện sự thay đổi lớn, cái gì đó thật chấn động ấy. Bước ngoặt đổi thay. Chiều qua con bạn thân Thuý Nga bói cho tôi quẻ bài Tarot. Phải công nhận, con này có số làm ... bà bói. Nhìn dáng ngồi chân trên chân dưới, mặt mày thảnh thơi nhàn nhàn như khi là tôi biết trước tương lai của nó khỏi cần bói chi mệt. Thuý Nga bói khá ứng nghiệm, có điều ứng toàn những thứ xui xẻo rùng rợn.

“Bà sắp gặp chuyện lớn. Rất lớn! Đến nỗi sẽ làm cuộc sống của bà thay đổi hoàn toàn”

“Chuyện gì ?”

“Cũng không rõ nhưng hình như liên quan đến trai”

“Ồ! Hay mình sắp gặp 1 công tử nhà giàu, đẹp trai, lạnh lùng ?”

“Chắc vợi”

Vậy là có thứ để tôi hi vọng rồi. Tôi chấp tay vái trời vái đất cho điều ấy xảy ra để kết thúc vòng quay nhàm chán mình đang có. Nếu được thế thì tôi hứa danh dự không lên lấy quần bông của thằng Vinh ra cắt mỗi khi nó chơi trò trả đũa tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mạng Thai Tuổi 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chạm Trán Với Cool Boy Và... Hãy Đợi Đây!

Ngày 17 tháng 2

Trường học tất nhiên bao giờ cũng có cả tá thứ để nói. Đó là điều hàng vạn hàng triệu học sinh trên thế giới đã công nhận rồi. Cái trường trung học phổ thông Q của tôi cũng thế thôi. Mà một trong những vấn đề được quan tâm chú ý nhiều nhất, thậm chí trên phim Hàn hay truyện tranh Nhật cũng mang vào làm chủ đề chính, đó là các hot boy - hot girl! Oh yes! Đây là thứ luôn hiện diện hầu hết trong tất cả trường từ cấp I,II,III kể cả mẫu giáo. Vì sao ? Đơn giản, có trai đẹp gái xinh là ... cứ mê!

Hot boy - hot girl ai chẳng biết đó là những kẻ mang nhan sắc rất “hót”. Với tôi, những kẻ chuyên mang sắc đẹp của mình đi “phe” trước bàn dân thiên hạ là một tội ác không thể tha thứ. Chúng nó làm vậy chả khác nào khơi dậy lòng ganh tị nơi những người xấu hơn. Đã thế còn khiến cho một nhóm người khác mê điên cuồng, suốt ngày theo đuôi. Tóm lại tôi ghét mấy cái hot hot đó. Nhan sắc tôi “nguội” đây mà cũng có chết đâu, vẫn sống nhăn răng còn gì. Khoẻ nữa là đằng khác!

Trường Q của tôi có khá khá những hot boy - hot girl (tại sao trên đời lại có nhiều kẻ thích gây tội ác bằng sắc đẹp thế nhỉ). Tất nhiên là tất cả những người đó chỉ được biết đến trong một phạm vi nào đấy, chứ không đình đám như trên phim Hàn, truyện tranh Nhật là kiểu đẹp nứt lòng đến nỗi Hằng Nga phải uất ức hoặc giàu đến mức vách đồ tường (nhan sắc của chúng làm đồ tường thì tôi chả hiểu cái gia đình ấy sống thế nào được). Ngoài đời vẫn thực tế hơn phim truyện nhiều. So với toàn trường mà bạn nổi tiếng khắp cả khối là đã ghê gớm lắm rồi! Khối 11 của tôi có tổng cộng 7 thằng hot boy, còn hot girl thì tôi không đếm bởi tôi không mê con gái. Và trong số đó tôi để ý 1 thằng... Học lớp 11B1, gương mặt khá cool có thêm hai lúm đồng tiền, học giỏi và tham gia CLB võ thuật - cậu ta tên Chan Chan.

Tôi để ý Chan Chan không hẳn là vì mê hot boy (mặc dù phải thừa nhận nhiều lúc tôi suýt mất hết hồn vía khi thấy cậu ta cười bởi 2 lúm đồng tiền duyên tẻ) mà do cậu ta được bạn bè gọi bằng biệt danh, giống tôi. Chưa hết, Chan Chan thường đạp xe đi học ngang nhà tôi mỗi buổi sáng. Tôi vốn không quen để ý mặt mũi những người qua lại nhà mình nhưng bởi một cuộc chạm trán không mong đợi mà cả hai... thành kẻ thù. Sáng hôm đó, khi tôi đang lau chùi ban công ở phía ngoài thì vô tình quơ tay hất đổ cả xô nước rớt xuống dưới. Không may là đầu của Chan Chan lại trở thành nơi “đáp” của cái vật bằng nhựa kia. Thật tình không thể trách tôi được. Nếu trách nên trách cậu ta lại đạp xe đến ngay lúc ấy... Đứng thất kinh trong vài phút, tôi liền lật đật chạy xuống dưới nhà để xin lỗi kẻ bị nạn.

“Ồ cậu gì ơi cho tớ xin lỗi, tớ không cố ý” - Tôi mon men đi ra ngoài cổng, nói thỏ thẻ.

Lúc đó tôi chưa biết đó là Chan Chan, cool boy trường mình vì nguyên cái xô nhựa up cả lên đầu cậu ta. Nước lau nhà hoà quyện với mùi Sunlight tạo nên một thứ mùi vô cùng “thơm tho” trên người Chan Chan. Tôi nhăn mặt tưởng tượng cái cảm giác mới sáng sớm đã được “tắm mát” bằng thứ chất lỏng kinh dị mà tạm gọi là sự pha trộn hoàn hảo giữa nước rửa nách của thằng Hoàng với nước rửa chân của thằng Vinh cộng thêm nước sông Sài Gòn.

“Cậu ơi” - Tôi cất tiếng gọi lần nữa bị không nghe đối phương đáp. Sự im lặng đáng sợ.

Mấy giây sau, Chan Chan chậm rãi kéo cái xô nhựa lên để phô bày gương-mặt-cool-boy-vừa-mới-bị-một-con-bé-tô-diểm-bằng-nước-lau-nhà. Khi ấy tôi giật mình nhận ra thằng “hót” boy trường mình đây mà. Đã thế còn đứng ngay cái cậu má lúm đồng tiền.

“Hơ hơ ... Chào cậu, Chan Chan”- Tôi cười ruồi, chào hỏi cho lịch sự.

Dường như Chan Chan cố kiềm chế cơn giận dữ nhiều lắm hay sao mà tôi thấy trán cậu ta nổi mấy đường gân xanh lè, giật giật như bị động kinh.

“Đằng ấy làm cái trò gì vậy hả ???”- Giọng Chan Chan không quá lớn nhưng nghe đầy nguyền rũa. Đúng là giận lắm rồi!

“Ồ thì, tớ vô tình vô tay trúng xô nước lau nhà mà đúng lúc cậu đạp xe ngang qua nên... Ừm, chỉ là sự cố thôi, cậu bỏ qua”

“Bỏ qua???”- Giờ Chan Chan chuyển qua bị rút mất -”Làm tôi ướt nhem như chuột lột mà bảo tôi bỏ qua sao ? Đằng ấy nói dễ nghe ghê!”

“Đã bảo tớ không cố ý. Có lẽ số phận an bài hôm nay cậu phải bị up xô nhựa lên đầu. Cứ xem như hạn xui năm nay đến sớm”- Tôi cười trừ.

“Nói thế mà nghe lọt tay được hả ??? Tôi bắt đền đó! Làm sao tôi đền trường bây giờ?”

Trông dáng vẻ tức giận sôi gancura Chan Chan, tôi giấu tiếng thở dài rồi khoanh tay bảo:

“Mà nói gì thì nói, cậu còn định đội cái xô ấy đến bao giờ nữa?”

Như chợt nhớ ra điều đó nên ngay lập tức Chan Chan ném mạnh xô nhựa xuống đất đồng thời gắt lên để chữa cái ngượng:

“Tóm lại, đằng ấy phải xin lỗi và cho tôi vô nhà tắm rửa thay quần áo!”

“Xin lỗi thì tớ làm rồi còn cái kia thì để tớ vào lấy tạm áo somi của thằng em cho cậu.”

“Xin lỗi với thái độ kênh kiệu đó hả??? Chỉ ít cũng nên tỏ ra hối hận ăn năn hay hạ mình van nài tôi tha thứ chứ!” – Chan Chan gào.

Bắt đầu bực bội trước cái kiểu vênh vao mặt nết của tên cool boy, tôi hất cằm đáp trả:

“Hạ mình van nài thì còn khuya! Tớ đã chân thành xin lỗi, không nhận thì mặc xác cậu!”

“Cái con nhỏ bố láo này!” – Chan Chan lần tới và đưa ngón tay lên chỉ thẳng mặt tôi.

Tức cái mình, tôi không nói không rằng ngay tức khắc há miệng đớp một phát vào ngón tay dám chỉ trỏ “bậy bạ” của Chan Chan. Đối diện, cậu ta há

hốc mồm cùng cái nhìn thất kinh trước thế vô lợi hại từ đối phương. Rất nhanh, tên cool boy la làng: “A a a a a a!”

Mau chóng, tôi nhả ngón tay Chan Chan ra rồi chùi mồm. Gớm ghê! Tiếp, tôi đá một cú đầu vãi trời xanh vào chân cậu ta. Chan Chan lại hét lên và cúi xuống ôm chân. Chưa dừng ở đó, tôi vớ lấy cái xô quất vào bên hông cho cậu ta chói với ngã nhào vô chiếc xe đạp martin đang dựng chống kế bên. Thế là cả hai nằm sóng soài ra đất. Xong, tôi ngoảnh mặt bỏ đi vào trong nhà, đóng cổng cái rầm. Nhưng lát sau từ trong phòng vệ sinh, tôi nghe bên ngoài Chan Chan mắng rất khỉ thế:

“Đồ phù thủy! Đồ bà chằn lừa! Đồ thứ con gái dữ như quỷ! Đồ mặt mốc!”

Nghiến răng, tôi quay qua cầm lấy cây lau nhà rồi phi như bay ra ngoài cổng. Vừa thấy tôi, Chan Chan ngừng mắng mà lập tức lùi người ra phía sau chuẩn bị tư thế.

“Đằng này không nhện đằng ấy nữa đâu nha! Đây là đai đen tứ đẳng karate đó!”

Tôi cười khinh. Vớ vớ chả khí! Bà đây một chiêu “lau nhà chảo” thôi là mầy vô viện chính hình! Nghĩ xong, tôi liền ném về phía Chan Chan chiếc áo somi của thằng Vinh vì áo thằng Hoàng toàn mùi hôi nách. Nhận lấy áo, mặt cậu ta bỗng chốc ngêch ra do bất ngờ.

“Giờ đếm tới ba, cậu mà không biến khỏi đây thì tôi cho ném mùi ka-ra-tê-la-nhau!”

Nhớ lại mấy thế công phu lạ lẫm ban nãy của tôi nên Chan Chan hơi biến sắc. Tức thì, cậu ta cầm lấy áo và phóng lên xe đạp chạy đi mất. Được một đoạn, tên cool boy còn ngoảnh đầu lại phàn tôi ba từ: “Hãy đợi đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Mạng Thai Tuổi 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Cây Mai Và Thằng Hái Trộm

Ngày 21 tháng 1

Trong vườn nhà tôi có cây mai trắng. Đó là một điều rất bình thường. Nhưng có hai thứ khiến cái cây đó trở nên đặc biệt. Thứ nhất, cây mai này hoa đẹp dã man. Màu trắng tinh khiết đến độ chỉ cần nhìn thấy thôi là bạn đã cảm giác lòng mình nhẹ nhõm bình yên rồi. Chưa hết, mỗi lần đến mùa ra hoa thì cả góc vườn nhà tôi thơm nức mũi. Lắm khi, thằng Hoàng bắc ghế ra ngồi ngay cửa, vừa hít mùi hoa mai vừa... nhỏ lông nách cả buổi trời. Còn điều thứ hai, khác với điều thứ nhất là nó không hề khiến tôi dễ chịu chút nào mà cực kỳ, cực kỳ bức bối. Chả rõ từ khi nào lại xuất hiện một thằng hái trộm đáng ghét. Mặt cool vậy đấy, mỗi lần cười có hai lúm đồng tiền rất duyên, học giỏi ở trường và còn là đai đen tứ đẳng ấy vậy khổ nỗi cha mẹ sinh nó ra thế nào mà để nó thích trộm vặt. Chan Chan – tin nổi cậu ta là một thằng chuyên hái trộm hoa mai không?

“Nè đằng ấy, mai này ngộ ngen.” – Chan Chan ngừng xe cái két, chống tay lên bờ tường rồi hếch cái bản mặt tự-hào-vì-minh-là-cool-boy về phía tôi.

“Mai ngộ kệ nhà người ta. Thắc mắc chi?” – Tôi tập thể dục, chả thèm ngó cậu ta.

“Mà hoa nó đẹp ghê! Đằng ấy cho đằng này xin vài nụ.”

“Gi?” – Tôi ngừng động tác lắc mông lại, mở mắt trừng trừng – “Xin hoa mai nhà này hửm? Ne-vơ! Không bao vờ! Mơ đi em zai.”

“Bày đặt! Cùng tuổi mà đằng ấy gọi đằng này là em trai hả? Giờ xin cho không?”

“Không! Phien phức!” – Dứt lời, tôi quay phắt đi vào trong. Rõ dở hơi!

“Được! Hãy đợi đấy!”

Tuyên bố xong câu sắc mùi hoạt hoạ giống hệt lần trước, Chan Chan liền đạp xe chạy đi mất dạng. Đồi theo cái mái đầu nhấp nhô của cậu ta qua bờ tường nhà, tôi cười khinh bỉ:

“Ừ thì bà chờ xem mầy làm gì nào, thằng ôn!”

Và Chan Chan làm thật. Không quá lâu để tôi hiểu rõ hậu quả của câu: “Hãy đợi đấy!”

Lúc đó tôi đang bới com chuẩn bị ăn trưa thì chợt nghe giọng thằng Hoàng gào lên (thằng này hình như xem cây mai là người yêu rồi, cứ dính chặt không rời):

“Mẹ ơi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Thằng nào con nào mất dạy bẻ mấy cành mai nhà mình kia!”

Hiển nhiên ngay lập tức tôi chạy cái vù ra cửa, suýt lật đổ cả nồi com đầy. Để rồi trước mắt tôi là cây mai bị bẻ mất vài cành đang đứng ngơ ngác dưới

ánh nắng đỏ lửa buổi trưa hè. Bên dưới còn có vài cánh hoa trắng muốt nằm buồn bã lặng lẽ. Khi nói, tôi với thằng Hoàng tiếc ngẩn ngơ. Những cảnh bị hái trộm là cảnh có nhiều hoa đẹp nhất...

“Phải nói cha mẹ xử vụ này! Em mà biết ra thằng hay con nào là cho nó vô hòm nầm!” – Thằng Hoàng hầm hờ bước hối hả vào nhà.

Còn đang tiếc hùi hụi thì thỉnh thoảng tôi nghe tiếng hí hửng của Chan Chan cất lên:

“Ồ! Cây mai nhà đảng ấy giờ còn ngộ hơn hồi sáng nữa. Một bên bị trụi hết cành.”

Nhìn thấy cái bản mặt khoái chí đó là tôi như phát hiện ra tên hái trộm hoa mai mất nết.

“Thằng ôn dịch, mày bẽ cảnh mai nhà bà phải không???”

“Ê! Nói cho đảng hoàng. Con mắt nào của đảng ấy thấy đảng này hái trộm?”

“Không phải mày thì là thằng nào???”

“Cái đó ai biết. Chắc tên nào ghét đảng ấy nên mới hái trộm hoa mai để bỏ ghét. Ai biểu sống ác nham quá chi. Xin có vài nộ mà chà thêm cho.” – Chan Chan tỉnh bơ bảo.

“Mày...”

Thấy tôi mím môi và mắt long lên vì tức giận đồng thời đi vội ra xô đôi dép vào chân là Chan Chan hiểu ngay tôi sắp làm hành động gì. Tức thì, cậu ta gạt chóng xe rồi nhanh như chớp đạp xe vọt lẹ. Đã vậy tên cool boy này còn la làng lên hết muốn loan tin cho cả xóm nghe có tin mới: “Bà con ơi! Mai lạ, mai lạ! Một bên trụi hết cành! Xem đi nào!”

Tôi đạp tung cửa, chạy vắt giò lên cổ đuổi theo cái thằng ba trợn láo lếu Chan Chan. Nhưng mà được một lát thì tôi đành uất ức lê dép đi về nhà. Dép lao sao bì với xe đạp. Đã vậy còn đuổi theo cậu ta một đoạn đường dài dưới ánh nắng gay gắt, tôi muốn đứt mạch máu. Biết thế tôi xin mẹ mua cả trực thăng riêng để bắt mấy tên hái trộm khôn nạn kiểu đó. Trờ về với bộ dạng ướt đầm mồ hôi, tôi thề nhất định có cơ hội quyết báo thù tên Chan Chan... Vụ cây mai tôi không bỏ qua đâu! Hãy đợi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mạng Thai Tuổi 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Hữu Thù Bất Báo Phi Quân Tử

Ngày 23 tháng 1

Màu đen. Có lông. Hôi rình. Cẩn đầu. Tinh ranh. Phá phách. Đó là con chuột. Và điều cực kỳ kinh khủng ở đây: cái con vật rùng rợn ấy đang ở ngay trong cặp tôi. Đánh chết thằng nào bố lão dám chơi xỏ lá tôi như vậy! Cũng may tôi chưa kịp ôm cặp lên là đã cảm giác hình như có thứ gì ngo ngoáy ở trong. Mau chóng đưa mắt nhìn vô thì ông bà ông vải ơi, nguyên con chuột nhắt đen xì nằm chình ịch giữa mấy cuốn tập.

Hành động đầu tiên của tôi là... Ném đi. Nhảy lên băng ghế. Hét lớn.

Tôi không nghĩ là những kẻ sợ chết khiếp con vật này còn có thể có những hành động khác khi thấy nó “trương thân trương áy” ngay trong đồ vật mình ôm ấp mỗi ngày.

Ồ là la! Chưa dừng ở đó, đúng lúc trời cao “thương tình” hay sao mà cho kẻ-bè-trộm-cành-mai hôm trước đột ngột xuất hiện và hiển nhiên, cậu ta đã mở to mắt nhìn tôi trong bộ dạng: đu cả tứ chi trên thành ghế đá và ngồi chết dí đấy như bị dán keo ngay móng. Tôi đoán khi ấy hẳn mình chả khác nào một con khi. Ngay cả ánh mắt ngơ ngác của Chan Chan cũng hằn rõ điều này. Vậy thì, tôi biết giấu cái bản mặt này đi đâu đây???

“Đảng ấy bị vọp bẻ hay sao mà nhảy như cóc thế?” – Chan Chan đi lại gần hỏi.

Dù hơi quê nhưng tôi không còn cách nào khác đành trả lời thành thật về sự việc:

“Có con chuột trong cặp. Tớ sợ chuột.”

Nghe xong, Chan Chan đảo mắt một hồi rồi đi lại chỗ chiếc cặp bị chính chủ nhân của nó ném đi không thương tiếc, chậm rãi cúi xuống cầm lên xem. Tôi thấy cậu ta từ từ thò tay vào rồi rất nhanh sau đó lôi ra con chuột nhắt. Chan Chan quăng nó đi thật xa, vào lùm cây. Còn tôi thở phào nhẹ nhõm hệt như cái lần mẹ tưởng thằng Vinh biến mái tóc giả thành đồ giặt lau nhà trong khi thủ phạm thật sự mới chính là tôi.

“Nè, cặp của đảng ấy.” – Chan Chan trao vật về chủ – “Đảng ấy dữ thế mà lại sợ chuột.”

Nhảy phóc xuống đất, tôi vừa đưa tay đón lấy cặp từ Chan Chan vừa thút thít đáp khề:

“Tớ từng bị chuột cắn nên rất sợ. Ừm... cảm ơn cậu nhiều.”

“Không có gì. Cơ mà trông đằng ấy dzậy mới dễ thương. Hiền hiền sợ con này con kia í.”

Tôi liền đưa mắt nhìn Chan Chan và thấy tên đáng ghét ấy mỉm cười, hai lúm đồng tiền sâu hoắm trông duyên cực. Phải thừa nhận, nhà nào có phúc mới sinh ra thằng cu này! Nghĩ bản thân cũng nên đền đáp người ta nên tôi đánh bạo đề nghị:

“Nếu cậu không bận thì tớ mời đi ăn chè. Xem như là đề cảm ơn.”

“Được. Đằng ấy đã mời thì đằng này không từ chối.” – Chan Chan cười nhe răng

... Thế là sau đó, Chan Chan chở tôi trên chiếc xe đạp martin màu xám đến chỗ quán chè mà tôi ăn quen. Cậu ta có vẻ rất thích, còn thích ăn chè hay thích... tôi thì chả rõ (^O^)

“Cậu muốn ăn chè gì?” – Tôi hỏi thân thiện khi cả hai vừa ngồi vô bàn.

“Gì cũng được. Đằng ấy cứ chọn.”

Tôi gật đầu cầm tờ thực đơn lên xem xong gọi một lèo mười món: chè đậu xanh, chè thái, sâm bồ lượng, gỏi khô bò, bánh flan, cotail, bánh bò, súp cua, bánh trắng, đĩa trái cây.

“Đằng ấy gọi chi dữ vậy?” – Chan Chan nuốt nước bọt nhìn mặt bàn đầy ắp thức ăn.

“Đừng lo, chỗ này rẻ lắm tớ ăn hoài. Nhiều đây hơn 50 à. Tớ vừa có tiền tháng nên bao cậu ăn chơi. Với lại, tớ cũng đang đói.”

“Nhưng như vậy thì đằng này ngại lắm.”

“Ngại ngừng gì. Khi nãy cậu giúp tớ nên giờ tớ cảm ơn. Nào ăn đi!”

Dù hơi lưỡng lự nhưng sau đó Chan Chan cũng bắt đầu cầm muỗng múc chè lên. Tôi cũng thế. Hai chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện khá vui vẻ. Không ngờ tên Chan Chan háu ăn gớm, ban đầu còn e dè ấy vậy càng về sau càng ăn hay say đến nỗi tôi có cảm giác cậu ta bị bỏ đói mấy tuần liền.

Chỉ hơn một tiếng sau là hai chúng tôi chén sạch bách chỗ không lồ này. Nếu mà bụng còn chứa được nữa là tôi đã kêu thêm châu mới.

“Cậu ăn ngon chứ?” – Tôi hỏi khi trông Chan Chan vỗ vỗ bụng.

“Ngon tuyệt! Chỗ này vừa rẻ vừa ngon, một đằng này dẫn bạn bè đến đây ăn.”

“Ừ, ý hay đó.” – Tôi gật đầu xong tự dưng thấy mắc tiểu – “Tớ đi vệ sinh một lát. Cậu ngồi chờ rồi lát chúng ta cùng về.”

Thấy Chan Chan gật gật liên tục, tôi liền mau chóng đứng dậy rời bàn đi về phía phòng vệ sinh và... nở nụ cười cực kỳ ranh ma!

Tất nhiên Chan Chan đã ngồi chờ tôi trong tâm trạng vô cùng vui vẻ và thoả mãn vì được ăn no. Dẫu không có mặt ở đó nhưng tôi vẫn hình dung rõ đáng về thích thú của cậu ta.

Năm phút. Mười phút. Hai mươi phút. Và hơn ba mươi phút sau. Tôi vẫn không trở lại.

Chan Chan bắt đầu sốt ruột đồng thời đưa mắt về phía phòng vệ sinh cửa đóng im lìm. Đúng lúc bà chủ quán chè đi lại rồi đưa một tờ giấy cho cậu ta, bảo rõ ràng:

“Cháu ăn xong thì thanh toán tiền cho đi. Đây là hoá đơn của mười món.”

“Dạ, di chờ chút xíu. Bạn cháu đi vệ sinh sắp ra, bạn ấy nói bao cháu này.”

“Cô bé ngồi cùng cháu hả? Nó đi rồi. Ban nãy, nó từ cửa sau phòng vệ sinh bước ra ngoài và nói với đi có chuyện gấp nên về trước. Còn tiền thanh toán thì cháu trả.”

“Dạ?!” – Chan Chan kinh ngạc – “Dì nói... Mìn Mìn về rồi ư???”

Đối diện người phụ nữ trung niên mập ú gật đầu. Còn Chan Chan, cậu ta há hốc mắt mở to trần trối và cả người gần như bại liệt trên ghế ngồi.

“Giờ cô bé đó về rồi thì cháu trả tiền đi. Tổng cộng là 200 chẵn.”

“Cái gì???” – Chan Chan dựng người thẳng dậy, cầm lấy tờ thanh toán và nhìn như muốn dính chặt con người vào đó. Lát sau, cậu ta gào lên – “MIN MIN!!!”

Tôi – đứng phía bên kia đường nhìn qua quán chè – bùm miệng cười khúc khích. Kỳ này thì trả sạt túi em zai nhè. Tưởng chị quên vụ cây mai hà cưng? Còn khuya! Hữu thù bắt báo phi quân tử. Có thù mà không báo thì... chị đây làm con mày! Ban nãy khi Chan Chan giúp tôi lấy con chuột kinh tôm kia ra thì đúng lúc ý nghĩa trả đũa chợt nhiên xuất hiện mau chóng. Tôi giả vờ mời Chan Chan đi ăn chè và cậu ta “đỉnh bầy” thật! Ai biểu cái tội háu ăn làm chi! Thú thật tuy sợ chuột nhưng tôi lại cũng là một “con tí” tinh ranh vì tôi sinh 96, tức năm con chuột mà.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Mạng Thai Tuổi 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Anh Hùng Cứu... Yêu Nữ

Ngày 24 tháng 1

Xui xẻo khi chiều tối tan học, tôi với Thuý Nga gặp phải đám nam sinh lớp 11. Đám này ở trường khác vì mặc khác đồng phục. Trông mặt mũi là rõ thứ chẳng ra gì nên mới chặn đường chọc ghẹo con gái.

“Cô em xinh xinh đi đâu về trễ thế?”

Tôi nghĩ tên này chắc mắt bị bù lệch hoặc cận rất nặng khi bảo Thuý Nga “xinh xinh”. Vì trong lớp, mọi người nói nó có quan hệ chị em với Chung Vô Diễm.

“Mấy anh muốn gì đây?” – Thuý Nga cong cái môi chè vầu lên tận trời, hỏi lũ con trai.

“Ghẹo hai em tí. Rảnh không, đi chơi với tụi anh.”

Nhìn nụ cười nham nhở của tên đứng trước hàng đầu là tôi muốn đấm cho hắn lệch mặt, về nhà đồ ông bà nó nhận ra. Nhưng xem chừng tình thế không mấy sáng sủa vì có đến năm thằng. Tôi không phải đấm con gái hiền lành như mì tuy vậy đối phó với một đám con trai thế này thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá. Trong tình thế cấp bách, tôi nghĩ phải nhanh chóng tìm ra cách.

“Á!”

Thuý Nga la lên khi thỉnh linh bị một tên nắm lấy tay. Dù đang trong tình huống dầu sôi lửa bỏng nhưng tôi vẫn không thể chịu nổi tiếng kêu thê như gà bị cắt cổ của con bạn. Nó làm tôi nổi hết gai ốc. Chẳng những vậy, nắm tên nọ cũng nhấn mặt ngoáy lỗ tai. Cứ đà này mà cứ để Thuý Nga hét thêm vài tiếng nữa là tôi với chúng chắc vô viện vì viêm tai nặng.

“Im mồm! Còn la nữa tao bẻ gãy răng!”

Ôi chà! Đoạ hả? Mày bẻ gãy răng bà thì bà đi trồng răng giả lo phết gì. Tôi cười nghĩ thầm nhưng Thuý Nga thì sợ thật. Mặt nó xanh như đất nhái chứ chẳng chơi. Mà nó lo cũng đúng. Với “nhân sắc” trời cho như thế giờ mà mất thêm hàng “tiền đạo” với “thủ môn” thì chắc 100% nó bị “thùng lướ”. Kiểu đó thì Chung Vô Diễm không khéo bị xóa tên ra khỏi lịch sử mà có nguy cơ thay vào tên Trần Thuý Nga.

Trong khi Thuý Nga mãi vùng vẫy bởi cái siết tay của tên nọ thì hai tên khác tiến lại gần tôi. Quả thật, tôi có hơi biến sắc. Dù không thấy nhưng tôi cảm nhận rõ điều ấy. Có thể mặt tôi không như đất nhái giống Thuý Nga nhưng chắc cũng đồng màu với lá chuối.

Bỗng...

“Ngừng lại bọn kia!”

Người ta nói, ở hiền gặp lành và giờ thì tôi tin.

Lý nào do mấy ngày trước tôi không còn bêu rếu cái vụ cạo lông chân thô-bi-kinh-tôm của thằng Hoàng với mẹ nữa hay sao mà ngay trong lúc nguy nan nhất ông trời cho xuất hiện một vị cứu tinh giúp tôi?

Thế nhưng lúc tôi quay qua xem vị ân nhân kia mày ngang mũi dọc thế nào thì... Ôi mèn đét ời! Tôi chả tin nổi khi xuất hiện trước mắt mình là cái-thằng-cool-boy-bê-trộm-cảnh-mai-nhà-tôi. Chan Chan. Hình như cậu ta mới từ lớp học võ về vì thấy vác trên vai bộ trang phục màu trắng của karate.

“Á!”

Một lần nữa tôi với đám ôn giặc kia, giờ có thêm Chan Chan, suýt bị viêm màng tai vì tiếng la của Thuý Nga. Đường như nó vừa gặp cái gì khủng bố lắm hay sao mà giọng la càng ngày càng “thánh thót” hơn ban nãy.

“Chan Chan, cứu mình! Help me!”

Nghe lời kêu cứu dẻo còn hơn kẹo kéo của Thuý Nga thì tôi hiểu lý do nó la lên rồi. Bệnh mê trai lại tái phát đây mà! Cũng hay thật, con Thuý Nga chi

cầu cứu mỗi mình nó và bỏ mặc đứa bạn thân như tôi đứng đực mặt ở ngay bên cạnh.

“Mày là thằng nào?” – Sau con “chấn động” âm thanh cấp độ 7 do Thuý Nga gây ra, một tên trong nhóm liền hỏi Chan Chan.

“Tao là ai không quan trọng. Tại thấy chuyện xấu nên ngửa tay thôi!”

Unbelievable! Thằng Chan Chan nói một câu đờ không nổi!

Sau đó, Chan Chan lao đến xáp lá cà với đám mọi rợ đó. Cậu ta học võ karate nên chỉ vài chiêu chớp nhoáng là hạ gục được năm thằng. Còn tôi đứng gần Thuý Nga, cả hai há hốc mồm quan sát trận chiến đã thấy rõ kết quả. May thay, lúc Thuý Nga toan hét lên lần thứ ba thì tôi kịp thời đưa tay bịt miệng nó lại. Tôi ở gần Thuý Nga nhất vì vậy tôi không dám đảm bảo mình sẽ còn nguyên vẹn nếu hứng trọn “luồng đạn” khí từ nó.

“Hai cậu ổn không?” – Chan Chan quay qua hỏi khi xử đẹp lũ nọ. Sao lúc này cậu ta lại hiền lành đến đáng ngờ thế không biết.

Và bạn tin chứ? Tin vào chuyện con Thuý Nga đã gây ra lỗi lầm nghiêm trọng đối với đứa bạn thân duy nhất của nó. Tôi hoàn toàn chân thật khi miêu tả lại cảnh này: Thuý Nga, bỗng chốc như một con gấu lông lộn nào đấy, đẩy mạnh tôi qua một bên bằng cách tàn nhẫn lẫn đáng khinh. Hậu quả, tôi chới với rồi đâm sầm vào bức tường gần đó. Một cú nhói, tiếp đến là cục u xuất hiện trên trán tôi. Còn Thuý Nga ư? Dễ đoán thôi, nó chạy cực nhanh đến bên Chan Chan. Thú thật, nếu không nể tình con Thuý Nga làm bạn với tôi hơn năm năm thì chắc rằng tôi đã cho nó ăn một cái tát tẹo quai hàm rồi.

“Nếu không có cậu, chắc bọn tớ tiêu.” – Thuý Nga đang cố làm cho cái môi chề của mình trở nên duyên dáng và đó quả là tội ác.

Cố kiềm con giận vì đứa bạn thân mê trai mà đôi xử đã man với bạn, tôi rờ trán bảo:

“Ừ, cũng nhờ bà mà tôi được tặng một cục ồi to tướng không giấu đi đâu được.”

Nhận ra câu nói cay cú từ tôi, Thuý Nga liền nhìn qua với ánh mắt đầy hối lỗi như muốn nói: “Minh không có ý.” Hừ! Có tỏ ra đáng thương thế nào thì tôi cũng chẳng tha cho nó. Nhất định phải ghi sổ vụ này để một định nhờ vả thì tôi còn mang ra đòi nợ.

“Nếu hai cậu không sao thì đảng này đi đây. Con gái đừng nên về trễ.”

Ôi thiên địa ơi! Thằng Chan Chan bị ma nhập nên mới nói những lời bùi ngùi như thế. Tôi bắt đầu dè chừng vì cậu ta là đứa cực kỳ gian manh chứ chả phải thứ thường. Chưa kể hôm qua tôi mới chơi Chan Chan một vố, lý nào cậu ta không để bụng mà còn ra tay giúp? Đáng ngờ lắm, phải cẩn thận!

“Ày, sao vội vậy? Ở lại chơi với bọn tớ tí. Hay là thế này, mời cậu qua nhà tớ ăn tối xem như trả ơn cậu. Có cậu ấy đi nữa.”

Kỳ này thế, nếu con Thuý Nga còn bỏ rơi tôi lần nữa thì tôi cho nó một năm húp cháo. Mà nó có bình thường không khi mời Chan Chan về nhà dùng bữa tối vậy trời? Con bạn này mê trai quá hoá rồi, quên mất tôi với cậu ta là kẻ thù không đội trời chung.

“Đảng ấy đã mời thì đảng này không từ chối.” – Chan Chan kín đáo nhìn qua tôi, cười một cách bí hiểm.

Tôi biết ngay chắc chắn tên Chan Chan có âm mưu. Thế nhưng “bệnh” Thuý Nga nặng lắm nên sẽ không nghe lời tôi khuyên nhủ đâu. Giờ mong có xét đánh trúng thì hoạ may mới mong nổi tinh ra.

... Cha mẹ Thuý Nga thường xuyên vắng nhà, nó lại là con một nên sống trong ngôi nhà hơi to to thế này quả là buồn. Giá mà tôi có thể tổng hai thằng em qua để nhà tôi bớt ớn ào. Nhưng như thế thì tội con Thuý Nga bởi chắc chắn nó sẽ không chịu nổi cảnh thằng Vinh trét cực mũi tùm lùm cùng thói quen thô bỉ của thằng Hoàng nổi sáng sớm: vác ghế ra ban công ngồi cạo lông chân. Nhiều lúc tôi cũng thường qua nhà Thuý Nga ngủ, phần vì giúp nó đỡ buồn phần vì tôi chả muốn mình bị đánh thức bởi đám gà luôn miệng quác quác ở nhà. Nhắc đến là nản!

“Tối nay con ngủ cùng với Thuý Nga, cả nhà khỏi chờ con.”

Báo cáo xong tình hình, tôi cúp máy rồi ngó sang bên cạnh thấy Thuý Nga ngồi sát rạt Chan Chan. Hoá ra có “thứ keo” còn dính chặt và “siêu bền” hơn keo dán chuột. “Keo” này gọi tên là: Thuý Nga thấy trai đẹp! Chuyện này cũng không lạ bởi vốn nó mê Chan Chan lâu rồi. Hot boy của trường mà.

“Cậu cứ tự nhiên, Chan Chan?”

“Cám ơn cậu.”

“Cậu đi đâu về trễ vậy?” – Thuý Nga tò mò.

“Tớ mới từ lớp học võ về, tình cờ đi qua chỗ khi nãy thì thấy Min Min và một cô bạn bị đám con trai chặn đường chọc ghẹo nên đến giúp.”

Phải không đó? Hay mày thông đồng với đám mọi rợ ấy chơi bà để trả đũa vụ hôm qua? Tôi bắt chước mấy diễn viên trong phim là khề nhếch mép cười kiêu miệt thị thấy rõ.

“Cậu với Min Min thân lắm hở?” – Giọng con Thuý Nga càng lúc càng dè.

“Tất nhiên! Tớ thường đạp xe đi học ngang qua nhà Min Min. Nhà cậu ấy có cây mai đẹp dễ sợ!” – Chan Chan cố tình bêu rếu cái vụ lần đó đây mà.

“VẬY MÀ MÍN MÍN CHẴNG NÓI GÌ VỚI TỚ HẾT.”

“BẠN BÈ THÂN MÀ GIẤU GIỀM NHƯ THẾ KHÔNG TỐT CHỨT NÀO.”

“Ừ, MÍN MÍN COI VẬY CÓ NHIỀU TẬT XẤU LẮM. TỚ KỂ CẢ NGÀY CŨNG CHẢ HẾT.”

“TỚ MUỐN NGHE LẮM ĐẤY.” – TRÔNG VỀ MẶT KHÓ COI CỦA TÔI, THẲNG CHAN CHAN ĐỘC ĐỊA.

“Ok, được mà được mà. Khi nào rảnh sẽ kể.”

Thúy Nga vừa nói cười vừa cùng hùa theo tên Chan Chan nói xấu tôi. Con bực tức bốc lên tận não và tôi tự hứa với lòng: lần sau không mềm yếu up một tấm nệm mụn mà up cả chục tấm toàn những cảnh thô bỉ của con Thúy Nga lên trang mạng xã hội mới hả dạ.

Bữa tối này tôi nuốt chửng. Còn con Thúy Nga thì nói hăng say nhất, đến nỗi nước bọt cứ bay vèo vèo vào mặt Chan Chan trông mà tội. Lắm lúc thấy cậu ta gật đầu liên tục ra điều hiểu những chuyện Thúy Nga kể nhưng tôi biết cậu ta chả hiểu cái đêch gì hết vì lúc đó mặt Chan Chan so với con bò không khác nhau là bao.

Khoảng hơn một tiếng sau, ba chúng tôi bắt đầu cảm giác chóng mặt choáng váng đến kỳ lạ. Kiểu này giống hệt như bị say rượu! Rất nhanh, tôi và Chan Chan nghe Thúy Nga kêu.

“Trời ơi! Minh lấy nhầm chai rượu nho của cha!”

Thảo nào... Giờ thì vui chưa? Con Thúy Nga mê trai quá mất loà hay đây thần kinh phân biệt nước ngọt với rượu của nó bị đứt rồi??? Tôi toan hỏi Thúy Nga trong tủ lạnh có sữa không vì sữa giúp giải rượu thế nhưng nó đã nằm vật ra sàn bất tỉnh từ lúc nào. Cũng phải, ban nãy vừa nói vừa uống một lèo mười ly rượu nho nên giờ chịu đầu nổi.

“ĐỂ TỚ XUỐNG DƯỚI NHÀ COI TỦ LẠNH CÓ SỮA KHÔNG...”

Mau chóng đứng dậy như vì con choáng khiến đôi chân đứng không vững nên ngay lập tức tôi ngã nhào. May thay, Chan Chan kịp đỡ lấy tôi. Hậu quả, cả hai nằm đè lên nhau ngay trên chiếc giường êm ái của Thúy Nga. Một cú đập có thể xem là định mệnh.

“Mín Mìn, nhìn gần trông cậu dễ thương lắm” – Chan Chan nói với giọng của kẻ say.

Còn tôi thì tự dưng cười hắc hắc vì lần đầu tiên nghe tên Chan Chan dờ dờ ương ương khen. Rồi tiếp theo tôi cảm nhận môi mình âm ẩm. Hình như là một nụ hôn. Nhưng sau đó tôi không còn nhớ gì nữa cả... Chẳng hề ngờ rằng cái đêm ấy đã làm cuộc sống vô vị của tôi thay đổi hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mạng Thai Tuổi 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Sáng Sớm Tỉnh Dậy Rồi... Khóc Thét!

Ngày 25 tháng 1

BỐP! Bàn tay ai đó đập mạnh vào mặt làm tôi giật mình tỉnh giấc. Đau quá đi! Tiền sư cái thằng nào mất dạy dám đập vô mặt bà muốn vỡ mồm! Bà thể làm cho mày đến cháo cũng không húp nổi! Mãng khốc liệt cái tên kia xong, tôi mau chóng mở mắt ngồi bật dậy. Đầu đau như búa bổ. Chợt nhớ đêm qua uống rượu. Tôi đưa mắt nhìn xung quanh. Thấy căn phòng nửa lạ nửa quen. Đúng lúc có người ngồi dậy ngay bên cạnh. Tiếp đến, tôi nghe giọng Chan Chan vang lên về ngái ngủ: “Sáng rồi sao?”

Tôi liền quay qua. Tỉnh ngủ và mắt mở thao láo khi thấy Chan Chan ở trần, quần tằm chắn ngang hông đang ngồi gãi đầu soàn soạt cùng gương mặt mơ màng màng. Chuyện gì thế này? Sao cậu ấy lại ngủ kế bên tôi? Không nghĩ nhiều, tôi mau chóng chuyển hướng nhìn xuống người mình... Khóc thét! Tôi không mặc gì hết và cũng quần chắn ngang ngực. Vậy nghĩa là đêm qua, tôi với tên Chan Chan đã cùng nhau ư???

“ỒI MÁ OI!” – Tôi hét lên thật to, muốn điều lên tận thiên giới.

Chan Chan giật bắn mình, lật đật xoay sang bên hỏi tôi với kiểu chưa hề hay biết chuyện kinh khủng gì vừa xảy ra đêm qua:

“Cái... cái gì vậy? Đàng ấy thét kinh thế?”

“Tớ không biết đâu! Tôi qua cậu làm gì tớ rồi?”

“Làm gì là làm gì?”

Mím môi vì tức giận, tôi liền kéo phăng tấm chăn trên người Chan Chan ra để cậu ta nhìn cho rõ thiệt rõ cái tấm thân “mỹ miều” của mình ngay lúc này. À

đấy! Tôi nghĩ có sai đâu nào. Chan Chan hoàn toàn trần như nhộng. Trông cậu ta chẳng khác nào thằng cu bị mẹ lột hết quần áo để bắt đi tắm.

Sau vài phút ngỡ ngàng và đầu óc bắt đầu định thần lại mọi việc thì Chan Chan mới đưa mắt nhìn qua tôi cũng đang trong bộ dạng thâm thương chẳng kém.

“ÔI CHÚA OI!” – Chan Chan gào lên, lần này thì ra khỏi vũ trụ.

Đến nỗi, con Thuý Nga còn ngủ với nước dãi chảy đầy cũng phải hết hồn bật người dậy. Hình như chưa tỉnh ngủ hẳn, nó hoang mang hỏi trong bấn loạn:

“Gi? Gi? Gi? Có cướp của giết người hả? Hay bọn khủng bố bỏ bom?”

Đang ngu ngơ ngớ ngẩn thì chợt Thuý Nga ngừng lại vì đã thấy tôi và Chan Chan ngồi trên chiếc giường, hiển nhiên trong tình trạng cực kỳ tệ hại.

“Á! Á! Á! Á! Á! Á! Á! Á! Á! Á!”

Công nhận, tôi muốn và cho con Thuý Nga mười cái bạt tai để trả đũa lại mười tiếng kêu khủng khiếp dã man của nó để sợ.

... Ba chúng tôi ngồi thành vòng tròn, đứa này đối diện đứa kia, im thin thít. Hiển nhiên là ba đứa đang cố lấy bình tĩnh đồng thời nhớ lại đêm qua đã xảy ra chuyện gì. Có ai đó cho tôi biết việc này là thế nào không chứ?

“Hôm qua chúng ta uống nhầm rượu nho của cha tở, sau đó tở chả nhớ gì nữa. Còn hai cậu, tại sao lại nằm chung giường và không mặc quần áo?”

Nghe câu “hỏi cũng như không” của Thuý Nga là tôi bức bối. Tôi mà biết cái quái gì diễn ra đêm qua giữa mình với Chan Chan là tôi nguyện làm cháu nó! Con này táo lao! Nếu mọi thứ đều rõ ràng thì tôi đau cần khổ sở như hiện giờ.

“Chà, không hay rồi. Lỡ hai cậu đã... đã cùng nhau làm chuyện ấy thì mệt đấy.”

Thuý Nga nhìn tôi với cả Chan Chan bằng ánh mắt như muốn báo không khéo sắp tới sẽ xảy ra một viễn cảnh vô cùng tệ hại!

“Tở thật sự không nhớ mình đã làm gì Min Min. Tở say quá thì phải.”

Câu nói buồn bã từ phía Chan Chan khiến tôi muốn khóc. Ngay cả cậu ta cũng chẳng nhớ bản thân có “đụng chạm” gì đến tôi hay không thì biết làm sao đây? Nhưng với tình trạng “thời tiền sử” ban nãy của hai đứa, nguy cơ cả hai đã quan hệ là chiếm hơn 90% rồi. Còn 10% còn lại thì hên xui. Trời đất ơi!

“Giả sử cả hai đã quan hệ thì điều lo lắng nhất chính là mang thai ngoài ý muốn. Eo ơi!” – Thuý Nga nói câu chí lý ghê.

“Hả? Mang thai ư?” – Tôi nuốt nước bọt nhìn qua Chan Chan, cậu ta cũng đang nhăn mặt khi nghĩ về việc phải làm cha khi mới 17 tuổi.

“Giờ có ngồi đây suy đoán cũng bằng không, cách tốt nhất là Min Min nên đến bệnh viện kiểm tra xem màng trinh còn hay mất.”

“Lỡ... tờ mất thì sao?” – Tim tôi đập dữ dội khi hỏi câu ấy.

“Thì đơn giản, nghĩa là hai cậu quan hệ rồi.” – Con Thuý Nga tinh bơ – “Tiếp, cậu nên chuẩn bị chờ xem mình có mang thai không.”

“Bằng cách nào?”

“Trời ơi, sao bà ngu dzậy? Thì dùng que thử thai.”

Nếu không phải vì đang khổ sở vật vã với hai từ mang thai kia thì tôi đã cho con bạn mất nét Trần Thuý Nga méo mặt vì dám chửi tôi ngu. Không an ủi bạn thì thôi, nó còn thừa cơ hội trèo lên đầu lên cổ tôi mắng sa sả thế à?

“Chắc đành vậy.”

Tôi vừa buông xong câu nào nê thì bên cạnh, tên Chan Chan vò đầu soàn soạt rồi thở ra một tiếng thật mạnh lẫn sầm thẳm “Haizzz!”

Sau khi bàn bạc xong, ba chúng tôi thống nhất đưa ra quyết định: hôm nay nghỉ học để cùng đến bệnh viện. Tôi cần phải kiểm tra màng trinh... Dẫu tự bản thân có thể đoán được kết quả nhưng tôi vẫn hy vọng lắm lắm. Nếu có ông bác sĩ nào bảo với tôi rằng màng trinh vẫn còn thì tôi xin nguyện làm thân trâu ngựa báo đáp ông.

Trong lúc chờ mà tim tôi đập thình thịch thình thịch như muốn nhảy vọt ra ngoài. Mồ hôi tuôn trào mặc tôi không ngừng lau. Bao tử khó chịu vô cùng vì hồi hộp. Căng thẳng lẫn sợ hãi, tôi ghét cái cảm giác này quá. Rồi lúc cô y tá gọi trùng tên thì tôi đứng bật dậy hết như robot. Đôi chân siêu vẹo, tôi bước chậm rãi vào bên trong phòng. Cả người tôi run lên khi thấy chiếc giường trắng hoát cùng mấy dụng cụ y tế lạnh tanh.

Cuộc kiểm tra không kéo dài quá lâu. Kết quả cuối cùng là...

À, tôi luôn cảm thấy cuộc sống của mình thật nhàm chán vì thế bản thân không ngừng mong muốn nó thay đổi. Một bước ngoặt thật lớn. Và giờ thì lời cầu nguyện đó ứng nghiệm. Thứ đổi thay đầu tiên vào năm tôi 17 tuổi đó là tôi thật sự đã quan hệ với một thằng con trai trong một đêm say rượu.

Chương 7: Lo Cái Tí... Mang Thai Ngoài Ý Muốn

Ngày 2 tháng 2

Chỉ vì mãi lo nghĩ về vấn đề dùng que thử thai mà tôi không hề nghe tiếng giảng bài lảnh lót của cô giáo Mai dạy Văn mặc dù cô đứng ngay trước mặt tôi. Chính vì thế, lúc nghe cô gọi tên lần thứ mấy cũng chẳng rõ thì tôi mới giật mình sực tỉnh đứng bật dậy.

“Dạ, dạ? Cô gọi em?”

Cô Mai đứng trên bục giảng, tay cầm cuốn sách văn vừa dày vừa to, nhìn về phía tôi với vẻ mặt không được hài lòng lắm. Có cả sự mất kiên nhẫn. Hình như cô đã gọi tên tôi rất nhiều lần thì phải. Thờ ra thật mạnh, cô Mai chậm rãi cất tiếng:

“Sao em mất tập trung vậy?”

“Dạ... đêm qua em thức khuya ôn bài nên sáng hơi mệt.” – Đến nước này thì tôi đành phải phia thôi.

“Dù thế, em cũng nên tập trung vào bài giảng chứ. Bây giờ nghe cô đặt câu hỏi: Đoạn chị Dậu quyết định bán cái Tí cho gia đình ông Nghị Quế, tác giả đã miêu tả rất chân thật tâm trạng đau khổ lẫn lo lắng của chị. Vậy em hãy cho cô với các bạn cùng biết, sự đau khổ và lo lắng đó là gì? Nó như thế nào?”

Xin thế có trời cao chứng giám! Em biết được em chết liền đó cô ơi! Tôi rên thầm trong bụng. Từ lúc tiết văn bắt đầu đến giờ, tôi có ngó vô trang sách cái nào đâu, càng không nghe những lời giảng bài “bùi ngùi” của cô. Giờ cô Mai hỏi vậy, thiếu điều tôi lao đầu vào tường thì may ra mới mong tìm được câu trả lời. Và tiếp theo, tôi đứng đực ra đấy.

“Dạ dạ... chị Dậu đau khổ là vì phải bán cái Tí cho người khác trong khi con còn quá nhỏ.” – Tôi nhắm mắt làm liều, cố nhớ mang máng vài chi tiết – “Vốn, cái Tí là đứa trẻ ngoan, biết thương em. Đặc biệt cảnh cái Tí vừa ăn vừa nhường khoai cho mình, chị Dậu đau đớn ứa nước mắt.”

Trả lời đến đó tự dưng tôi nghĩ về thân phận của mình. Mới 17 tuổi đã mất đi cái ngàn vàng đã thế còn phải lo sợ bản thân sẽ dính bầu, tôi cũng cảm thấy buồn tủi đến “ứa nước mắt”. Đứng là ruột đau như... rớt!

“Tuy chưa đủ lắm nhưng tạm ổn vì đó là suy nghĩ của em. Còn về lo lắng của chị Dậu?”

Đến đây thì tôi bí rồi! Chị Dậu lo quái gì cho cái Tí nhỉ? Ban nãy nhớ bao nhiêu thì tôi đã trả lời hết cho câu hỏi đầu tiên, giờ rặn mãi chả ra chữ gì để đáp. Bỗng chốc, tôi thấy bực bội Ngó Tất Tổ dễ sợ! Ông cho chị Dậu bán cái Tí làm chi để giờ tôi là kẻ chịu khổ.

“Em đừng làm mất thời gian của lớp.”

Quá lúng túng cộng thêm câu nói có phần mất kiên nhẫn từ cô Mai khiến tôi đâm bừa:

“Dạ, chị Dậu lo cái tí mang thai ngoài ý muốn!”

Tôi vừa dứt lời thì không hiểu sao cả lớp lập tức im phăng phắc. Không một âm thanh nào phát ra ngoại trừ tiếng quạt máy kêu rè rè và bọn muỗi ruồi bay vo ve nhón nhơ. Nhưng rất nhanh sau đó, bốn mươi bảy cái miệng đồng loạt cười lớn. Khỏi nói cũng biết, cái phòng “rùng chuyền” cỡ nào trước tràng cười nghiêng ngả của lũ bạn tôi.

“Trật tự! Trật tự! Các em im xem nào!” – Cô Mai gõ tay lên bảng liên tục để trấn áp “cuộc nổi loạn” tiếng cười từ học sinh.

Tôi đứng đơ ra, mặt nghếch đi bởi phát hiện bản thân vừa nói điều kinh dị! Phen này chết chắc! Còn đang mãi lo nghĩ hậu quả sẽ đến với mình thì tôi giật nảy người khi nghe:

“Cô phạt em ra ngoài đứng hết tiết này! Nhanh lên.”

Yêu cầu của cô Mai như bản cáo trạng dành cho tôi. Lầm lũi, tôi chậm chạp rời bàn rồi lê gầy đi ra ngoài lớp. Đứng ngay ngắn trước cửa chưa bao lâu thì tôi nghe tiếng cô Mai tiếp tục giảng bài. Tiếng cười của lũ bạn cũng không còn. Được vài phút, tôi chợt nghĩ câu trả lời của mình tuy hơi kỳ cục nhưng đâu có gì sai. Cái Tí bị bán cho gia đình xấu xa nhất cái làng Thôn Đoài, lão Nghị Quế chắc chắn không dễ gì buông tha. Đám cá, khi cái Tí lớn lên nhất định lão già đó sẽ mon men lại gần con bé cho xem. Nếu chuyện này xảy ra thì chị Dậu lo cái Tí mang thai ngoài ý muốn cũng là lẽ đương nhiên. Có lẽ ngày xưa, ông Tất Tổ “xem thường” chuyện này. Đúng là đàn ông!

Lầm nhảm trong miệng mấy câu xong thì chợt tôi tình cờ thấy ngoài hành lang phía bên dãy phòng học đối diện, Chan Chan đang ôm chồng tập bước đi với vẻ khó khăn. Từ sau vụ quan hệ bất đắc dĩ kia, cậu ta hay hỏi về việc tôi đã có “dấu hiệu mang thai” chưa... Đúng lúc, trời xui khiến để Chan Chan

nhìn qua và thấy tôi đứng ngay cửa lớp học. Nhanh chóng, cậu ta nở nụ cười thể hiện rõ sự khoái chí vì biết tôi đang bị phạt. Sôi máu thật! Nhục không còn biết giấu mặt đi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Thai Tuổi 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Rung Động Trước Kẻ Bỏ Trộm Cánh Mai

Ngày 4 tháng 2

“Hôm trước đăng này thấy đăng ấy đứng ngay cửa lớp trong giờ học. Bộ bị phạt hả?” – Chan Chan vừa dắt chiếc martin vừa hỏi về giễu cợt.

“Ừ thì trả lời sai nên bị phạt, chuyện thường.” – Tôi cố tỏ ra dửng dưng.

“Mà... đăng ấy đã dùng que thử thai chưa?” – Chan Chan đột ngột chuyển đề tài mà lại đứng ngay vấn đề nhức nhối nữa chứ.

“Chưa. Trên internet bảo là, sau khi quan hệ khoảng hai tuần thì mới nên dùng que thử thai vì khi đó nó mới cho kết quả chính xác nhất.” – Tôi đáp chán chường.

“Thế sắp qua hai tuần chưa nhỉ?”

“Ba ngày nữa là đúng hai tuần. Tớ còn chưa rõ sẽ mua que thử thai hiệu nào.”

“Nhiều quá hả?”

“Có hai hiệu phổ biến là Quickstrip và Quickstick, còn lại thì nhãn mác thấy mờ ám sao í.”

“Thế thì đăng ấy nên chọn hiệu nào người ta hay dùng nhất ấy. Theo số đông thôi.”

“Ừm, chắc đành vậy.”

“Mà lỡ như... đăng ấy mang thai thì biết tính sao đây?”

“Tớ cũng đang lo đến sứt cân vì điều đó. 17 tuổi mang thai tớ thật không thể tưởng tượng được số phận mình sẽ thế nào. Cha mẹ nhất định giết chết tớ. Ánh mắt dòm ngó dị nghị của lối xóm và bạn bè thầy cô trong trường.”

“Đăng này cũng không thoát khỏi việc mang tiếng cưỡng ép nữ sinh tuổi vị thành niên.”

“Lý nào đi phá thai?”

“Thế có thất đức quá không?”

“Cậu nói chí lý.”

“Ừ thì đừng phá. Bất quá thì sinh nó ra rồi cho người khác nuôi.”

“Cậu là con trai, nói thì dễ rồi.”

“Đăng này xin lỗi! Nếu đăng này tự chủ được mình thì chuyện có lẽ không tồi tệ như vậy.”

“Cũng khó trách vì khi đó cậu đã say, tớ cũng thế. Có trách thì trách Thuý Nga mắt đui mắt lé nhìn không rõ đấy là chai rượu nho!”

“Dù có nói gì thì chuyện xảy ra rồi, không có cách nào thay đổi.”

“Phải. Đành chờ coi thế nào sau đó mới tính tiếp được.”

Câu nói thờ dãi thườn thợt của tôi kết thúc cuộc đối thoại về cái việc dùng que thử thai cùng những dự định cho mấy ngày sắp tới. Giờ tôi chả muốn suy nghĩ gì thêm nhiều bởi gần hai tuần qua đầu tôi ong lên do quá mệt mỏi với điều tệ hại này. Tôi đi bên cạnh tên Chan Chan, mắt ngược nhìn bầu trời về chiều màu rắng nắng mà lòng ước giá như thời gian cứ mãi yên ả như vậy thì tốt biết bao.

“Min Min!”

Thình lình cái tên Chan Chan gọi tên tôi khá lớn khiến tôi giật mình, tay đang cầm ly milo uống dở lập tức bóp mạnh. Phụt! Thúi nước màu nâu ngọt ngay

đó bắn lên mặt tôi vài giọt. Nhắm mắt cắn môi, tôi thấy điên thật chứ. Đạo gần đây xui xẻo liên miên.

“Bộ bị khủng hả?” – Quay qua tên dở hơi kia, tôi gắt.

“Tại đảng này thấy đảng ấy thất thần quá nên mới gọi cho tỉnh.”

“Điên khủng!” – Tôi đưa tay lau mặt – “Mặt dính mìlo tùm lum rồi nè.”

Còn lảm rảm chửi rửa trong bọc bọ thì chợt tôi hơi bất ngờ khi cảm nhận được hơi ẩm từ một bàn tay xa lạ đang nhẹ nhàng lau những vệt sữa trên mặt mình.

“Đảng ấy càng lau càng tèm lem, y như con nít.” – Chan Chan bảo, nghe nhẹ như làn gió.

Hiển nhiên, tôi đã kinh ngạc đến mức nào trước hành động quan tâm từ Chan Chan. Tên đáng ghét này nghĩ gì mà lại làm như vậy chứ? Cứ như tôi là bạn gái cậu ta... Đứng lặng người và cứ để Chan Chan lau mặt cho, tôi chậm rãi nhìn tên cool boy không chớp mắt. Hình như chưa bao giờ tôi quan sát cái lúm đồng tiền đó gần đến thế. Chan Chan không quá đẹp trai như Kim Bum nhưng cậu ta có cái duyên lạ rất thu hút người khác. Để rồi trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy tôi chẳng tin nổi là tim mình đã nhảy nhịp thật nhanh. Hết kiểu rung động. Tôi không biết diễn tả thế nào nhưng nó khá nhẹ nhàng lẫn lộn.

“Xong rồi.” – Chan Chan hạ tay xuống, cười cười.

Tôi cũng vừa thoát khỏi cơn mê trở về với thực tại và khẽ gạt đầu về hơi lúng túng:

“Ừm, cảm ơn cậu.”

“Đảng ấy cứ khách sáo hoài.” – Chan Chan lại cười nhưng tôi đã không nhận ra sự khác thường đó – “À, đến giờ đảng này phải đến lớp học võ. Đảng ấy tự về được chứ?”

“Tớ có phải trẻ con đâu. Vớ vẩn!” – Tôi đáp hơi gay gắt ấy vậy tim còn đập mạnh.

Chan Chan liền leo lên xe và trước khi chạy đi tôi thấy cậu ta tiếp tục cười với kiểu khó hiểu. Chắc tên này bị điên rồi! Hay đây thần kinh cười bị đột biến?

Dõi theo cái bóng dáng “đạp xe mà cũng đẹp” của tên Chan Chan, tôi bắt đầu nghĩ về những cảm xúc ban nãy trong mình. Tại sao tim tôi lại hẫng đi một nhịp lạ lùng như thế. Đừng bảo là, ngoài việc lo về chuyện bầu bì giờ bản thân phải lo thêm cái khoản “sợ bị bệnh tim bẩm sinh” nha trời! Kiểu đó chắc tôi chết mất!

Chợt, tôi nghe có vài tiếng nói cười khúc khích ở xung quanh. Mau chóng đưa mắt nhìn qua nhìn lại, tôi thấy vài người đi đường vừa nhìn vừa bàn tán cái gì đó về mình. Lấy làm lạ tôi tự hỏi: “Bộ họ biết mình mang thai hả trời? Í quên, mình còn chưa biết nữa thì sao thiên hạ biết. Vậy rốt cuộc họ cười cái gì?”

Đúng lúc đi ngang qua tiệm áo cưới, tiện có tấm kính lớn nên tôi soi thử mình trong đó. Và trời ơi, giờ thì hiểu vì sao thiên hạ cười rồi! Tôi thấy rõ trên mặt mình ba bốn vết bunn đất đen xỉ “điểm trang” trên trán và hai bên má. Nhất định cái tên Chan Chan khi nãy viện cớ lau nước mìlo rồi “bôi tro trét trấu” lên mặt tôi đây mà! Cái thằng mất nết! Cái thằng trời đánh! Thảo nào tôi thấy cậu ta cứ cười cười một cách kỳ quặc. Chắc chắn đây là trò trả đũa cho mấy lần trước: vùi sô lên đầu với rử đi ăn chè.

“CHAN CHAN!” – Tôi đứng giữa đường gào tên thằng cool boy bỏ láo.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mạng Thai Tuổi 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: ninja Mua Que Thử Thai

Ngày 5 tháng 2

Sau khi tham khảo mấy mớ thông tin về hiệu que thử thai, tôi quyết định đi “thăm dò thị trường” xem sao. Chọn ngay cái tiệm thuốc tây ngoài đầu ngõ. Trước khi vào, tôi suy nghĩ chẳng biết có nên cài trang không. 17 tuổi mà mua que thử thai, thiên hạ dòm dị nghị. Rắc rối. Nhưng bảo mua cho mẹ thì có ma mới tin. Mẹ muốn thử sao không tự đi mua mà bảo con gái đi. Chưa kể giờ nữ sinh cấp II, III mua que thử thai hà rầm hà rì. Tính tới tính lui, sau cùng tôi cũng phải cài trang. Mau chóng lấy kính mắt đen đeo vào rồi kéo vành nón áo khoác trùm lên đầu, mang cả khẩu trang màu đen. Giờ trông tôi không khác gì “ninja”. Đưa mắt ngó tứ phía, tôi mau chóng tiến lại gần tiệm thuốc.

Người đàn ông đứng tiệm nhìn tôi từ đầu xuống chân. Bực! Quái gì nhìn? Bộ chưa thấy con gái “ninja” à? Ngoài kia cả tá đứa kìa! Mà mặt cha này cũng gian gian sao ấy. Tần ngần hồi lâu, tôi chậm rãi chòm người lại gần ông rồi hỏi khe khẽ:

“Ồ đây có bán que thử thai không vậy?”

Ông ta gật đầu, mắt vẫn nhìn chằm chằm. Tôi bực mình lắm nhưng vẫn phải nhỏ nhẹ tiếp:

“Thế có hiệu nào?”

“Ồ đây bán que thử thai hiệu Quickstick, Quicktrip với vài hiệu khác. Cô dùng loại nào?”

Tức cái mình, tôi liền gắt to:

“Ai bảo chú là tôi mua que thử thai để dùng? Cứ hễ hỏi que thử thai là nghĩ người ta mang bầu chắc? Chú là đàn ông mà sao dốt đến thế?”

Giọng tôi to quá, khiến những người xung quanh bắt đầu chú ý. Còn ông chủ tiệm thuốc thì cứ tiếp tục nhìn tôi đăm đăm, hệt như kiểu trên trán tôi ghi rất rõ ba từ: đang mang thai.

“Vậy mua cho ai thử?”

“Thì cho con cún nhà tôi thử!” – Hình như quá quá, tôi đâm bừa nói bậy.

Trả lời xong, tôi thấy mình điên rồ. Đối diện, ông chủ tiệm thuốc hướng ánh mắt đầy ngờ vực về phía tôi, chắc ông nghĩ tôi mới từ trại tâm thần đi ra.

“Thế giờ mua loại nào?”

“Chú mang mấy loại ra cho tôi xem qua thử.”

Đảo mắt nhìn sơ qua mấy hộp que thử thai, nào màu hồng, màu xanh, màu tím đỏ vàng, tôi rồi rồi. Nhớ trên mạng bảo nên dùng một trong hai loại Quickstrip và Quickstick. Tôi cầm hai hộp lên xem, sao chẳng thấy nôm giá gì hết vậy? Có phải hàng thiệt không đây?

“Loại này bao nhiêu?”

“Quickstrip là 15 ngàn. Còn Quickstick thì 13 ngàn.”

“Mắc vậy bố???”

“Mắc thì đi chỗ khác mua.”

Cha già mắc dịch! Bán hàng cho khách mà ă nói với thái độ đó à? Chắc ông nghĩ tôi không bình thường nên tìm cách đuổi thẳng. Bán thuốc sao thất đức thế. Chỉ là cái que thử mà còn đắt hơn quần chip tôi mua ngoài chợ. Hướng mắt trở lại mấy hộp que thử thai toàn hiệu lạ hoắc, tôi chỉ từng cái hỏi: “Những loại này bao nhiêu?”

“Mấy cái đó đồng giá, 8 ngàn. Sỏi cũng tốt lắm, nhạy vô cùng.”

Nghe câu quảng cáo quá lố của ông tiệm thuốc, tôi thấy hơi ngờ ngợ. Người ta hay bảo, cửa rẻ là cửa ôi. Nhưng, mau mỗi que thử thai mà mất hết 15 ngàn thì uống thật. Có lẽ nên dùng những que loại thường, không cần quá “cao cấp” làm gì. Suy tính tới lui, cuối cùng tôi chọn mua một que giá 8 ngàn. Đưa tiền cho ông chủ tiệm thuốc xong, tôi hỏi:

“Về tề vô đây rồi chờ xem hiện mấy vạch phải không chú?”

“Không phải tiểu vào đó mà chỉ lấy một ít nước tiểu thôi. Cứ đọc kỹ hướng dẫn rồi làm theo. Chờ khoảng năm phút xem kết quả. Nhưng, nếu dùng que thử thai cho cún thì tôi không rõ thời gian bao lâu và que sẽ hiện-mấy-vạch.”

Cha già này giễu tôi đây mà! Ném cái nhìn đầy hậm hực vào ông, tôi xoay lưng rồi khỏi tiệm thuốc. Rất nhanh, tôi kịp nghe tiếng ông lầm rầm: “Đạo này nhiều kẻ điên quá!” Thế, muốn tát chả gãy hai hàm răng cho nằm liệt ở nhà húp cháo khỏi bán buôn gì quách. Ông cứ chờ đó! Đắc tội với Min Min này là không xong đâu nha. Tôi sẽ trừ ếm ông bán ể rồi dùng thuốc “ăn” thay cơm luôn. Đồ đáng ghét! Đồ lang băm!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Thai Tuổi 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Que Thử Thai Hiện Mấy Vạch ?

Ngày 8 tháng 2

Cuối cùng thì cái ngày trọng đại đó cũng đến. Không phải thi cử. Không phải lấy chồng. Càng không phải được xuất cảnh sang nước ngoài. Hôm nay là ngày tôi dùng que thử thai! Suốt tuần hai tuần qua tôi mất ăn mất ngủ vì chờ giây phút “dễ lên con đau tim” này. Lát nữa thôi tôi sẽ được biết mình có mang thai hay không. Để yên tâm, tôi có dặn con Thuý Nga chuẩn bị điện thoại, bấm sẵn số 115 đề khi có sự cố không may xảy ra khiến tôi đột ngột bất tỉnh thì kịp kêu xe cấp cứu đến. Nhưng chúng tôi phải đợi kết thúc buổi học hôm nay rồi mới làm việc này được.

Tôi ngồi trong lớp học mà lòng cứ thấp thỏm không yên, nửa muốn chiều hãy đến thật mau nửa lại mong thời gian trôi chậm lại... Tôi gần như phát điên khi chả nghe lọt tai bài giảng của thầy cô mà trong đầu chỉ lộn vồn duy nhất hình cái que thử thai đang nằm im trong cặp. Thậm chí tâm trạng bất ổn đến nỗi hình như tôi còn nghe tiếng kêu gọi của nó nữa. Kiểu như vậy: “Hãy dùng tôi đi! Mau dùng tôi đi nào! Để xem bạn có thai hay không! Mang thai ỉ! Mang thai ỉ!” Tôi tưởng tượng trên que thử thai xuất hiện cái miệng và đang không ngừng cười khanh khách. Kinh khủng quá đi mất!

... Vật lộn với mớ cảm xúc tẻ nhạt suýt chết đi sống lại đề rồi buổi chiều cũng đến nhanh. Tim tôi đập liên hồi khi cùng Thuý Nga và Chan Chan đi về phía phòng vệ sinh. Có lẽ nỗi hoang mang lo lắng này cũng ngang ngửa với những người Việt Cộng ngày xưa lúc sắp lên máy chém. Giờ thì tôi phục họ rồi! Nào như ông ổng cả lên, các sợi dây thần kinh căng muốn vỡ. Cả người ướt đầm mồ hôi.

“Cậu biết cách dùng que rồi phải không?” – Thuý Nga hỏi, mặt còn tái hơn tôi.

Tôi gật đầu.

“Đằng ấy cứ bình tĩnh. Run quá làm rớt que xuống cầu tiêu là khổ!” – Chan Chan bảo.

Tôi lại gật đầu.

“Thôi cậu mau vào thử đi. Cứ chần chừ mãi tớ hồi hộp quá!”

Giờ như kẻ mất hồn với đầu óc trống rỗng, tôi tiếp gật đầu trước lời thúc giục của Thuý Nga. Sau đó một cách chậm rãi tôi mở cửa phòng vệ sinh rồi đi vào. Trước khi đóng cửa tôi còn nghe rõ tiếng thở dài nặng nề của hai người bạn đứng ở ngoài.

Nhìn que thử thai nằm trong lòng bàn tay, tôi nhắm mắt hít sâu hơi dài xong kéo váy..

Xong xuôi, tôi ngồi chờ khoảng vài phút theo chỉ dẫn trên mạng. Trái tim trong lồng ngực đập như cái trống khi tôi từ từ đưa que thử thai lên kiểm tra kết quả. Vào khoảnh khắc nhìn rõ số vạch hiện trên đó thì tôi tưởng chừng Trái Đất hoàn toàn ngừng quay.

... Thuý Nga và Chan Chan giật mình khi tôi thình lình đá tung cửa phòng vệ sinh phóng ra ngoài. Khi hoàn hồn trở lại thì cả hai đồng thanh hỏi tôi: “Sao? Sao rồi?”

Cố kiềm chế dòng cảm xúc dữ dội đang dâng trào trong mình lúc này, tôi chậm rãi ngược mặt lên nhìn hai người bạn. Đôi mắt đỏ hoe, những dòng lệ trong suốt chực trào lăn dài xuống ướt đầm cằm. Tôi mếu máo như đứa trẻ, còn tay thì siết chặt que thử thai.

Chẳng kịp để Thuý Nga nói tiếp là tôi lập tức lao đến ôm chầm lấy cổ nó khóc lớn. Khóc cho thoải những lo lắng khổ sở đè nặng bản thân suốt hai tuần qua. Tôi thấy cơ thể nhẹ hẫng, chẳng còn chút trọng lượng. Hay chính xác hơn là, trút bỏ gánh nặng.

“Sao? Lẽ nào cậu... mang thai hả?” – Giọng Thuý Nga vang bên tai tôi như run lên.

Còn Chan Chan đứng lặng thinh nhưng vẻ như mặt cậu ấy trắng bệch không còn hột máu.

“Không.. Không.” – Tôi nấc liên tục, ngăn tiếng khóc vỡ òa – “Tớ... tớ không có thai! Que hiện một vạch à. Tớ mừng chết được!”

“Thật hả?”

Gật đầu đồng thời tôi đưa que thử thai ra cho Thuý Nga với Chan Chan xem. Hai người họ dán chặt mắt vào số vạch đang hiện diện. Lúc đã trông rõ thì giống hệt tôi khi nãy, Thuý Nga thở phào một tiếng rõ to. Còn Chan Chan thì ngồi phịch xuống đất, tưởng chừng như ngọn núi Ngũ Hành Sơn vừa bốc hơi khỏi vai cậu ta. Tuy gương mặt vẫn còn trắng bệch nhưng tôi nhận rõ giờ đây có cả sự nhẹ nhõm lẫn mừng rỡ.

“May ghê luôn! Vậy là không sao rồi Mìn Mìn ơi!” – Thuý Nga ôm lấy tôi, lần đầu tiên con bạn thân này xúc động đến vậy.

Nằm trong vòng tay siết mạnh của Thuý Nga, tôi nở nụ cười và để nước mắt vẫn tiếp tục chảy. Tạ ơn trời phật! Tôi thề, nếu ông tạo ra que thử thai xuất hiện ngay đây thì tôi vãi ông cả trăm tay. Chưa bao giờ tôi thấy yêu đời như bây giờ... Tôi sẽ trở lại cuộc sống trước đây của mình, tuy có nhàm chán nhưng tự do không lo lắng buồn phiền!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Thai Tuổi 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Những Dấu Hiệu Kỳ Lạ

Ngày 16 tháng 2

Tôi giật mình tỉnh giấc vì ai đó lay mạnh. Mở mắt ra và lờ đờ nhìn người dậy, tôi thấy thầy Nghĩa dạy Toán vừa nhìn vừa lắc đầu. Trông cái cách nhíp chân liên tục cùng bàn tay cầm thước kẻ gõ đều đều xuống mặt bàn thì tôi hiểu thầy đã mất khá nhiều thời gian để đánh thức cô nữ sinh thường ngủ gục trong giờ học mấy ngày qua.

“Đây là lần thứ mấy rồi?” – Tiếng thầy vang lên, nghe bức mình thấy rõ.

Tuy hơi lo thầy sẽ mách cô chủ nhiệm nhưng vì quá buồn ngủ nên tôi chỉ đáp hời hợt:

“Dạ, đêm qua em thức khuya ôn bài.”

“Lại ôn bài. Em có lý do nào mới hơn không?”

Em cũng đang muốn biết cái lý do khiến mình buồn ngủ như trâu chết sinh đây thầy ạ! Chán chường, tôi nhủ thầm trong bụng. Thật sự là chẳng rõ vì sao mấy ngày nay tôi buồn ngủ kinh khủng! Lúc nào cũng mơ mơ màng màng như người mộng du. Cơ thể cũng mỏi nhừ dù chẳng hoạt động gì nặng nề. Tóm lại là tôi thấy rất là mệt và chỉ muốn ngủ.

“Em không khoẻ à?” – Thầy Nghĩa quan sát nét mặt không ổn của tôi – “Hay em lên phòng y tế đi. Nếu bệnh thì uống thuốc rồi nằm nghỉ ngơi.”

Tôi cúi chào thầy xong uể oải rời khỏi lớp học. Giờ tôi chẳng còn đủ sức đi đến phòng y tế nữa. Tay chân như bị cột đá, không nhích lên nổi. Ấy vậy mà mấy phút sau tôi cũng đến nơi. Chậm chạp bước vào phòng, tôi thấy cô Loan y tế ngồi xem báo.

“Em bị sao vậy?” – Cô Loan quay qua cười hỏi.

“Dạ em mệt. Không hiểu sao em cứ buồn ngủ suốt, đầu l lâng lâng như bị đánh thuốc mê.”

Ra đầu như bảo hãy ngồi xuống giường rồi cô Loan đến gần đưa tay sờ trán tôi xem xét.

“Đầu hơi nóng nhưng không phải sốt. Mặt em xanh lăm. Hay em học bài nhiều quá ngủ không đủ giấc. Phải biết chăm sóc sức khoẻ chứ. Học quan trọng nhưng điều độ thôi. Giờ nếu buồn ngủ thì em nằm ngủ đi, còn nửa tiếng là ra về rồi.”

Khẽ gật đầu, tôi nhanh chóng nằm vật xuống giường. Ôi! Cảm giác êm ái của chiếc nệm trắng khiến tôi thoải mái vô cùng. Chợt, tôi nghe cô Loan nói một câu lạ lùng:

“Trông em cứ như phụ nữ mang thai! Học sinh bây giờ sao thấy tội quá!”

Đôi mắt đang chuẩn bị nhắm lại thì tức thì mở thao láo, tôi giật mình khi nghe hai từ mang thai. Gì chứ? Phụ nữ mang thai hay buồn ngủ sao? Không, không thể! Cách đây hơn một tuần tôi đã kiểm tra bằng que thử thai, nó chỉ hiện có một vạch. Internet nói rõ kết quả của que thử thai độ chính xác khá cao. Chưa kể sau đêm đó với Chan Chan thì tôi đâu quan hệ với thằng nào vì vậy việc mang thai là tuyệt đối không. Phải... Tôi bắt đầu cảm thấy an tâm với suy nghĩ đó và tiếp đến thì tiếp đi lúc nào chẳng hay.

... Vừa bước vào nhà với dáng vẻ không thua gì xác chết là tôi đã thấy mẹ từ dưới bếp đi lên cùng gương mặt hớn hờ, trên tay cầm cái chảo tròn đang chiên gì đấy:

“Về rồi hả con gái? Rửa tay xong đi ra ăn mực chiên giòn thịt mẹ vừa làm nè.”

Đưa mắt nhìn vào miếng mực tròn tròn cuộn đầy thịt bóc khỏi trong chảo đồng thời ngửi cái mùi rán mỡ là tự dưng con buồn nôn kéo đến khiến bụng tôi quặn đau. Nhanh chóng tôi đưa tay lên che miệng và lập tức quay mặt sang hướng khác ngay.

“Sao thế con? Khó chịu ở đâu hả?” – Mẹ ngạc nhiên – “Con thích món này lắm mà.”

Vuốt vuốt ngực cho con dọn trôi xuống cuống họng, tôi từ từ quay lại nói với mẹ:

“Hình như con bệnh. Hôm nay con phải lên phòng y tế nằm cho đỡ mệt.”

“Con bệnh gì? Có nóng sốt gì không? Chắc lại thức khuya chứ gì, hết nói nổi!”

Gạt nhẹ bàn tay mẹ đang đặt lên trán, tôi lắc đầu đáp: “Con về phòng nằm tí sẽ khoẻ.”

“Ừ, nghỉ đi. Không có rõ vô cái máy vi tính nữa đấy! Mẹ nấu cháo cho ăn. Thấy thèm gì thì nói. Bệnh phải ráng ăn mới khoẻ được.”

Lời mẹ vừa dứt thì tự dưng tôi lập tức nói ngay: “Con thèm bún riêu!”

Chỉ vài phút sau là trước mặt tôi đã xuất hiện tô bún riêu to chẳng toả mùi thơm nứt mũi. Liếm liếm môi xong tôi vục xuống ăn như kiểu bị bỏ đói lâu lắm. Bao tử biểu tình nãy giờ nhưng chẳng hiểu lý do gì tôi chỉ thèm món bún riêu. Vừa ăn vừa suy tư xoa vò và nóng, tôi dùng muỗng múc một vốc mắm tôm bỏ vào tô. Thấy thế, ngồi bên cạnh mẹ liền bảo:

“Ồ lạ, con thích ăn mắm tôm khi nào vậy? Trước đây ngửi mùi con còn không chịu nổi.”

“Con không biết nữa nhưng lúc này ăn bún riêu với mắm tôm con thấy ngon cực.”

“Trời, lạ lùng!” – Mẹ cười cười khó hiểu – “Sở thích của mày cứ như phụ nữ mang thai.”

Ngay lập tức, tôi phun hết bún đang nhai trong mồm ra ngoài. Sặc. Tôi ho dữ dội.

“Mẹ... mẹ nói vậy là sao ạ?”

“Thì có vài phụ nữ mang thai hay thay đổi sở thích, những món thích ăn thì thấy ớn nhưng ngược lại thì ăn ngon lành những món mà trước đây mình ghét. Không phải giống con ư? Trước ghét mắm tôm tự dưng giờ thì thích.”

Nghe mẹ nói mà tôi gần như hoá đá trên ghế. Cảm giác lo lắng chạy dọc sống lưng. Tô bún riêu bốc khói không còn hấp dẫn tôi nữa bởi giờ đây trong đầu tôi đang xuất hiện hàng ngàn những suy nghĩ rối bời, hoang mang.

... Đóng cửa phòng lại, nghĩ gì đó tôi khẽ đưa mắt nhìn về phía chiếc máy vi tính. Đào mắt lưỡng lự trong vài giây tôi liền bước đến, ngồi vào bàn. Nhanh chóng di chuyển chuột mở page br>Những dấu hiệu mang thai có khá nhiều nhưng rõ ràng và chính xác nhất là: ngực thay đổi, thờ gấp, đau lưng, mệt mỏi, đau đầu, thường xuyên đi tiểu, buồn nôn, tự dưng thèm đồ ăn mình vốn ghét, nhạy cảm với mùi, hoa mắt, ra máu và trễ kinh.

Ngực thay đổi? Hình như có. Dạo này ngực tôi hơi cương và còn đau nữa.

Buồn ngủ, đau lưng, thờ gấp, mệt mỏi, hoa mắt, buồn nôn tôi cũng có chút ít.

Tôi ngồi lặng đi trên ghế dựa. Sự lo lắng hoang mang ngày càng rõ rệt hơn trong lòng. Đơn giản, tôi mang gần hết tất cả những dấu hiệu đó.

Tại sao? Lý nào tôi... mang thai? Nhưng còn việc dùng que thử thai cách đây hơn một tuần thì sao? Que thử đã cho kết quả sai? Hay hai tuần vẫn chưa đủ để dùng que? Bao nhiêu câu hỏi cứ không ngừng tuôn ra trong đầu óc trống rỗng và tôi chỉ biết gục đầu xuống bàn, lòng sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Mang Thai Tuổi 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Trứng Đã Gặp Tinh Trùng. Có Con.

Ngày 17 tháng 2

Sáng chủ nhật. Tôi đứng trước cổng một toà nhà lớn và chẳng làm gì ngoài việc gián chặt mắt vào tấm bảng đề bốn từ to dùng màu trắng: Bệnh viện phụ sản. Tối qua tôi mất ngủ vì trần trọc mãi không yên. Hiển nhiên là về vấn đề bản thân có mang thai hay không. Hơn một giờ sáng tôi mới chợp mắt rồi ngủ quên đến gần tám giờ mới dậy. Tôi quyết định đến bệnh viện kiểm tra... Cứ như vậy cho chắc ăn, còn đỡ hơn là nom nớp lo sợ suy diễn lung tung. Tôi không dùng que thử thai nữa. Đồ dỏm.

Hít một hơi sâu thật sâu rồi tôi hùng hồn đi vào bên trong bệnh viện.

Sau khi hoàn thành những công đoạn của quá trình kiểm tra việc mang thai còn dài hơn tấu sớ của mấy ông Táo đêm 30, tôi ngồi chờ lấy kết quả. Tất nhiên tôi run còn hơn cây sậy. Liệu tôi mà dính bầu thật thì không khéo thất cô ở đây chết luôn vì nếu về nhà cha mẹ cũng ra tay giết tôi mất thôi. Ôi giờ! Trăm ngàn lạy trời phạt phù hộ! Giờ mới hiểu cái cảm giác sống thất đức quá để rồi phải ngồi cầu trời giúp mình tai qua nạn khỏi.

Cô y tá đọc tên tôi. Tôi đứng lên, chân siêu vẹo như vừa bị ai đá. Lò dò đi vào phòng, tôi ngồi xuống ghế đồng thời nuốt nước bọt cái ực đưa mắt nhìn ông bác sĩ đang đắm chiêu với tờ kết quả cầm trên tay. Gan ruột cứ nóng hừng hực, tôi liền cất tiếng hỏi:

“Dạ, cháu có mang thai không ạ?”

Đặt tờ giấy trên mặt bàn, ông bác sĩ bấy giờ mới ngẩng mặt đối diện với tôi bảo. Mà công nhận mặt ông này gian góm khiến tôi sợ sợ, mồ hôi túa ra như tắm

“Chúc mừng cháu.”

Chúc mừng? Lẽ nào ý ông là tôi thoát nạn dính bầu? Tức thì mắt tôi sáng rỡ hết đèn pha:

“Cháu không mang thai sao bác sĩ?”

“Không. Chú chúc mừng cháu... sắp làm mẹ!”

Lần này thì hai “đèn pha” của tôi bị mất điện, cúp cái rụp còn lơ tai thì nghe ù ù như có mấy trăm con kiến bò dạo chơi trong màng nhĩ.

“Cháu... cháu có thai?”

Thấy ông bác sĩ gật đầu là tôi muốn đảm ông phù mô. Vậy mà ban nãy dám nói chúc mừng. Bộ nhìn cái bản mặt xanh hơn đất nhái này là ông tưởng tôi ham hố có con lắm à?

“Bác sĩ nói thật sao?” – Nào chắc liệt rồi nên tôi mới hỏi thêm lần thứ ba.

Đối diện, ông bác sĩ vẻ hơi bức mình nên xoay tờ giấy kết quả lại cho tôi xem. Tôi hoàn toàn hoá đá khi thấy dòng: mang thai gần một tháng. Mèn đét oi! Là đúng ngay thời điểm tôi với tên Chan Chan quan hệ còn gì. Cuối cùng thì trứng đã gặp tinh trùng. Có con.

“Nhưng, cháu dùng que thử thai rồi và kết quả cho âm tính.”

“Cháu thử lúc nào?”

“Đạ, vào buổi chiều ngày kia khoảng hai tuần sau khi quan hệ.”

“Hai tuần thì chưa chắc ăn hẳn đâu. Chưa kể phải thử buổi sáng. Khá nhiều nguyên nhân dẫn đến việc que thử thai cho kết quả sai như thử quá sớm khi đó mức độ HCG trong nước tiểu chưa thay đổi nhiều hoặc sử dụng không đúng cách, mẫu thử không tinh khiết và dùng que kém chất lượng. Đôi khi, cháu phải thử hai lần thì mới hy vọng kết quả là đúng.”

Lắng nghe ông bác sĩ nói rõ những lý do mà tôi muốn choáng váng. Lần ấy, chỉ vừa nhìn thấy kết quả âm tính là tôi đã nhảy cẫng lên tận trời, vui mừng quá đôi chữ còn tâm trí đâu mà thử lần hai. Ô la la! Vậy lý nào tôi mua nhầm que dỏm? Đánh chết thằng cha chủ tiệm thuốc tây lần đó dám quảng cáo loại 8 ngàn “xi cùn” cho tôi!

“Cháu sinh năm 96, năm nay mới 17 tuổi.” – Tiếng ông bác sĩ đột ngột vang lên.

Tôi nhìn ông bác sĩ. Ông nhìn lại tôi với ánh mắt như kiểu tôi có thai với ông vậy.

“Sao cháu quan hệ mà không phòng tránh, giờ thì dính bầu rồi đây.”

À vui thật! Hết kiểu soi mói kỳ thị bây giờ ông bác sĩ chuyển qua giễu cợt. Thật là tôi muốn đánh ông lệch mặt dễ sợ. Ở gần đây chắc có viện chỉnh hình, thế thì may cho ông.

“Sự thật không phải vậy.” – Tôi kể lể. Những lúc thế này thì kể lể là cách giảm bớt nỗi đau khổ bản thân đang chịu đựng – “Cháu và cậu ta lỡ uống nhầm rượu rồi vì quá say nên không tự chủ được hành động. Cháu chả hề muốn quan hệ với cậu ta.”

Ông bác sĩ nhìn chằm chằm tôi với gương mặt không cảm xúc. Ông nghĩ tôi nói láo hả?

“Dù gì cháu cũng đã mang thai. Hãy về cho báo gia đình với cậu thanh niên kia biết để liệu tìm cách giải quyết tốt nhất. Việc mang thai ngoài ý muốn ở tuổi vị thành niên vào thời buổi này rất phổ biến.”

“Bác sĩ, nếu cháu phá thai thì sao?”

“Phá thai cũng được nhưng có thể sẽ để lại những hệ lụy xấu cho bản thân cháu sau này. Ví dụ trong quá trình phá thai dễ dẫn đến thủng tử cung, băng huyết, tổn thương cổ tử cung hay âm đạo. Hoặc tai biến do dùng thuốc gây mê gây tê. Các tai biến muộn hơn là sót thai, sót nhau, nhiễm khuẩn gây viêm dính buồng tử cung dẫn đến vô sinh, chấn thương tâm lý thậm chí... kể cả tử vong!”

Nghe xong thì giờ tôi đoán mặt mình không còn xanh như đất nhái nữa mà là mang hỗn hợp tất cả các sắc màu pha trộn lại với nhau: xanh mét vì kinh sợ, tím tái vì hãi hùng, trắng bệch vì không còn hột máu. Ông bác sĩ này định chơi đồng phim kinh dị hả trời? Thế mà ông dám tinh bơ phẩn câu: Phá thai cũng được... Chắc ông chán làm bác sĩ rồi muốn chuyển qua làm bệnh nhân đây mà. Để tôi nghĩ xem cần đưa ông vô khoa nào đã. Cha này khùng đã man thiên địa!

... Tôi đón xe buýt về. Trong đầu nghĩ miên man nhiều thứ. Giờ tôi có thai thật rồi. Câu hỏi đầu tiên được đặt ra: Phải làm gì đây? 17 tuổi và còn đang đi học mà tôi sắp làm mẹ. Không còn gì kinh khủng hơn nữa. Tôi hoang mang lo lắng. Chẳng rõ gia đình sẽ phản ứng thế nào nếu biết tin này. Hắn, cha mẹ giết tôi chết mất hoặc không thì cũng viết giấy tử tôi cho xem. Lòng tôi rối bời như cuộn len rồi bị con mèo vờn chơi. Giữ đứa bé trong bụng thì không được nhưng phá bỏ càng không thể. Nói gì thì nói, nó là máu mủ của tôi. Một mối. Chán chường. Tôi muốn khóc thật to nhưng về như bản thân chả còn tí cảm xúc nào, tất cả đều trống rỗng.

Tôi cần gọi điện cho Chan Chan. Đúng vậy! Tôi không thích phải chịu đựng chuyện tồi tệ này một mình. Kết quả của đêm vô tình “ăn trái cấm” đó – đứa bé đang dần hình thành trong bụng tôi – phần nữa là trách nhiệm của cậu ta. Cái thứ “tinh trùng” sống dai!

Tôi đứng ngay trước cổng trường gọi điện. Đây là nơi hẹn gặp dễ dàng nhất. Chuông đổ dài. Khá lâu sau giọng Chan Chan mới vang lên bên đầu dây nọ:

« Lạ nha! Đẳng ấy chủ động gọi điện cho đẳng này. Có chuyện gì sao? »

Hừ! Chuyện lớn rồi! Nó còn to hơn gấp mấy trăm lần cái đầu chứa hột bí của cậu! Nhủ thầm xong tôi đáp nhanh, ngắn gọn: “Đến trường gặp tôi ngay!”

Việc rất-quan-trọng!”

Nhấn mạnh xong ba từ cần thiết, tôi cúp máy cái rụp và đứng nghĩ thử nên “báo tin mừng” cho tên cool boy đáng ghét đó như thế nào để cậu ta “chấn động”.

Hơn nửa tiếng sau, bóng dáng Chan Chan đạp xe xuất hiện từ xa. Mà phải công nhận cậu ta có lòng ghê. Ban nãy gọi điện tôi chỉ ra lệnh bảo Chan Chan đến trường ngay nhưng chả nói rõ lý do ấy thế cậu ta vẫn siêng năng xách xe đi gặp tôi. Nếu tôi mà là cậu ta thì chắc còn khuya mới làm vậy. Tôi không khùng điên nghe theo yêu cầu từ một con nhỏ cả rồn nào đó để đạp xe dưới thời tiết oi bức này.

Thăng xe cái két ngay trước mặt tôi, Chan Chan quay qua hỏi còn trên tay cầm ly nước:

“Nè, đừng nói đảng ấy nhớ đảng này ngen? Đây chưa sẵn sàng đón nhận tình cảm đâu.”

Nghe chất giọng vênh váo cùng bộ-mặt-đẹp-trai-trời-cho-nhưng-mà-lão-quá của thằng Chan Chan là tôi ứa gan. Chân ngứa dễ sợ nên muốn đạp một cú cho tên này ngã lăn ra đường xe cán bẹp dí! Nhưng nghĩ lại, nếu làm thế không khéo đưa bé trong bụng tôi mò còi cha thì chẳng hay chút nào. Tôi chả muốn nuôi nó một mình đâu. Ủ! Để tên Chan Chan sống rồi vác cái của nợ kia mới đúng chứ.

“Tớ gọi cậu ra là vì có chuyện rất rất rất quan trọng.” – Tôi sửa giọng – “Nghe cho rõ vào! Chỉ nói một lần thôi đấy.”

“Ồ, nghe.” – Chan Chan hút rọt rọt ly nước đồng thời hí hửng ghé sát tai lại gần.

Tôi kín đáo chèn cục đá ngay bánh xe trước để phòng hờ cậu ta hoảng quá phóng đi mất dép. Tôi luôn đi trước đối phương một bước. Đây là một trong nhiều ưu điểm của tôi.

“Tớ có thai với cậu rồi!”

Tôi không ngờ mình lại nói ra điều đó dễ dàng và nhẹ nhàng đến vậy. Giờ xem phản ứng Chan Chan ra sao...

“Xin lỗi, đảng này nghe không rõ lắm.”

Biết ngay mà! Phản ứng đầu tiên của kẻ muốn phủi bỏ trách nhiệm chính là giả vờ điếc.

“Tớ nói chúng ta sắp có baby!”

“Đảng ấy... đang đùa hả?”

Ô hay chưa? Hết giả điếc rồi giờ chuyển qua hỏi đối phương có đùa không à? Cậu ta tưởng tôi đây rảnh quá hay phát điên mà lại kiếm chuyện để đùa? Thôi được. Đã thế thì đây cho đó xem chừng cứ rảnh rảnh luôn. Thề, lần này tên cool boy mà dùng qua chiêu “mất mồm coi không rõ” là tôi cho đầu cậu ta nằm dưới bánh xe đạp.

“Đây! Giấy báo kết quả. Cậu nhìn cho rõ! Thai gần một tháng!”

Chan Chan mau chóng đón lấy tờ giấy gấp tư, mắt đảo liên tục theo từng con chữ trong đó. Rất nhanh, cậu ta phun nước ướt nhem cái thứ vừa báo tin dữ rồi kêu lên:

“Ôi Chúa ơi! Xin cứu rồi linh hồn con!”

“Trên đời không có Chúa. Kỳ này chỉ có chúng ta cứu lấy chúng ta thôi.”

Chan Chan gần như không còn nghe lọt tai bất kỳ lời nào nữa. Cậu ta ngồi chết đững trên xe đạp. Mắt mở to trừng trừng như muốn đâm thủng giấy báo kết quả. Miệng há hốc, cả lưỡi trăm con bay vô còn lọt. Còn tay chân thì đơ ra... Tôi thắc mắc, lý nào đây là cách mà mấy thằng đẹp trai hay dùng để đón tin mình sắp làm cha???

“Sao... sao lại vậy được?” – Chan Chan thất kinh xoay qua.

“Thì là vậy chứ gì nữa. Lần trước que thử thai cho kết quả sai lệch. Bây giờ đi bệnh viện khám thì chắc cú 100% tớ dính bầu rồi.”

“Trời ơi!!!”

Trông dáng vẻ khổ sở vật vã vò đầu bứt tóc của Chan Chan, tôi đâm nản. Cậu ta là con trai mà còn phản ứng dữ dội thế thì đưa con gái 17 như tôi phải hành động sao đây? Nhảy lên bàn bác sĩ và đâm vào ngực hết huba huba huba??? Không khéo ông bác sĩ sẽ lập tức đưa tôi vô viện tâm thần hoặc sờ thủ và nghĩ tôi là vượn người sống chuồng.

Ngừng việc than trời lại, Chan Chan tự dưng xoay cổ khoảng 90 độ nhìn vào tôi e dè:

“Nhưng, đứa bé trong bụng đảng ấy có phải của đảng này không?”

Giờ thì tôi muốn mình thành vượn người thật rồi! À không, là người nhện! Tôi sẽ phóng tơ ra và treo cái thằng Chan Chan chết tiệt ấy lên dây điện. Tên

cool boy này ba trợn thiệt chứ! Cậu ta nghĩ sao mà có thể hỏi tôi câu kinh khủng đó hả?????????????Không phải con mày thì con ai??? Con ông hốt rác à??? Hay của ông xe ôm đầu ngố???

Điên người, tôi mím môi đồng thời giờ chân đạp mạnh vào sườn xe đạp khiến tên Chan Chan mất thăng bằng ngã đánh oạch xuống đất. Sau khi hoàn hồn, cậu ta liền nhảy dựng người lên giống hệt khi rồi quát tôi như quát con cún: “Đằng ấy điên sao?”

“Có ngon thì hỏi lại lần nữa coi!” – Tôi trợn mắt – “Tin đây một cú ka-ra-tê-giay-bày là đằng đó về nhà má nhận hết ra không???”

“Giay bày là gì?” – Chan Chan còn bình tĩnh hỏi lại tôi cụm từ lạ hoắc lạ hươu kia.

“Là bay giầy!” – Tôi giờ chân lên để Chan Chan nhìn rõ đôi giày thể thao hiệu Nice mới toanh. Siêu bền. Siêu chắc. Siêu... dính, đá phát trúng ngay.

Chan Chan nuốt nước bọt khi hiểu ra chiêu thức tôi vừa dùng để đe dọa xong. Một cách lịch sự và tử tế, Chan Chan đẩy nhẹ bàn chân tôi đang giờ ngay trước mặt cậu ta ra xa xa tí.

“Thì thắc mắc nên hỏi thôi.”

“Thắc với mắc cái gì? Chính cậu là người đã cướp đi sự trong trắng của tôi! Là người duy nhất quan hệ với tôi! Vậy mà giờ cậu dám nói vậy ư???” – Tôi gào.

Tức thì, Chan Chan phóng đến gần rồi nhanh tay bịt cái “loa phóng thanh” đang bật ở tần suất cao nhất của tôi lại. Mặt cậu ta xanh mét.

“Đằng ấy khe khẽ nôm nào!” – Chan Chan kéo liên mắt nhìn xung quanh.

“Có làm mà không có gan chịu! Hèn!” – Cười thầm xong tôi gắt – “Bỏ tay cậu ra!”

Hình như sợ tôi sẽ dùng chiêu “cấn cước” giống bữa trước hay sao mà Chan Chan giật tay ra liền. Khi thấy mấy ngón tay ngọc ngà vẫn còn nguyên vẹn thì cậu ta cất tiếng:

“Giờ đằng ấy tính sao? Vụ mang thai đó.”

“Tôi không biết.”

Chan Chan thở dài thườn thượt. Tôi thấy cậu ta cau mày đăm chiêu. Chắc đang suy nghĩ.

“Chuyện đã đến nước này thì có lẽ hai chúng ta nên nói cho cha mẹ biết. Sau đó tất cả sẽ cùng nghĩ cách giải quyết...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Thai Tuổi 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Báo Tin Dữ Cho Phụ Huynh

Ngày 18 tháng 2

Con Thuý Nga muốn rút cả hàm răng khi nghe tôi báo tin mình mang thai. Môi chề của nó cong ra, trệ xuống tận cằm. Phản ứng này đúng như tôi nghĩ. Khá giống kiểu hôm qua lúc thằng Chan Chan hay tin chấn động kia. Tôi không nói gì, chỉ đợi cho con bạn thân vượt qua sự xúc động đang dâng trào trong người.

“Bồ nói thật hay giỡn vậy?” – Thuý Nga ú ớ hỏi.

“Tớ mà láo cậu thì đi đầu xuống đất.”

Tôi phải lấy cái đầu “thiên tài” của mình mang ra cá thì con Thuý Nga mới chịu tin. Nó lại tiếp tục xúc động đợt hai. Kỳ này nặng hơn ban nãy vì có kèm theo co rút toàn thân. Tôi phát mệt! Hay nó hồi hận bởi cái tội mê “hót” boy lấy nhảm rệu rnhò làm khổ bạn?

“Nhưng bồ đừng que thử thai cho kết quả âm tính.”

“Que dôm.”

“Thế kết quả mang thai này bồ lấy gì kiểm tra?”

“Đến thẳng bệnh viện phụ sản. Cái đó thì không thể sai được rồi.”

Thúy Nga rũ người. Tôi trông mặt nó mà tội. Người mang thai là tôi ấy vậy nhìn vẻ mặt nó còn tệ hơn gấp mấy trăm lần. Hắn, bản thân Thúy Nga hiểu rõ tội lỗi mình gây ra lớn dường nào và biết đâu nó đang lo sợ tôi sẽ tố giác hoặc ghi hận tìm cách trả thù.

“Thế giờ định làm gì?”

“Còn làm gì nữa.” – Tôi quất mắt – “Tớ và Chan Chan phải nói rõ cho cha mẹ cả hai biết sau đó nhờ xem họ giải quyết thế nào. Dù gì người lớn cũng sáng suốt hơn.”

“Í ẹ! Cha mẹ Chan Chan thì tớ không biết nhưng cha mẹ bồ... Chắc họ giết bồ mất!”

“Chính vì vậy nên tớ mới kêu cậu cùng với Chan Chan về nhà tớ trình bày đầu đuôi sự việc một cách chân-thật-tỉ-mỉ. Và lại, để phòng cha mẹ định treo cổ tớ thật thì có hai cậu ngăn cản giúp. Chứ ít xem như tạm yên tâm”

Dứt lời thì tôi thấy Thúy Nga nhăn mặt như ăn trứng ốt hiểm. Tôi nghe cổ họng nó vang lên tiếng ực khá to. Nuốt nước bọt. Tôi biết con bạn thân nghĩ gì... Chắc nó đang tìm cách xem lỗi cha mẹ tôi “nổi hứng” quyết định treo cổ cả ba đứa thì nên làm thế nào thoát thân.

Chợt từ xa, Chan Chan dắt xe đạp chạy vù ra cổng trường, nơi tôi và Thúy Nga đứng.

“Min Min! Thúy Nga!”

“Tuồng cậu sợ quá chuồn dĩa rồi chứ.” – Tôi liếc sơ bộ dạng thân nhiên của tên cool boy.

“Đằng ấy xem thường đằng này nha. Đây có đủ phẩm chất của một thằng con trai đó.”

“Thế sao chân cậu run vậy?”

“Nếu đằng ấy đang trên đường đến nhà gặp mặt cha mẹ của cô gái mà mình lỡ làm cho dính bầu thì đằng ấy có run không hả hả hả???”

Thằng Chan Chan chỉ được mỗi cái mã đẹp trai thôi chứ ăn nói vô duyên cực kỳ! Gì đâu mà văng miêng vèo vèo vô mặt đối phương như tát nước thế này.

“Ờ rồi, giờ đi về.” – Lau mặt xong, tôi giục hai đứa bạn.

Vì không thể dèo tôi và Thúy Nga trên chiếc martin nên Chan Chan đành dắt bộ “con ngựa sắt” đi theo cả hai. Trên đường về, ba đứa chẳng nói với nhau câu nào. Còn tâm trạng đầu mà đùa giỡn. Liếc mắt qua Chan Chan, tôi đoán cậu ta sợ bị cha mẹ tôi bắt cô giết chết. Lại lia cái nhìn sang Thúy Nga, thiết nghĩ hắn nó đang lo cha mẹ đứa bạn thân cho ngu mà phân thân mình. Còn tôi, cùng lúc sợ cả hai điều ấy.

Cuối cùng ba đứa cũng đến “địa ngục“. Cánh cổng nhà tôi hiện ra chính ỉnh. Cảm giác như sắp đi vô chỗ chết, bên trong có hai tên “đao phủ“. Đưa tay đẩy nhẹ cánh cổng, bình thường thì hay đá nó muốn sút đình, tôi ra dấu cho Thúy Nga và Chan Chan cùng đi vào. Chan Chan dựng chiếc martin trong sân. Tôi – dẫn đầu – hít sâu một hơi dài, cố để tim đừng đập mạnh, chậm rãi mở cửa đi vô nhà... Cởi giày ra là tôi đã nghe âm thanh ồn ào vang vọng từ phòng khách ra tận ngoài đây.

“Nhà đằng ấy sao ồn như chuồng gà thế?”

Bực mình, tôi không đáp. Chuồng gà gì chứ? Cái nhà này là sự “kết hợp âm thanh” của cả gà vịt lợn. Ồn kinh khủng!

“Cha mẹ con mới về.”

Tôi đi vào phòng khách, theo sau có Chan Chan với Thúy Nga đang run run. Trên ghế sofa, cha mẹ tôi đang tranh cãi về tiền nong tháng này mau chóng xoay qua:

“Về rồi hả con? Có gì mời bạn lên phòng chơi đi nhé.”

Xong, cha mẹ tiếp tục quay lại cuộc chiến tiền với nong. Còn tôi thì mau chóng nhìn sang bên phải, thằng Hoàng và thằng Vinh chơi game đua xe. Chúng nó gào thét khí thế. Thằng này giành qua đứa kia giật lại cái đồ điều khiển rồi chửi thề với nhau.

“Hoàng! Vinh! Chị về rồi đây.”

“Bọn em biết rồi.” – Cả hai chẳng thèm nhìn mặt chị gái mà cứ gián mắt vào màn hình.

Thở ra chán nản, tôi liền ho vài cái sửa giọng để cất tiếng nói thật to cho bốn người nghe:

“Cả nhà ngừng lại chút đi, con có chuyện rất quan trọng muốn báo tất cả biết.”

Nhưng tần xuất của tôi về như quá nhỏ không đủ lấn át cái âm thanh chat chúa chợ trời kia. Cha mẹ vẫn cãi, hai đứa em vẫn la lối tranh giành. Nhắm mắt cắn môi, tôi siết chặt tay kiểm con giận. Lát sau mở mắt, tôi hóp lấy một ngụm không khí căng lồng ngực, thét:

“CON MANG THAI RỒI!”

À, lần này thì hiệu nghiệm hơn. Bốn từ nghe chấn động quá còn gì. Ngay tức thì, cha mẹ cùng thằng Hoàng, thằng Vinh đồng loạt ngừng lại rồi xoay qua nhìn tôi chăm chăm. Trông ánh mắt mở trừng trừng của họ, tôi đoán Thuý Nga và Chan Chan vãi hết mồ hôi.

“Min Min, con thét kinh thế?”

Ồ la la! Bốn người vẫn chưa nghe rõ tôi vừa nói gì hả trời? Đừng bảo tôi phải nói lại nhé?

“Con có chuyện vô cùng quan trọng muốn báo nhưng cả nhà không chịu dừng.”

“Chuyện gì vậy con?” – Mẹ ngạc nhiên.

Lương lự hồi lâu, tim đập như nhảy khỏi lồng ngực, tôi thu hết can đảm còn sót lại cất giọng rõ ràng: “Con... có thai rồi!”

“Cứ tưởng chuyện gì quan trọng, bình thường mà. Có gì lát nữa ta nói sau.”

“Cha mẹ!” – Tôi nghếch mặt – “Con nói con đã mang thai đó!”

“Ồ biết...”

Đột nhiên cha mẹ ngưng bật. Dường như bộ não của hai người bây giờ mới phân tích câu nói ban nãy từ tôi. Cả hai thằng em cũng thế, cứ đứng đực ra hết bị thần lẫn ị trũng mặt.

“CÁI GÌ?????????????????????”

Bốn cái miệng cùng thét lớn kinh khủng khiến tôi, Chan Chan cả Thuý Nga muốn lòi lỗ tai. Giờ thì đến lượt chúng tôi nhìn cả nhà với đôi mắt mở trừng trừng.

“Con vừa nói gì... gì?” – Mẹ lắp bắp.

“Mang... mang... mang thai là sao?” – Cha cà lăm mỗi một chữ.

“Chị đang đùa à?” – Thằng Vinh miệng méo xệch.

“Hay chị định chơi nôi?” – Thằng Hoàng cười đều.

Gương mặt còn thất kinh, tôi chậm chậm đưa tờ giấy ra trước sự tra hỏi của cả nhà:

“Đây, mọi người xem sẽ hiểu.”

Bốn người giật lấy tờ giấy báo kết quả trên tay tôi rồi giành nhau xem giống như người đang đi toilet mừng rỡ khi thấy miếng giấy vệ sinh cuối cùng còn sót lại. Còn ba đứa tôi thì nuốt nước bọt chờ xem phản ứng của cả nhà... Một phút sau. Cha đứng như tạc tượng thể kỷ. Hai thằng em trai nhìn rồi vả vào mặt nhau cho tỉnh. Riêng mẹ thì cầm tờ giấy đồng thời bước nhanh đến chỗ tôi, hỏi với vẻ hoang mang:

“Chuyện này con nói rõ đi nào! Thai gần một tháng là sao?”

“Hôm qua con đi bệnh viện khám, bác sĩ bảo con có thai. Con xin lỗi...”

Mẹ chưa kịp hỏi đến tiếng thứ hai thì cha, bỗng chốc trở thành diễn viên kiểm hiệp đầy tài năng, phóng như bay qua ghế sofa rồi nắm chặt lấy vai tôi lắc mạnh: “Con đùa à???”

Tôi lắc đầu.

“Tại sao lại mang thai???”

Tôi im lặng, mặt mày ừ ừ.

“Tao cho mày ăn học để mày bôi tro trét trấu lên mặt cha mẹ sao???”

Khi cha đổi cách gọi qua tao – mày nghĩa là ông rất rất rất giận. Một tay vẫn giữ chặt vai tôi, tay còn lại ông đánh mạnh một phát vào mông tôi. Cú đánh đau nhất từ trước đến giờ. Dầu vậy, tôi đã cắn răng chịu đựng để không khóc. Thấy sự ương bướng của con gái, cha giờ tay lên định đập thêm lần nữa thì mẹ lập tức giữ ông lại.

“Ông ơi! Đừng đánh con nữa! Có gì từ từ nói...” – Giọng mẹ run run.

“Tôi phải đánh đứa con gái hư thân này! Nó làm xấu mặt gia đình rồi!!!”

Trước thái độ hung hãn của cha, thằng Hoàng và thằng Vinh cũng chạy vào can ngăn. Nhưng cả ba không địch nổi sức mạnh kinh khủng từ ông. Họ bị

đẩy lùi ra sau. Còn cha, tiếp tục lao về phía tôi cùng đôi tay to lớn vung cao. Tôi nhắm mắt, chuẩn bị đón lấy cú đánh dữ dội nhất sắp trút xuống người mình.

“Khoan! Xin chú dừng lại! Chú sẽ đánh chết Min Min mất!”

Tôi mau chóng mở mắt và thấy Chan Chan đang cố ngăn cha. So về vóc dáng, cậu ta khá nhỏ so với cha nhưng vì tập võ nên có sức khoẻ. Cậu ta đẩy lùi được ông vài bước.

“Chú bình tĩnh nghe bọn cháu nói!”

“Tránh ra! Cậu là ai mà xen vào chuyện gia đình tôi??? Tôi đang dạy con!”

“Cháu không thể để chú đánh chết Min Min và đứa bé!” – Chan Chan vừa thở vừa hét – “Cha của đứa trẻ trong bụng cậu ấy là cháu!”

Câu thông báo ấy kết thúc thì cuộc xô đẩy giữa Chan Chan với cha tôi chấm dứt theo. Nói chính xác thì cha tôi hoá đá lần hai. Sau lưng ông, mẹ với hai thằng em há hốc mồm.

“Min Min, cậu này có thật là...”

Tôi đưa mắt nhìn mẹ rồi nhanh chóng gạt đầu: “Vâng. Cậu ấy là cha đứa bé.”

Bỗng nhiên cha tôi hú hét lên khiến những người có mặt tại phòng khách đều không khỏi giật mình. Giọng ông nghe cứ như kình kông. Nhanh như cắt, ông liền dùng hai tay bóp cổ Chan Chan. Ô-mai-gót! (Oh my God!) Cha tôi phát điên rồi ư? Ông định giết người à?

“Thì ra là vậy! Thằng ôn con! Thằng khốn nạn! Thằng mất dạy! Mày dụ dỗ con gái tao rồi hại đời nó! Hay mày bỏ thuốc cho nó uống hả thằng kia???”

Đại loại cha tôi đã mắng chửi Chan Chan bằng những từ ngữ kiểu như thế. Tiếng ông lớn đến mức làm tai mọi người lúng búng hết cả. Còn Chan Chan thì mặt mày tím tái vì ngạt thở, không ngừng gờ đôi tay gọng kiềng của cha tôi. Hiển nhiên, tôi, mẹ, hai thằng em cộng thêm Thuý Nga nữa cùng một lúc xông vào kéo ông ra. Mỗi người mỗi câu.

“Cha nó ơi dừng lại!”

“Ngừng tay cha ơi!”

“Chú ơi, mọi chuyện không phải như vậy!”

Dù bị bóp chặt cổ thở không nổi nhưng Chan Chan vẫn cố ngoi ngóp nói đứt quãng:

“Cháu... cháu... không có... Chi... là tai nạn... Chú... chú... hiểu lắm rồi...”

“Hiểu lắm cái gì??? Chính miệng mày thừa nhận mày là chủ nhân cái thai của con gái tao! Tao giết chết mày! Cha mẹ không dạy mày cách ăn ở cho đàng hoàng từ tẻ hả???”

Cha tôi vừa gào vừa lắc mạnh cổ Chan Chan. Tôi phát kinh! Ôi trời phật ơi! Liệu đả này không khéo ông bóp chết Chan Chan mất! Vậy thì đứa con trong bụng tôi chưa chào đời đã mồ côi cha ư? Không thể! Tôi không đủ sức nuôi nó một mình đâu.

“Á! Á! Á!”

Tôi nhăn nhó bởi tiếng la của con Thuý Nga. Không chỉ một mình tôi mà mẹ, hai thằng em, Chan Chan thậm chí kể cả cha đều nhăn mặt vì ù tai nặng. Chả ai hiểu rõ “nội lực phi thường” của chấn động âm thanh do con khủng này gây ra bằng tôi đâu.

“Cái âm thanh gì thế?”

Phải thừa nhận, giọng hét còn hơn phim kinh dị Mỹ của Thuý Nga đôi lúc được việc ghê. Cha tôi đã ngừng hành động bóp cổ Chan Chan và quay qua hỏi với về thất kinh. Nhờ vậy mà tôi tạm tha cho con Thuý Nga, nếu không thì nó lệch mặt rồi.

“Chú ơi, nghe cháu nói! Là do cháu! Cháu lấy nhầm chai rượu nho của cha nên Min Min với Chan Chan uống say rồi vô tình quan hệ với nhau!” – Hình như sợ bản thân sẽ bị hành hung giống Chan Chan nên Thuý Nga phải đi ra xa vài bước mới dám thú nhận – “Điều cháu nói toàn là thật. Không phải Chan Chan dụ dỗ Min Min, cậu ấy càng không bỏ thuốc. Là cháu... Cháu thật sự xin lỗi!”

Chẳng rõ do gương mặt đáng thương còn thua con cún ướt cùng chất giọng vô cùng thảm của Thuý Nga hay sao mà cha tôi trong phút chốc nghếch mặt ra. Ông đứng đó không phản ứng gì, hai tay vẫn giữ rịt cổ Chan Chan nhưng có phần nói lỏng hơn chút.

“Những điều này là sự thật?” – Cha tôi thỉnh linh hỏi Chan Chan.

“Tất... nhiên ạ! Con gái cháu... dữ hơn cạp ai mà dám dụ dỗ...?”

Nếu không nể tình tên đáng ghét này là cha đứa bé thì tôi đã bảo cha bóp chết cậu ta rồi! Trông dáng cha cứ lớ ngớ, mẹ đứng bên cạnh bèn bảo:

“Tôi nghĩ cậu ta đúng đấy. Min Min nhà mình đâu phải dạng dễ bắt nạt.”

“Con cũng nghĩ vậy. Chị Min Min mà bị dụ dỗ thì con sẽ đi vệ sinh bằng đầu cha xem.”

Thằng mất nết! Từ giờ đừng năn nỉ tao mua quần bông cho! Tôi liếc xéo thằng Vinh.

Dường như đã hiểu ra mọi chuyện, cha tôi từ từ bỏ tay ra cổ Chan Chan. Cậu ta ho sặc sụa, lùi ra sau chục bước để phòng ông “nổi hứng” lại bóp cái gì đó của mình thì nguy!

“Trời ơi là trời!” – Cha ôm đầu, cất tiếng kêu oai oán đầy khổ sở.

Đổi theo bóng cha lồm lũi bước lên lầu không nói thêm lời nào là tôi muốn khóc. Trong nhà, ông là người thương và tin tưởng tôi nhất vậy mà giờ... Lần đầu tiên, tôi hận bản thân ghê gớm! Tôi phải làm gì với tội danh “bôi tro trét trấu vào mặt cha mẹ” đây?

“Con ơi là con! Sao lại thế này hả? Mới 17 tuổi đã mang thai! Còn mặt mũi đâu nhìn bà con lối xóm đây? Min Min!”

Mẹ vừa khóc vừa đánh mấy cái liềm vào người con gái. Còn tôi, chẳng đáp lời mà chỉ đứng lặng im với đôi mắt đỏ hoe ươn ướt...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Thai Tuổi 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lựa Chọn Khó Khăn

Chương này hơi dài =)))

Ngày 19 tháng 2

Sáng, tôi bước xuống nhà với tâm trạng vừa lo vừa sợ. Tất nhiên, người khiến tôi mang hai thứ cảm xúc đó không ai khác ngoài cha tôi! Chiều qua thấy ông kích động quá đến nỗi định bóp cổ Chan Chan chết là tôi vẫn còn hãi. Cả đêm tôi thức trắng. Có khóc chút ít. Ngủ dậy mắt đỏ kè sung húp, mờ không muốn lên.

Len lén thò đầu ra đưa mắt nhìn về phía nhà bếp, tôi thấy mẹ và hai thằng em đang ngồi dùng bữa sáng. Ai cũng mặt ủ mày dột. Bình thường hề ngồi vào bàn ăn thì rất ồn ào ầy vậy hôm nay không khí buồn tẻ vô cùng. Cha chưa xuống thì phải. Lòng tôi nhẹ hẳn. Chậm rãi, tôi bước đến chỗ mọi người rồi kéo ghế ra, ngồi xuống.

“Chào buổi sáng.” – Tôi nói đồng thời kín đáo quan sát biểu hiện của mẹ với hai em trai.

“Chào chị.” – Thằng Hoàng, thằng Vinh đáp khẽ.

Còn mẹ thì không nhìn tôi lấy một cái, miệng trả lời qua loa: “Ừ...”

Nhìn mẹ xối com vào tô cho, tôi giấu tiếng thở dài buồn bã. Chỉ vì tôi mà ai cũng rầu rĩ. Giờ tự dưng tôi thèm nghe tiếng tranh cãi của cha mẹ, tiếng la lối của hai thằng em ghê! Thế mới hiểu, nhộn nhịp tiếng nói cười mới là không khí của một gia đình hạnh phúc.

“Con ăn đi. Cá chiên với canh khoai mỡ.” – Mẹ đặt tô com trước mặt tôi.

Gật đầu một cách ủ rũ, tôi cầm đũa lên rồi nhìn con cá chiên to tướng nằm trong đĩa. Vốn, đây là món ưa thích trước giờ thế nhưng chả hiểu sao vừa ngửi thấy mùi chiên là tôi buồn nôn kinh khủng. Đưa tay lên miệng ngăn âm thanh nôn ọe, tôi khẽ quay mặt đi... Chợt, một bàn tay mềm mại đặt lên lưng tôi vuốt thật nhẹ. Cùng lúc, tôi nghe tiếng mẹ.

“Khô chưa? Mang thai nên ăn uống khó khăn. Để cha này mà thấy cảnh này là ông điên lên cho xem. Không khéo, ông dùng dây nịt thắt cổ mày đó con.”

Lời mẹ linh nghiệm quá chừng vì cả ba đột ngột nghe thằng Hoàng gọi: “Cha!”

Lập tức, tám con mắt đồng loạt hướng về phía cầu thang. Dáng cha hiện ra lù lù. Gương mặt vô cảm mà đàng đàng sát khí. Đôi mắt thâm quầng hằn đêm qua mất ngủ. Điều đáng chú ý ở đây: trên tay ông cầm sợi dây nịt da màu đen. Cái vật ấy khiến bốn mẹ con không hên mà cùng xanh lét mặt mày. Chuyện gì sắp xảy ra đây trời?

“Vinh!” – Cha chợt gọi, giọng nghe khàn đục như bị vướng mấy cục đàm.

“Dạ?! Con... con... Có phải con mang bầu đầu cha.” – Thằng Vinh nhảy dựng lên vẻ thất kinh. Chắc nó sợ cha hoá rồ giết nhầm nó thay vì phải thất cổ

tôi mới đứng

“Cha trả dây nịt. Quần rút lên rút xuống thế sao mày đi học.”

Phù! Bốn người cùng thở phào. Hoá ra là vậy. Bấy giờ thằng Vinh mới nhẹ nhõm. Nó bước về phía cầu thang, vừa đi vừa kéo quần liên tục do sợ rút giữa chừng. Trao dây nịt vào tay con xong, cha xoay lưng toan trở lên lầu thì mẹ gọi giật:

“Cha nó không dùng bữa sáng để còn đi làm à?”

“Tôi một nên xin phép công ty nghỉ một ngày. Còn bữa sáng, lát tôi ăn.”

Tôi biết cha đợi tôi rời khỏi nhà đi học rồi mới ngồi vào bàn ăn sáng được. Buồn kinh khủng! Cha chẳng nhìn tôi lấy một cái. Ông bỏ mặt tôi rồi.

Cạch! Đúng lúc có tiếng mở cửa. Tôi đưa mắt nhìn xem mới sáng sớm mà ai đã đến nhà.

“Chan Chan?!” – Tôi ngạc nhiên khi đó là tên cool boy. Nhưng con mắt bên phải của cậu ta sưng vù, bầm tím. Đau lắm đây.

“Chào buổi sáng cả nhà.” – Chan Chan cố cười tươi vì nhìn mặt có vẻ đang đau.

Bốn người chúng tôi chưa kịp lên tiếng thì đã nghe âm thanh rầm rầm vang lớn. Cùng lúc, từ trên cầu thang bóng cha đã phóng xuống đứng ngay trước mặt Chan Chan.

“Khốn nạn! Mất dạy! Mày còn dám vác xác đến à? Gan mày to nhí???”

Tức thì nhanh như cắt, tôi cùng mẹ với hai thằng em lao đến giữ cha lại trước khi ông nhảy vô vào Chan Chan như một con hổ đói. Còn Chan Chan, cậu ta nhảy lùi ra sau đồng thời chuẩn bị tư thế đỡ đòn nếu đối phương tung chiêu.

“Chú bình tĩnh! Cháu đến là vì có việc. Cha mẹ cháu mời mọi người về nhà nói chuyện. À Min Min, nhớ mang theo giấy báo kết quả mang thai.”

“Sao?” – Năm người chúng tôi kêu lên kinh ngạc.

... Tôi biết Chan Chan là hot boy trong trường. Khá bảnh. Đào hoa. Có má lúm đồng tiền. Thích bẻ trộm cành mai nhà người khác. Mê chè. Dễ dụ. Học karate đai đen tứ đẳng. Đi học bằng martin. Khoái chơi nổi. Vờ ra vẻ tử tế. Thường làm trò anh hùng. Ngu mà hay tỏ ra nguy hiểm. Vần vãn bla bla mọi thứ về Chan Chan mà tôi thuộc nằm lòng. Thế nhưng, riêng cái khoảng cậu ta là con nhà gia thế và sở hữu chiếc xe Toyota bảy chỗ thì tôi hoàn toàn chả hề hay biết trắng sao gì hết ráo. Và hiện tại gia đình tôi đang được ngồi trên đó.

Sờ mó khắp ngõ ngách của chiếc xe hơi xong, tôi quay qua nhìn Chan Chan chăm chăm:

“Giờ mới biết nhà cậu giàu.”

“Cũng không giàu có gì.” – Chan Chan rờ mắt, tặc lưỡi – “Nhà đảng này khá giả tí thôi. Giờ mua xe hơi dễ ồm. Đi đâu cũng thấy xe hơi riêng đậu hết chỗ. Xe này loại thường.”

Tôi chẳng rõ Chan Chan khiêm tốn hay vì do cái bản tính “thẳng hơn ruột ngựa” mà cậu ta nói huỵch toẹt như vậy. Dầu thế, so với gia đình tôi thì nhà Chan Chan cao rồi.

“Mà mắt cậu bị gì à? Va vào đâu hay sao thế? Sưng to gớm.”

Mở đầu cho câu trả lời là một tiếng thở dài nào nè nghe đứt ruột, Chan Chan chán nản:

“Tôi qua về nhà, đảng này mang chuyện chúng ta kể cho cha mẹ nghe. Nghe xong, việc làm đầu tiên của cha là giờ tay tát thẳng vào cái mặt đẹp nứt lòng của đứa con trai út. Mắt mũi miệng đảng này gần như vẹo hẳn sang bên. Chưa ngừng ở đấy, cha đấm thêm cú nữa và kết quả là sáng sớm ngủ dậy đảng này khóc thét khi thấy mắt phải sưng vù như trái chanh.”

“Sao... sao tàn bạo vậy?”

“Cha mẹ đảng này không hề tàn bạo mà chỉ hơi ác tí thôi. Lâu lâu buồn buồn hai người hay đánh đảng này vài phát. Phận làm con lại vì sự êm ấm gia đình nên đảng này đành cam chịu.”

Nghe Chan Chan kể về số phận cậu ta ở nhà mà tôi phát kinh. Con ruột mình còn đánh dã man thiên địa thế thì thử hỏi con cháu họ sẽ hành hạ đến nông nổi gì. Tự nhiên tôi thấy sợ. Lỡ như vì cái thai mà tôi bị bắt lấy Chan Chan, về làm dâu nhà đó không khéo tuổi thọ Min Min này chỉ dừng ở cột mốc 17. Nghĩ về điều rùng rợn ấy là tôi liền đưa mắt lên kính chiếu hậu quan sát bốn người thân của mình. Cha im lặng này giờ, mắt cứ nhìn ra bên ngoài. Mẹ thì hết lắc đầu lại thở ra. Chỗ ghế ngồi sau cùng, thằng Hoàng gãi nách liên tục rồi đưa tay lên ngửi. Kế bên, thằng Vinh móc cứt mũi rột rột xong trét tùm lùm lên xe. Trông cái cảnh như thế tôi chỉ biết nhắm mắt chán chường.

... Tôi không tin nổi nhà Chan Chan lại to như vậy. Biệt thự sân vườn nhưng kiến trúc khá cổ điển chứ không hiện đại như mấy kiểu nhà tôi hay thấy. Lợp ngói luôn chứ. Thế mà cậu ta lại bảo gia đình mình chỉ khá giả tí thôi. Theo cậu ta thì sao mới gọi là giàu nhỉ? Chả nhẽ phải ba bốn biệt thự kiểu này gom lại à?

Theo cùng Chan Chan bước vào bên trong, tôi với cha mẹ và hai thằng me trai đều há hốc khi trước mặt là cả một khu vườn rộng thênh. Cây cối um tùm che mát cho ngôi nhà to lớn. Lối đi toàn sỏi. Không khí ở đây trong lành thật, chẳng hề nóng bức như ban nãy đi ở ngoài đường. So ra thì vườn nhà tôi chả bằng tạo nào với nguyên khu này. Tôi từng ước mình có thể sống ở ngôi nhà sân rộng như vậy. Tôi ganh tỵ với tên Chan Chan quá!

“Chào cháu, Chan Chan.”

Giờ tôi mới để ý có vài người lom khom gần mấy gốc cây. Chắc đây là người chăm vườn. Họ thân thiện đứng vẫy tay gọi Chan Chan. Cậu ta cũng cười tươi đáp lại.

Đi được một đoạn, Chan Chan tự dừng ngừng lại trước ngôi đền nhỏ. Có ba bức tượng ở trong đó nhưng tôi không rõ đây là những ông thần bà thần nào vì trông gương mặt lạ lẫm. Tôi thấy Chan Chan tỏ vẻ cung kính cúi đầu chào rồi quay ra sau bảo:

“Mọi người cũng chào đi ạ.”

“Tại sao?” – Tôi ngớ mặt hỏi.

“Đây là lễ nghi trong gia đình đảng này. Mọi người trong gia đình kể cả khách ra vào nhà nhất định phải cúi chào đền thiêng. Chỉ một cái gật đầu thôi mà.”

Tôi bắt đầu nhận ra biệt thự sân vườn của tên Chan Chan này kỳ quặc rồi. Không còn cách nào khác, năm người chúng tôi đành chấp tay cúi đầu chào một cái. Theo như người ta nói, kính cẩn với thần linh là điều tốt nên làm. Tôi cũng không muốn mới lần đầu đến đây đã bị ba vị thần ấy “để mắt đến”. Mọi việc chưa dừng ở đây khi Chan Chan chậm rãi đón lấy năm ly nước được xếp nằm ngang dưới chân ba vị thần. Tôi ngạc nhiên vì cậu ta đưa cho chúng tôi với yêu cầu:

“Từng người uống cạn một ly.”

“Nước gì vậy?”

“Nước mưa. Sạch lắm. Đảng ấy cứ uống đi.”

“Lại là lễ nghi trong gia đình hả?”

Chan Chan gật đầu. Tôi nhìn sang cha mẹ và hai đứa em trai bằng ánh mắt e dè. Họ cũng nhìn tôi kiểu như thế. Nhưng rồi lần lượt mỗi người mau chóng cầm lấy một ly nước... Sau cái mần “chào thần uống nước mưa” cuối cùng Chan Chan dẫn chúng tôi đến trước cửa ngôi biệt thự cổ kính. Năm người toan bước vào thì cậu ta liền ngăn lại.

“Theo lễ nghi gia đình cháu, người lớn nhất đi trước, người nhỏ nhất đi cuối cùng. Chủ đứng đầu tiên, đến cô, đến Min Min rồi hai em.”

Chan Chan vừa nói vừa đẩy từng người vào đúng vị trí theo ý cậu ta. Tôi thật sự hoang mang vụ này rồi. Đây là kiểu gia đình gì thế?... Rất nhanh, chúng tôi bước vào bên trong theo đúng thứ tự được sắp xếp. Hiển nhiên, nơi đến đầu tiên là phòng khách gia đình.

Tôi cảm giác hơi lạnh sống lưng bởi hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là: trong căn phòng rộng lớn có năm người đang ngồi quay quanh chiếc bàn dài. Người đàn ông và người phụ nữ về mặt nghiêm nghị ở giữa tôi đoán hẳn là cha mẹ Chan Chan, cô gái mặt lạnh tanh bên phải chắc là chị cậu ta, còn bên trái là chàng thanh niên về mặt tự đắc có lẽ anh trai cậu ta và cuối cùng lại thêm một cô chị nữa nhưng trông có vẻ hiền hiền. Đây là những thành viên trong nhà Chan Chan. Sao tôi cảm giác họ có gì không ổn lắm.

“Cha mẹ, chị hai, anh ba, chị dâu con đã về.” – Chan Chan kéo tôi ra khỏi hàng – “Đây là Min Min cùng gia đình cậu ấy.”

Lời giới thiệu của Chan Chan vừa dứt thì tôi cố mỉm cười đồng thời cúi đầu chào. Bên cạnh, cha mẹ với thằng Hoàng, thằng Vinh cũng chào theo phép lịch sự. Đối diện, năm người nọ chậm rãi gật đầu lại như đáp lễ.

“Được rồi Chan Chan, mời khách ngồi đi.” – Cha Chan Chan cất giọng ồm ồm

Đáp vâng xong Chan Chan mau chóng kéo năm chiếc ghế ra cốt mời chúng tôi ngồi xuống. Không rõ sao, tất cả vẫn đứng đó. Chẳng ai nhúc nhích gì dù là một bước rất khẽ. Tôi hiểu. Đơn giản là vì mọi người thấy e ngại trước điều này.

“Anh chị và các cháu đừng ngại. Cứ ngồi tự nhiên rồi chúng ta trò chuyện.” – Cha Chan Chan lại tiếp tục là người chủ đạo lên tiếng – “Nhà tuy rộng lớn nhưng gia đình không phải thuộc dạng bề thế lắm tiền, nhiều phép tắc rườm rà. Tôi, bác sĩ phẫu thuật của một bệnh viện trung ương, vợ tôi là giáo viên, con gái lớn làm quản trị kinh doanh cho công ty tư nhân nước ngoài, thằng con thứ ba làm kiến trúc sư, còn cô con dâu ở nhà quán xuyến mọi việc trong ngoài. Cái thằng lông bông Chan Chan hẳn anh chị biết nó rồi. Nhà cửa ruộng vườn đất đai đều do ông bà già để lại cả.”

Nghe xong tự dung tôi thấy đỡ hồi hộp hẳn. Xem ra, người nhà Chan Chan cũng bình thường chứ không phải ông này bà nọ. Hẳn tôi bị nhiễm phim Hàn nhiều quá, cứ hay tưởng tượng ra chủ tịch tập đoàn, tổng giám đốc công ty nhất nhì nước bla bla đủ thứ. Dẫu sao tôi cũng thầm cảm ơn về việc gia đình Chan Chan chẳng phải bề thế gì. Bởi, tôi chỉ là người bình thường, nếu nhà cậu ta giàu nứt vách đổ tường thì hai giai cấp, hai tầng lớp cách nhau quá xa sẽ khó mà hoà hợp.

“Mọi người ngồi đi, đứng mãi mỏi chân.” – Chan Chan giục.

Lòng nhẹ bót phần nào nên năm người chúng tôi lần lượt ngồi vào ghế. Tuy vậy, rõ ràng không khí gia đình này vẫn khá nặng nề. Kiểu như một sự lạnh lẽo đang bao trùm... Đúng lúc mẹ Chan Chan cất giọng, là phụ nữ mà tiếng nói rõ to hơn đàn ông:

“Để cho dễ xưng hô, anh chị cứ gọi tôi là Trúc Hà, chồng tôi là Trung Tài, con gái lớn tôi tên Hoà Trâm, thằng thứ ba tên Dũng Văn, đứa con dâu tên Hồng Anh.”

Theo phép lịch sự, cha tôi cũng lần lượt giới thiệu tên từng người trong gia đình ra:

“Vâng anh Tài chị Hà, tôi tên Hữu Sang, vợ tôi tên Hoài Diễm, kế bên là Min Min con gái lớn của chúng tôi, hai cháu sinh đôi là Huy Hoàng và Quang Vinh.”

Tôi cùng hai thằng em đồng loạt cúi đầu chào hai bậc tiền bối. Lúc ngược mặt lên, tôi hơi giật mình khi thấy chú Trung Tài nhìn mình cùng nụ cười hiền hoà:

“Cháu là Min Min? Cháu có thể cho chú xem giấy báo kết quả mang thai?”

Giật đầu với vẻ lúng túng, tôi lấy nhanh tờ giấy kết quả ra đưa cho chú Trung Tài bằng cả hai tay. Ông mau chóng đón lấy rồi đeo kính vào xem qua mấy dòng chữ đánh máy trong đó. Vài giây sau, tôi và mọi người nhủ thầm khi ông ấy lấy kính hiển vi ra đặt lên con dấu đỏ của bệnh viện xem xét kỹ càng. Đùng bả là ông nghĩ tôi giả mạo giấy báo kết quả nha trời! Tôi mà đủ sức làm chuyện ấy ư?

Thở dài. Cất kính hiển vi và cả cặp kính cận, chú Trung Tài lập tức tặc lưỡi một cái rõ to:

“Là dấu thật. Vậy giấy báo kết quả này đúng, Chan Chan!”

Chan Chan tiến lại chỗ chú Trung Tài rồi bỗng nhiên thỉnh lình ông đứng bật dậy đánh phát mạnh vào đầu con khiến tôi với gia đình hết hồn. Gì nữa vậy?

“Mất dạy! Mày làm con gái nhà người ta mang thai rồi thì đẹp mặt chưa? Hư đồn!”

“Cha à, đang có khách đừng nên như vậy.” – Cô chị hai Hoà Trâm nói nhanh – “Chuyện đánh mắng để lát sau đi ạ, giờ ta cần nói vào vấn đề chính.”

Chú Trung Tài sửa cổ áo, nhìn con trai cay cú xong rồi ngồi trở lại vị trí, mỉm cười:

“Ừm, đây là lỗi của thằng Chan Chan nhà tôi. Đáng lý, tôi nên quản giáo nó tốt hơn. Nhưng anh chị yên tâm, đêm qua sau khi nghe xong chuyện là tôi đã đánh thẳng hư đồn này một trận. Anh chị cứ nhìn con mắt sưng vù của nó là biết.”

Chú Trung Tài đưa tay chỉ vào mắt bên phải của Chan Chan trong khi cậu ta xoa đầu vì cú đánh mạnh bạo ban nãy. Tôi trông thế mà hãi! Đòi thuở nhà ai lại đi “phe” thành tích đánh con như từ cho người ta thấy chứ. Coi bộ ông cha này rất thần nhiên trước việc thượng cẳng tay hạ cẳng chân với con cháu lắm. Tôi bắt đầu nuốt nước bọt.

Cha tôi định lên tiếng nói gì đó nhưng mẹ đã nhanh miệng ứng đáp trước, chắc bà sợ ông mất bình tĩnh phát ngôn những câu đụng chạm gia chủ:

“Dạ anh quá lời, thật ra lỗi cũng không hẳn ở cháu Chan Chan. Nghe bạn con Min Min bảo, do hai đứa uống nhầm rượu nho nên mới xảy ra chuyện đáng tiếc này.”

“Nhưng Chan Chan là con trai, nói gì thì nói, lỗi phần lớn cũng từ cháu. Thế anh chị dự định giải quyết việc hai đứa ra sao?” – Cô Trúc Hà nhìn qua một lượt cha mẹ tôi.

Tôi nghe được âm thanh thở dài buồn rầu từ cha. Còn mẹ, nghĩ ngợi chốc lát rồi bảo:

“Thật sự, gia đình tôi cũng chưa biết phải làm thế nào. Min Min mới 17 tuổi, đang đi học mà giờ phải mang bầu thì khó khăn đến dường nào.”

Chú Trung Tài và cô Trúc Hà lần lượt đưa mắt nhìn nhau. Không gian căn phòng bất chợt lặng im đến ngột ngạt. Nhưng nó nhanh chóng bị phá vỡ bằng tiếng thở hắt từ anh ba của Chan Chan, Dũng Văn, cùng câu nói ra điều chán chường:

“Chuyện đã ra nông nổi này thì đành để hai đứa nó lấy nhau thôi.”

Gì cơ? Tôi phải làm vợ cái tên Chan Chan hả? Điều kinh khủng là tôi sẽ về làm dâu gia đình kỳ quặc này ư? Không bao giờ! May thay, chị Hoà Trâm đã lên tiếng phản đối:

“Em chớ ăn nói linh tinh. Chan Chan và cô bé Min Min còn chưa 18 tuổi mà kết hôn gì.”

Tôi thở phào! Chị ấy nói đúng ghê. Theo luật nhà nước Việt Nam: chưa đủ 18 thì chưa thể lấy nhau. Thế nhưng tôi đã vui mừng quá sớm vì chị Hoà Trâm nhìn cha mẹ tôi bảo:

“Thưa cô chú, bây giờ em Min Min đã mang thai với Chan Chan, em trai cháu sẽ phải chịu trách nhiệm. Tuy hiện tại hai đứa chưa thể kết hôn nhưng chỉ cần sang năm lúc chúng đủ 18 tuổi thì sẽ cho tổ chức hôn lễ.”

“Dạ?!” – Tôi và Chan Chan kêu to.

“Cháu tính thế này: Tạm thời để Min Min về nhà cháu ở, bắt đầu cuộc sống làm dâu.”

“Sao? Bắt con gái tôi về làm dâu khi mới 17 tuổi?” – Cha tôi cau mày ngạc nhiên.

“Thưa chú.” – Chị Hoà Trâm tiếp – “Đứa trẻ trong bụng em Min Min đã trở thành sợi dây ràng buộc em ấy với Chan Chan. Dù tất cả chúng ta đều không muốn nhưng cũng phải cho hai đứa kết hôn với nhau. Lý nào, bác muốn đứa bé sinh ra mồ côi cha hay mẹ sao? Cháu nhất định bắt Chan Chan chịu trách nhiệm.. Như vậy thì đối với Min Min, chỉ ít em ấy sẽ không mang tiếng chửa hoang vì có sẵn một gia đình chồng chờ đợi.”

“Tôi không thể để con gái làm dâu ở tuổi đang đi học.” – Cha tôi đứng dậy – “Còn đứa trẻ trong bụng nó thì... phá đi là xong!”

Tôi tròn xoe mắt nhìn cha. Ông muốn tôi phá bỏ đứa con này à? Từ bỏ máu mủ của chính mình... Liệu, tôi làm được chăng? Rốt cuộc, thế nào mới nên làm còn thế nào thì không nên làm? Tôi bắt đầu rối bời ngổn ngang. Tức thì, Chan Chan cất tiếng phản đối:

“Chú, nếu phá thai sẽ không tốt cho Min Min.”

“Cậu im đi! Ngoài cách đó ra thì còn cách nào tốt hơn chứ?” – Cha tôi gần như gất lên.

“Chan Chan nói đúng! Chú có hiểu hậu quả của việc phá thai không? Sẽ để lại rất nhiều hệ lụy cho Min Min. Em ấy còn nhỏ, vấn đề tâm lý ảnh hưởng rất lớn cho cuộc sống sau này. Chú có thể chấp nhận đẩy con gái vào chỗ nguy hiểm thế ư?”

“Những hệ lụy của việc phá thai không phải ai cũng gặp. Còn chuyện tâm lý, Min Min là đứa mạnh mẽ nên nhất định vượt qua.”

“Không!” – Chị Hoà Trâm lớn giọng – “Chú tuyệt đối không bao giờ hiểu được chán thương tâm lý của những đứa trẻ đã phá thai!”

“Thế cháu thì hiểu à?” – Cha tôi mở miệng hỏi.

“Phải! Cháu hiểu! Rất hiểu là đằng khác!” – Dường như chị Hoà Trâm hơi xúc động.

Cuộc tranh cãi kết thúc khi cha tôi bất giác đôi mắt uor ướt nhưng đầy kiên quyết của chị Hoà Trâm. Có lẽ ông cũng như tôi, lờ mờ đoán ra được một điều gì đó từ cô gái 30 ấy.

Không khí yên lặng bị phá vỡ thêm lần nữa bởi chất giọng to và rõ của cô Trúc Hà:

“Hoà Trâm, con đừng vô lễ với người lớn. Thưa anh chị, tôi hiểu cảm giác của cha mẹ khi để con gái còn nhỏ tuổi về làm dâu nhà người khác. Nhưng Hoà Trâm nói đúng, dù muốn hay không thì Chan Chan và Min Min cũng phải kết hôn vì đứa bé trong bụng. Phá thai là một việc rất nguy hiểm, chồng tôi là bác sĩ nên hiểu rất rõ điều này. Không phải hù dọa nhưng có nhiều ca cả mẹ lẫn con đều tử vong. Chúng ta không thể đảm bảo sự an toàn cho cháu Min Min vậy tại sao lại chọn giải pháp mạo hiểm đến vậy.”

“Min Min sống với gia đình quen rồi, giờ bắt nó về làm dâu thì...”

“Tôi hiểu. Vấn đề đó anh chị đừng quá lo. Tôi và chồng không hề là những người nghiêm khắc hay thích bắt bẻ con dâu. Vì Min Min đang mang thai nên cháu chẳng cần phải làm những công việc nặng nhọc. Mọi thứ đã có Hồng Anh lo rồi. Con bé rất đảm đang và chu đáo, nhất định chăm sóc được cháu Min Min.”

“Nhưng...”

“Ông để tôi.” – Mẹ ngăn cha lại, ôn tồn nói – “Thưa, điều tôi lo không phải con Min Min cực khổ khi về làm dâu nhà anh chị. Vấn đề đáng lo ngại ở đây, hôn nhân là chuyện quan trọng cả đời, Min Min với Chan Chan đều chưa hiểu thế nào là tình yêu. Nếu có thì chúng chỉ dừng lại ở mức độ quý mến thông thường. Chỉ vì đứa bé mà bắt hai đứa lấy nhau thì liệu có ổn không? Chúng còn quá nhỏ!”

Tôi với Chan Chan đều đưa mắt nhìn nhau. Điều mẹ tôi nói vô cùng chí lý. Dẫu chưa biết gì nhiều nhưng tôi hiểu, hôn nhân phải có tình yêu và hai con người đó cần có sự chính chắn. Tôi và cả Chan Chan đều chưa trải qua tình cảm ấy. Thế chúng tôi sống chung với nhau dựa trên cơ sở gì đây? Đứa con sao?...

“Nếu hai cô chú nghĩ vậy thì để em Min Min sinh con ra rồi đưa gia đình cháu nuôi.” – Anh Dũng Văn nói dứt khoát.

“Anh.” – Chị Hồng Anh nãy giờ chưa nói lời nào giờ mới lên tiếng – “Theo cháu, người lớn chúng ta có tranh cãi ra sao thì cũng chỉ là kẻ ngoài cuộc. Hãy để Chan Chan và Min Min tự quyết định. Vì đó là cuộc đời và tương lai của cả hai!”

Chị Hồng Anh dứt lời thì lập tức mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía tôi với Chan Chan. Hiển nhiên, hai chúng tôi không biết nói gì vào lúc này. Cả hai đều mang chung một tâm trạng: trống rỗng. Tôi cảm giác như thế và thiết nghĩ, Chan Chan cũng vậy.

Có tiếng kéo ghế. Hoá ra cha tôi đã rời chỗ ngồi, hẳn ông muốn ngừng cuộc trò chuyện.

“Tôi đã hiểu rõ mong muốn cũng như giải pháp của gia đình anh chị. Xin lỗi là vợ chồng tôi vẫn chưa thể đưa ra quyết định... Chúng tôi sẽ về nhà suy nghĩ kỹ hơn.”

“Vâng.” – Chú Trung Tài đứng dậy – “Anh chị cứ suy nghĩ. Với lại cũng để thằng Chan Chan và cháu Min Min có thêm thời gian. Gia đình về thông thả.”

Chỉ chờ có xong câu nói đó của gia chủ là cha tôi đã giục mọi người rời bàn, mau chóng ra khỏi căn phòng rộng lớn sang trọng. Trước khi đi, tôi có cúi chào cả nhà Chan Chan đồng thời nhìn cậu ta. Chan Chan cũng nhìn tôi với vẻ chán chường. Tiếp, tôi lăm lăm xoay gót, giờ không phải lúc để nói với nhau điều gì chưa chắc chắn.

Về đến nhà, cha không nói tiếng nào lảng lảng đi lên lầu. Nghe từng bước chân nặng trĩu của ông trên những bậc cầu thang thì lòng tôi càng ngổn ngang hơn. Còn mẹ thì chậm rãi bảo chúng tôi về phòng nghỉ ngơi, chuẩn bị ăn trưa rồi thằng Hoàng và thằng Vinh đi học phụ đạo. Lúc bà quay lưng vào bếp thì thằng Hoàng kêu vai tôi hỏi:

“Chị quyết định thế nào? Giữ hay phá bỏ đứa bé?”

“Tao không biết nữa. Đầu óc bây giờ cứ rối tung.”

“Theo em chị nên giữ. Phá thai thất đức lắm. Nó là máu mủ của chị mà. Ông Trời cho chị mang thai tức là muốn đứa trẻ sống. Chị cứ để nó ra đời.”

Nghe thằng em nói thế tôi thoáng bất động. Chính xác, bản thân bắt đầu suy nghĩ...

Chuyện gì cũng có cái duyên cái nợ của nó. Cuộc đời mỗi người đã được định đoạt sẵn, muốn làm trái cũng không được. Đó gọi là số phận. Kể cả Min Min tôi. Tất cả hoàn toàn thay đổi vào buổi chiều hôm ấy. Định mệnh của tôi chuyển sang lối rẽ mới.

Hơn năm giờ chiều, đang nằm trong phòng nghỉ miên man thì tôi nghe bên ngoài thằng Vinh đập cửa rầm rầm đồng thời gọi lớn. Muốn đập thằng mất nết này một đập ghê! Uể oải ngồi dậy, tôi đi đến mở cửa phòng. Vừa thấy mặt tôi là thằng Vinh báo ngay:

“Chị, anh Chan Chan với chị của anh đến nhà gặp cha mẹ đòi đưa chị đi kia!”

Tôi cùng thằng Vinh mau chóng chạy xuống dưới nhà. Đúng như em trai tôi nói, Chan Chan và chị Hoà Trâm đang có mặt trong phòng khách. Trông cảnh tôi đứng nhìn với vẻ ngạc nhiên thì chị Hoà Trâm liền mỉm cười chào rồi bảo với cha tôi rằng:

“Chúng ta vào phòng nói chuyện riêng một lát chú nhé.”

Tôi không nghe tiếng trả lời vì cha ngồi quay lưng về phía tôi. Tiếp, tiếng thờ dài phát ra và rất nhanh, ông đứng dậy xoay gót tiến đến chỗ cầu thang. Chị Hoà Trâm cũng đi phía sau. Nhìn theo bóng dáng hai người đó khuất dần sau cánh cửa trên lầu, tôi tự hỏi không biết cha và chị ấy sẽ nói gì với nhau. Tôi muốn nghe cuộc trò chuyện sắp diễn ra giữa họ biết đường nào. Nhưng đúng lúc từ phía sau, Chan Chan gọi tôi.

“Đằng ấy theo đằng này ra ngoài nói chuyện chút đi.”

Cả hai nhanh chóng bước ra sân vườn. Không thể chờ lâu nên tôi lập tức hỏi ngay:

“Cậu và chị Hoà Trâm đến nhà tớ làm gì vậy?”

“Thì thuyết phục cô chú cho đằng ấy về nhà đằng này sống.”

“Sao? Nghĩa là tớ phải lấy cậu rồi làm dâu cho gia đình cậu hả? Mơ à?”

“Nè.” – Chan Chan cắt ngang lời tôi – “Hỏi một câu: đằng ấy muốn sinh đứa bé hay phá?”

“Vẫn chưa quyết định gì cả. Vấn đề này rắc rối khó khăn quá.”

“Vậy đằng ấy cứ sinh con đi. Nghe lời đằng này, đừng bỏ đứa bé tội nó.”

“17 tuổi mà sinh con đâu có dễ. Người ta đàm tếu chết!”

“Cả tá người kết hôn sớm ngoài kia kìa. Đàm tếu là vì họ chưa hoang. Đằng ấy có chồng hẳn hoi mà lo gì. Đằng này lấy đằng ấy là xong.”

“Để nghe nhỉ? Cậu lấy tớ vì trách nhiệm? Kết hôn thì phải có tình yêu chứ.”

“Tất nhiên đằng này cần có trách nhiệm với đứa bé trong bụng đằng ấy. Lý nào lại bỏ? Dù thật sự chẳng muốn làm cha lúc này nhưng là con trai chân chính thì nên hành động như vậy. Còn tình yêu thì chúng ta sẽ cố gắng cho đối phương tình cảm.”

Tôi khá bất ngờ khi nghe tên Chan Chan dứt khoát nói thế. Lúc đầu tôi nghĩ cậu ta sẽ sợ đến mức không bao giờ gặp tôi nữa, thậm chí chuyển trường để phủi bỏ trách nhiệm. Lời lẽ hùng hồn vừa rồi khiến tôi bắt đầu có cái nhìn khác về tên cool boy đáng ghét này.

“Mà hỏi câu thật lòng” – Chan Chan cắt tiếng – “Đằng ấy có thích đằng này không?”

Tôi giật thót người khi nghe xong câu hỏi đột ngột từ Chan Chan. Trái tim lại nhảy một nhịp thật khê giống hệt cái lần cậu ta lau nước mi-lo trên mặt tôi. Đến giờ tôi vẫn chưa rõ cảm giác ấy là thế nào. Kỳ lạ thật! Tự dưng Chan Chan lại hỏi thẳng thừng như vậy chứ? Tôi biết đáp sao đây trời? Ban đầu

đúng là tôi chả ưa cậu ta nhưng mà... rõ ràng, tồn tại song song với sự thù ghét là một xúc cảm lạ lùng khác. Nhẹ nhàng và một chút sâu lắng. Chạm rã, tôi khẽ quay mặt qua thì thấy Chan Chan đang nghiêng đầu nhìn mình như chờ đợi câu trả lời. Lần đầu tiên, tôi đã bối rối khi bắt gặp hai lúm đồng tiền hoeen sâu ấy.

“Cũng... chẳng biết nữa.”

“Không lẽ đảng ấy không có một tí cảm giác nào? Riêng đảng này thì hơi có chút chút.”

Tức thì, tôi cảm nhận mặt mình nóng bừng. Tên Chan Chan nói linh tinh gì vậy? Cậu ta không ngượng chút nào khi bày tỏ thẳng thừng thế ư?

“Chỉ cần chúng ta cố gắng thì mọi thứ sẽ ổn. Con người mà, sống gần bên nhau rất dễ nảy sinh tình cảm, đặc biệt là con trai con gái tuổi mới lớn.”

“Tình cảm dễ vậy sao?”

Khi ấy Chan Chan liền nói một điều khiến tôi nhớ mãi đến tận bây giờ. Về việc, nếu không cố gắng thì tôi đã chẳng thể có được những thay đổi kể cả hạnh phúc ngày hôm nay.

“Xem như vì đứa bé, chúng ta hãy thử một lần. Chưa thử thì làm sao biết được hay không?”

Tôi nhìn Chan Chan không chớp mắt. Thời gian vào buổi chiều đó tưởng như ngừng trôi...

Hai chúng tôi đi vào trong nhà thì thấy cha mẹ, chị Hoà Trâm, thằng Hoàng thằng Vinh đợi ở phòng khách tự bao giờ. Tất cả đều đồng loạt nhìn về phía tôi và Chan Chan.

“Hai đứa nói gì mà lâu vậy?” – Mẹ hỏi.

“Dạ, bọn con phải trao đổi kỹ lưỡng để đưa ra quyết định cuối cùng.”

Cha tôi đột nhiên đứng dậy rồi chậm rãi tiến lại chỗ hai đứa trẻ đang đứng lặng im, lên tiếng:

“Cha mẹ cũng đã có quyết định sau cùng khi nghe xong lời trình bày rõ ràng từ chị của Chan Chan. Nhưng trước khi nói ra, cha cần hỏi cả hai một câu: Hai đứa thật sự muốn đứa bé này chào đời? Hãy cho cha câu trả lời thật sự.”

Tôi khẽ nhìn qua Chan Chan. Cậu ta mỉm cười gật đầu như kiểu động viên khích lệ.

“Cha à... đứa trẻ là máu mủ của con nên con không thể bỏ nó.”

Tôi trả lời một câu mà biết rõ cha sẽ buồn vì ông đã nhắm mắt, hít thật sâu để lấy bình tĩnh. lát sau, ông mở mắt đồng thời gật đầu bảo:

“Cha biết con sẽ chọn điều này. Đây là quyết định của con, cha không ngăn cản. Quan trọng là con hãy chịu trách nhiệm với mọi lựa chọn mình đưa ra. Được rồi, nếu con đã muốn thế thì bây giờ con sẽ phải về nhà Chan Chan, bắt đầu cuộc sống làm dâu.”

“Vâng.” – Tôi đáp thật nhẹ ấy vậy lòng lại thật nặng.

“Cha hy vọng, hai đứa cùng cố gắng sống tốt với nhau vì đứa con của cả hai.”

Cha nhìn tôi. Tôi khẽ gật đầu. Rồi ông đưa mắt sang Chan Chan. Cậu ta cũng đáp vâng.

“Con lên phòng thu xếp hành lý để theo chị Hoà Trâm về nhà.”

Lúc cha xoay lưng toan bước lên lầu thì tôi nói nhanh: “Cho con được ở lại nhà đêm nay.”

“Thôi, con đi đi. Những ngày sắp tới, con đừng về thăm cha mẹ và hai em...”

Nhìn đôi vai rộng lớn của cha nhấp nhô trên mỗi bước chân, nước mắt tôi chảy dài xuống.

Thu xếp đồ đạc xong, tôi rời phòng. Xách chiếc valy đi ngang qua phòng cha mẹ, tôi dừng chân. Đứng im lặng trước cửa khá lâu. Tôi biết cha đang ở trong đó ngồi một mình.

“Cha, con đi.”

Khi xoay lưng bước được vài bước, tôi nghe rõ tiếng cha thở dài thay cho lời đáp: “Ừm.”

Ngoài mẹ, cha là người thứ hai chăm sóc nuôi dưỡng tôi.

Ông dõi theo tôi lớn lên từng ngày.

Ông bà hay nói, con gái lấy chồng giống như bát nước đổ đi.

Thành con người khác rồi.

Xuống dưới nhà, tôi thấy mẹ đứng chờ với đôi mắt đỏ hoe. Không muốn tôi buồn nên bà lấy áo lau nước mắt liên tục. Mau chóng đi đến bên bà, tôi cố dằn lòng đừng khóc.

“Qua nhà người ta phải sống cho đàng hoàng, bớt nghịch phá ngen con. Nghe lời cha mẹ chồng và anh chị. Mỗi tháng, mẹ sẽ đưa tiền cho con. Đợi một hai tháng sau rồi về thăm gia đình. Khi đó chắc cha con cũng người ngoại phần nào.”

Tôi gạt đầu xong liền ôm lấy mẹ. Thật chặt. Tôi nghe bên tai, tiếng bà nức lên từng hồi. Đôi vai gầy nhom run run. Là lần đầu tiên, tôi chợt nhận ra mẹ già đi nhiều. Tôi thương bà lắm.

“Chị đi nhớ về thăm bọn em” – Thăng Vinh tự dưng sụt sùi.

“Em chờ ngày mình lên chức cậu.” – Thăng Hoàng tính hay vô tư, nhìn tôi nói đùa.

“Hai đứa ở nhà nghe lời và chăm sóc cha mẹ. Chị mà biết cả hai nghịch phá thì biết tay.”

Hai thằng em tôi gạt đầu liên tục. Tôi mỉm cười, đưa tay vò đầu chúng rồi xách valy lên... Vẫy tay chào mẹ và hai em trai, tôi đưa mắt nhìn lại ngôi nhà với sân vườn nhỏ có cây mai. Rồi xa ngôi nhà mình gần bó suốt 17 năm, tôi không nhớ nhưng có lẽ tôi đành phải chấp nhận. Như cha đã nói, tôi cần chịu trách nhiệm với những lựa chọn của bản thân.

... Chiếc xe hơi Toyota chở tôi, Chan Chan, chị Hoà Trâm, đỗ ịch lại trước cổng ngôi biệt thự cổ kính sáng nay. Chan Chan cầm giúp tôi cái valy nặng trĩu lúc cả ba bước vào trong sân. Hiển nhiên, lại tiếp tục màn cúi chào đền thần nhưng lần này không uống nước mưa. Cũng phải. Sài Gòn nắng như đổ lửa thì đào đâu ra nước mưa hoài để uống. Lúc chuẩn bị đi vào trong nhà thì vẫn kiểu cũ: người lớn nhất đi trước, người nhỏ đi sau. Đầu tiên là chị Hoà Trâm, tiếp theo tôi với Chan Chan.

Ba người chúng tôi đi vô phòng bếp. Phải công nhận, nhà Chan Chan rộng kinh. Đúng là nhà ngày xưa có khác, thường chia thành nhiều gian. Không khéo có ngày lạc đường như chơi.

Đang nấu nướng thì chị Hồng Anh ngừng lại, mừng rỡ khi trông thấy tôi cùng valy to đùng.

“Min Min, em quyết định về nhà chị sống sao? Tốt quá rồi.” – Chị Hồng Anh gọi to – “Anh Văn ơi, xem ai về này.”

Từ trên cầu thang, bóng dáng anh Dũng Văn xuất hiện. Anh này mặt lúc nào cũng kên kieu.

Tôi gạt đầu chào xong, anh Dũng Văn cất giọng vẻ hơi châm chọc:

“Phải đích thân chị Hoà Trâm đi mời mới chịu về hả? Làm giá ghê ta! Mà nè, sống thì sống nhưng chớ có tùy tiện đụng vào đồ vật người ta nghe chưa? Anh đây ghét kẻ táy máy!”

“Được rồi, Dũng Văn! Em nó mới về, đừng làm khó dễ chứ.”

Anh Dũng Văn nhún nhún vai trước lời nói của chị Hoà Trâm. Coi bộ chị ấy rất có “trọng lượng” trong nhà này. Sau khi anh Dũng Văn đi lên lầu thì chị Hoà Trâm nói với tôi:

“Anh Văn tính sạch sẽ nên không thích người khác đụng vào đồ vật của mình, em nhớ để ý. Giờ em theo chị Hồng Anh vào phòng cất valy rồi xuống nhà ăn tối. Cha mẹ đều bận việc ra ngoài cả. Lát nữa chị cũng phải đi, còn Chan Chan thì đến lớp tập võ. Chỉ em và chị Hồng Anh dùng bữa, có gì chị ấy sẽ nói vài thứ cần thiết khác trong gia đình.”

Tôi đáp dạ lễ phép. Chẳng tin nổi lại có lúc tôi ngoan như thế. Mỉm cười vỗ vai tôi, chị Hoà Trâm rời khỏi phòng bếp đồng thời không quên nhắc Chan Chan chuẩn bị đến lớp tập võ. Nhìn tôi hồi lâu, tên Chan Chan dạn dò hết như là chồng tôi thật ấy:

“Đằng ấy ăn cơm xong nhớ ngủ sớm. Sáng mai, đằng này gọi đằng ấy dậy đi học.”

Khuyến mãi cho tôi hai cái lúm đồng tiền cực duyên xong, Chan Chan cũng rời phòng bếp.

“Em ngồi đi, để chị dọn cơm tối cho ăn” – Chị Hồng Anh thân thiện.

Tôi gạt đầu và đến bên bàn ngồi xuống. Đảo mắt nhìn khắp căn phòng, tôi giấu tiếng thở dài. Vậy là từ giờ, tôi bắt đầu cuộc sống mới với những con người hoàn toàn xa lạ. Tôi hy vọng, mọi thứ sẽ diễn ra tốt đẹp. Khi ấy tôi đã không biết rằng, tất cả chỉ mới bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mạng Thai Tuổi 17* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Gặp Bạn Thân Cool Boy

Ngày 20 tháng 2

Có tiếng đập cửa ầm ầm. Tức cái mình ghê. Chẳng biết thằng nào con nào khủng điên mới tăng sáng mà đã đi phá giấc ngủ người khác. Lết cái thân mềm ngật xuống giường, tôi đi gật gà gật gù về phía cửa phòng mở toang. Cái mặt thẳng Chan Chan chinh ình xuất hiện. Bộ thẳng cu này này trời sinh đẹp trai rồi mắc luôn chứng bệnh điên hay sao vì cứ làm những chuyện đê bị chúng đập. Đòi là phù du nhưng ngu thì phù mờ nha con.

“Mìn Mìn, giờ này mà đăng ấy còn ngủ hả? Mau mau làm vệ sinh rồi ra đứng chờ cha mẹ!”

“Chờ cái gì? Chưa năm giờ rưỡi sáng mà bắt dậy sao?”

“Đăng ấy nghe lời đăng này đi. Không khéo cha mẹ giận thì phiền lắm.”

Dứt lời là Chan Chan nắm tay tôi lôi xềnh xệch xuống nhà dưới. Tôi chẳng nhớ bản thân làm gì nữa, hình như cậu ta giúp tôi đánh răng rửa mặt luôn thì phải. Sau đó không lâu thì tôi đã thấy mình đứng ngay ngắn trước cửa phòng khách. Quay qua quay lại, tôi ngạc nhiên với kiểu mắt O miệng A vì không chỉ có hai đứa mà còn cả chị Hoà Trâm, anh Dũng Văn với chị Hồng Anh đứng dằng hàng ngang. Tôi là người đứng cuối cùng. Chẳng hiểu cái quái gì hết. Trông mặt ai cũng nghiêm túc hình sự hết như chuẩn bị chào đón tổng thống và phu nhân.

“Thế này là sao?” – Tôi hỏi khê Chan Chan.

“Khê tiếng thôi.” – Chan Chan đưa tay lên môi ra dấu – “Đây là lễ nghi của gia đình đăng này. Mỗi buổi sáng, con cháu trong nhà phải dậy lúc 5 giờ 30 và đứng ngay ngắn trước cửa phòng khách để chờ ông bà cha mẹ. Chiều qua, chị Hồng Anh không nói gì với đăng ấy à?”

“Không... Hay chị ấy có nói mà tớ quên mất thì phải.”

“Đầu đăng ấy chứa hột bí ư mà không nhớ? Nhà đăng này có khá nhiều lễ nghi, mấy ngày tiếp theo đăng ấy sẽ phải học thuộc lòng đấy. Làm sai thì bị phạt.”

May cho tên Chan Chan là lúc ấy không có cái chào nào ở gần chứ nếu không nhất định tôi đã phan cho cậu ta bẻ sọ. Dám nói đầu tôi chứa hột bí ư? Thằng này xác lão quá! Ừ, đầu đây chứa hột bí đấy còn đỡ hơn đầu đăng đó không có nổi hột bí để mà chứa.

Đứng lúc từ trên cầu thang, chú Trung Tài và cô Trúc Hà xuất hiện. Giờ tôi phải đổi cách xưng hô, gọi họ là cha chồng mẹ chồng. Cả hai bước thật chậm rãi khiến tôi có cảm giác mình đang đứng chào thái hậu với thái thượng hoàng. Mà nói mới để ý, tôi trông về mặt họ hơi khác hôm qua, không thân thiện cởi mở nữa mà thay vào đó là vẻ nghiêm khắc đáng sợ và khá lạnh lùng. Tóm lại, lòng tôi xuất hiện nỗi bất an khó tả. Chỉ là tôi nghĩ, gia đình Chan Chan quái gở lẫn kỳ quặc sao ấy... Khi đứng trước mặt bốn đứa con, cha mẹ chồng tôi bảo:

“Chào buổi sáng, các con.”

“Chúng con chào cha mẹ.” – Đồng loạt bốn người nọ cúi đầu. Tôi cũng lúng túng cúi theo.

Màn “chào cờ” kết thúc khi tất cả lần lượt đi vào phòng bếp chuẩn bị dùng bữa sáng. Vẫn theo quy tắc cũ: lớn trước nhỏ sau. Lúc ngồi vào bàn cũng thế, cha mẹ chồng tôi đặt mông xuống ghế trước rồi theo thứ tự đến chị Hoà Trâm, anh Dũng Văn, chị Hồng Anh và sau cùng tôi với Chan Chan. Coi bộ nhà này xem trọng trên dưới dữ. Chưa ngừng ở đấy, khi tôi hồ hởi định cầm đĩa lên thì Chan Chan liền kéo nhẹ áo như có ý nhắc nhở phải chờ cha mẹ và các anh chị. Tôi bắt đầu chán nản rồi. Nhưng điều tôi tậ nhất là lúc tôi định gấp miếng thịt trong đĩa thì CỐP! Ai đó dùng đôi đũa gỗ bóng gỗ một phát vào mu bàn tay tôi. Đau điếng. Định mắng cho kẻ khủng điên kia một trận thế nhưng tôi nhìn lên lại thấy mẹ chồng đang nghiêm nghị nhìn mình với ánh mắt hình viên đạn. Tôi thề là trông bà ấy còn hơn sát thủ. Nụ cười hiền lành cùng giọng nói nhẹ nhàng sáng qua bay đi đâu mất rồi, mẹ chồng ời?

“Con không biết phép tắc trong nhà à? Cha mẹ anh chị còn chưa gấp thức ăn mà con đã ăn leo sao? Như thế là sai đấy, biết chưa?”

Thật tình là khi đó tôi chả biết phải làm gì. Tôi gật đầu cười cười, hình dung rõ miệng mình méo hẳn một bên như vừa bị ai vả. Mà nói gì thì nói, từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ tôi mới nghe được từ “ăn leo”. Có lẽ đây là những từ mới sáng chế của gia đình Chan Chan.

“Mìn Mìn mới về hôm qua nên em ấy còn nhiều điều chưa hiểu, mẹ cứ từ từ.”

Tôi thích chị Hoà Trâm vì chị ấy luôn bình ực bảo vệ tôi. Gần 30, xinh đẹp và thành đạt, chị ấy đúng là hình mẫu của tôi... Về như mẹ cũng rất coi trọng chị Hoà Trâm nên đã gặt khê dù miệng thờ dài. Bà không quên nhắc chị Hồng Anh:

“Có gì con chỉ bảo thêm cho em. Rồi còn phải học thuộc lễ nghi gia đình nữa.”

Chị Hồng Anh đáp vâng. Còn tôi mặt nhăn hơn đít khi. Gì chứ, tôi ghét nhất trên đời này là học vói thuộc. Nào tôi sinh ra không có “quy chế” chứa mầy con chữ khô khan mà đặc biệt là mầy lễ nghi tập tục này nọ. Oai rồi đây! Tôi không ngờ Chan Chan lại sống trong gia đình kiểu cổ hủ này và càng không ngờ là tôi lại “may mắn” làm dâu ngay cái nhà như vậy...

Những đám mây cứ lù lùn ra sau. Gió thổi hiu hiu mát rượi làm mát tôi muốn quít lại. Trời hôm nay tuy trong xanh nhưng tôi nghi chiều có bão cấp 10 vì một chuyện lạ nhất trên thế giới đang diễn ra: Chan Chan đập chiếc martin và chở tôi đến trường. Bình thường, tôi chỉ nhờ cậu ta đưa đi một đoạn mà đã làm khó làm dễ ấy vậy ban nãy tên cool boy cả chón ấy tình nguyện chở tôi đến trường. Chắc thằng này có âm mưu hoặc vừa va đầu vô tường bị chấn

thương sợ hãi. Hay bão sắp về thiệt ta? Miền Nam nóng quá rồi, có bão cho mát.

“Đằng ấy đang nghĩ gì dạ?” – Chan Chan hỏi vọng ra sau.

“Nghĩ coi sao hôm nay đằng đó tốt bụng chờ đằng đây đi học.”

“Trời! Có thể thôi mà im ru này giờ. Lại gì đâu. Từ giờ tui mình xem như là vợ chồng nên hiểu nhiên đằng này phải tốt với đằng ấy rồi.”

“Nhưng điều đó không có nghĩa là chúng ta đình chiến.”

“Nghĩa là sao?”

“Cậu nhiều lần kiểm chuyện với tớ lắm, tớ vẫn còn ghi sổ vài vụ và chờ cơ hội trả đũa cậu.”

“Trông gì. Ô-kê! Đằng ấy cứ thoải mái, đây sẽ chiều.”

Nhớ đó thằng cool boy đáng ghét! Mai mốt có xảy ra chuyện gì thì chờ la làng. Hãy đợi đấy!

Chan Chan đột nhiên thắng xe cái két khiến tôi mất thăng bằng ngã chúi về phía trước theo quán tính, mũi đập vô lưng cậu ta. Đưa tay rờ mũi, tôi mím môi giận điên. Đừng bảo rằng tên Chan Chan quyết định bắt đầu trận chiến trước nha. Đã vậy thì tôi không nhịn đâu.

“Đằng ấy muốn vào nhà thăm cha mẹ với hai em trai không?”

Câu hỏi của Chan Chan vang lên làm tôi thoáng bất động. Giờ mới để ý, hoá ra cậu ta dừng xe ngay trước cổng nhà tôi. Sân vườn nhỏ cùng cây mai đẹp nứt lòng hiển hiện trong đáy mắt đứng yên của tôi. Chiều hôm qua mới rời nhà mà tôi cảm tưởng đã xa nơi này lắm rồi. Cỡ chục năm ấy chứ. Cảnh cổng sắt cao chưa qua đầu người đóng im ỉm. Hẳn, cha mẹ và thằng Hoàng thằng Vinh đang dùng bữa sáng. Lòng rất muốn bước vào trong nhà gặp mọi người thế nhưng câu nói dạn dỏ của cha chiều qua khiến tôi không thể, chính xác là không đủ can đảm để làm điều ấy. Khẽ thở ra, tôi lắc đầu bảo: “Không cần...”

“Đừng lo, tháng sau đằng ấy về thăm nhà cũng chưa muộn.”

Tôi thầm cảm ơn vì Chan Chan hiểu ý mà đạp xe đi, không nấn ná lâu trước cổng nhà mình. Rồi từ lúc đó tôi hoàn toàn im lặng, Chan Chan cũng vậy. Giữa chúng tôi chẳng tồn tại bất kỳ âm thanh nào ngoài tiếng quay đều của bánh xe và chiếc bàn đạp. Với tâm trạng thần thờ, tôi không hề hay biết Chan Chan đã đạp xe gần đến cổng trường. Đúng lúc một âm thanh bất ngờ vang lên làm tôi “tỉnh mộng” và nhận ra trường học ở ngay trước mắt kia kia.

“Á! Trời ơi Mìn Mìn! Được Chan Chan chờ đi học luôn.”

Dù chưa nhìn nhưng tôi dễ dàng đoán ra chất giọng kinh tởm kia là từ ai. Một bóng dáng tung tăng chạy đến gần tôi. Cái bản mặt còn xấu hơn Thị Nở của con Thủy Nga xuất hiện. Mới sáng sớm mà gặp con này là khủng bố rồi. Dường như Chan Chan có vẻ hải Thủy Nga hay sao mà cậu ta liền nói với tôi: “Đằng này vào trường gửi xe trước.”

Chan Chan đánh bài chuẩn một cách êm thấm. Bóng dáng bước vội vã của cool boy khiến Thủy Nga tiếc ngẩn ngơ, mắt dõi theo cậu ta mãi. Trông cảnh nhứt mắt ấy là tôi muốn tát con bạn thân thật đau để nó tỉnh ra. Tôi đứng sờ sờ đây mà Thủy Nga chả thèm nhìn qua.

“Nè nè, sao Chan Chan chờ bỏ đi học hay vậy?” – Thủy Nga vầu môi hỏi.

“Thế là sướng à?”

Thấy Thủy Nga gật đầu lia lịa thì tôi nhận ra số mình khổ ghê vì có con bạn thân mê trai.

“Chan Chan bảo từ giờ cả hai là vợ chồng rồi thì hiểu nhiên cậu ta phải chờ tớ đi học.”

“Cái gì?????????????????????????????”

Tôi khẽ nghiêng đầu sang bên vì toàn bộ nước bọt “thơm tho” trong miệng Thủy Nga phụt ra văng hết vào mặt mình. Tôi phải thừa nhận một điều, con này vừa xấu vừa “dô diên”!

“Bỏ và Chan Chan? Vợ chồng là sao sao sao???”

Vác cặp lên che qua đầu, tôi mặc xác Thủy Nga mà bỏ đi vào trong trường. Mặt tôi không đủ sức hứng thêm “xô” nước bọt khác của nó đâu. Thấy thái độ bỏ mặc kia, Thủy Nga liền đuổi theo tôi và không ngừng hỏi. Thiết nghĩ, hôm nay sẽ là ngày đầy mệt mỏi của tôi đây.

... Thủy Nga gần như “tự kỷ” khi nghe xong chuyện tôi kể ngày hôm qua từ việc gia đình tôi được mời đến nhà Chan Chan “ra mắt” rồi đến vụ cha gần như “đuối” con gái ra khỏi nhà và cuối cùng là tôi phải về nhà tên cool boy sống, bắt đầu cuộc đời làm dâu ngay bây giờ.

“Nè, cậu sao vậy?” – Tôi khều vai Thủy Nga vì nó ngồi xoay lưng suốt mười phút.

“Bỏ để tớ yên xem nào.” – Thủy Nga chúi mũi chọt kiến – “Bất công quá đi! Tại sao bỏ lại được làm vợ Chan Chan trong khi vị trí ấy đáng lý thuộc địa

tớ.”

Thế đó, tội ác rành rành của mấy thằng “hót” boy là khiến hai người bạn thân “trở mặt” nhau. Tôi với Thuý Nga thân như vậy nhưng giờ chỉ vì bệnh mê trai của nó mà thành ra nông nổi này đây. Mà bộ nó dầm nắng nhiều quá nên điên à? Làm vợ cái tên Chan Chan đó thì sướng cái nổi gì? Ý Thuý Nga là muốn mang thai để được thành vợ cool boy ư??? Tôi thì lại ước giá mình được như nó, vẫn còn là “hàng chất lượng cao” chứ chẳng như tôi “hàng xài qua rồi”. Con này có phước không biết giữ. Bực mình, tôi quay lưng rồi khỏi để mặc con Thuý Nga chột kiến. Lạng quạng hồi kiến chúa phát điên phóng ra đốt cho nó một phát súng vu mất mày. Khi đó có mà khóc hận ngen con.

Tôi cúi xuống lấy chai nước suối từ máy bán tự động trong canteen. Hình như ai đó đi lại gần. Cùng lúc, tôi nghe giọng một thằng con trai vang lên lanh lảnh ngay bên cạnh:

“Cậu là Mìn Mìn?”

Mau chóng quay qua, tôi thấy một cậu nam sinh khối 11 lạ hoắc đang nhìn mình không chớp mắt. Ai vậy trời? Tôi tự nhủ khi quét sơ ánh mắt khắp người cậu ta. Như hiểu tôi nghĩ gì nên cậu nam sinh này tiếp tục nói: “Minh là bạn của Chan Chan, học lớp 11B1.”

À! Hoá ra là bạn tên Chan Chan. Thảo nào trông mặt mũi chả ưa nổi. Cùng một lò mà ra.

“Vậy thì sao?”

Cậu nam sinh tự dừng cười cười khi nghe tôi hỏi thế. Đưa tay lên quẹt mũi, cậu ta bảo:

“Minh tên Chí Hùng. Rất vui được gặp cậu.”

“Chí hùng chí mền gì, khi không đến nói lung tung.” – Tôi bực bội nhủ thầm rồi cất giọng – “Xin lỗi, tôi chẳng có nhã hứng kết bạn.”

Tôi cứ tưởng tên Chí Hùng sẽ tức giận trước câu nói không nể nang kia nhưng không, cậu ta chẳng có chút biểu hiện khó chịu nào mà còn giữ nguyên nụ cười:

“Đúng là đùa con gái kỳ lạ! Hèn gì Chan Chan lại chọn.”

“Nè, từ nãy đến giờ tôi không hiểu cậu nói cái gì cả.”

“Không có gì.” – Chí Hùng nhún vai – “Minh nghe Chan Chan kể về cậu cùng cái thai.”

Tôi cắn môi thầm trách tên Chan Chan bộ hết chuyện làm rồi hay sao mà lại đi báo tin việc tôi mang thai với cậu ta cho người khác nghe. Giờ thì tôi chắc chắn rằng thần kinh của thằng cool boy đó gặp vấn đề. Sao cậu ta không phóng loa nói cả trường nghe luôn đi!

“Minh là bạn thân Chan Chan từ nhỏ nên chuyện gì cậu ấy cũng tâm sự hết. Đừng lo, mình không phải người hay tọc mạch. Chủ yếu mình đến đây chỉ để xem Mìn Mìn là ai thôi.”

“Để làm gì?”

“Ừm... chỉ tò mò chút. Nhưng mà, Chan Chan có thể chọn một người con gái khác ngoài người đó để làm vợ thì quả là rất kỳ lạ! Hẹn gặp cậu lần khác.”

Về như biết tôi sẽ hỏi câu gì nên Chí Hùng nhanh chóng tạm biệt rồi đi nhanh về phía dãy phòng học bên kia. Dõi theo bóng dáng cao gầy của tên nam sinh xa lạ, tôi thấy khó hiểu. Tại sao cậu ta phải đến xem Mìn Mìn là ai làm chi? Điều này liên quan gì đến cậu ta?... Ban nãy, Chí Hùng có nói là vì tò mò và cả một câu vô cùng kỳ quặc: “Chan Chan có thể chọn một người con gái khác ngoài người đó để làm vợ thì quả là rất kỳ lạ.” Người đó là ai nhỉ??

... Buổi chiều tan học, bước ra khỏi cổng trường thì tôi thấy ngay Chan Chan đứng đợi bên chiếc xe martin. Trông dáng vẻ lững thững của tôi từ từ đi lại là cậu ta hỏi ngay:

“Đằng ấy ngủ quên trong lớp hay sao mà lâu vậy?”

“Buồn đi vệ sinh không được à?”

“Rồi, không đói co nữa. Lên xe đi, đằng này chờ về nhà.”

Nhìn Chan Chan leo lên xe mà tôi phát bực. Tại cậu ta tình nguyện đưa tôi về chứ có phải tôi kẻ dao ngay cổ ép đầu mà cậu ta cẩu thả thế chứ. Làm mà chẳng có chút thành ý gì hết. Lầm rầm rửa rửa, tôi hậm hực bước đến và đặt mông cái phịch lên yên xe sau.

“Đằng ấy ngồi đằng hoàng, làm nổ bánh xe là hai đứa cuốc bộ địa nha.”

“Đạp đi đồ lăm mòm!”

Phải chờ tôi giục thì Chan Chan mới chịu khệch cái mông lại, đạp xe rời khỏi trường. Trên đường về, hai đứa cũng im lặng như hồi sáng. Nhưng không lâu sau, cậu ta lên tiếng:

“Hôm nay đảng ấy có chuyện gì không?”

“Chuyện gì là chuyện gì?”

“Ý là chuyện buồn vui trong lớp đó. Nếu có thì kể nghe cho đỡ buồn chán.”

Mau chóng, tôi nhớ lại cuộc gặp gỡ với cái cậu Chí Hùng sáng nay. Tức thì, tôi trả lời ngay:

“À phải, hồi sáng đang mua nước uống thì tớ tình cờ gặp bạn cậu.”

“Bạn đảng này? Ài?”

“Cậu ta nói tên là Chí Hùng. Bạn cậu có ai tên như vậy không?”

Hồi đến đó thì tự dưng tôi cảm giác Chan Chan đạp chậm dần vì tốc độ của chiếc xe giảm đi.

“Chí Hùng gặp đảng ấy làm gì?”

“Ai biết. Mà tại cậu nhiều chuyện, kể cho tên ấy nghe việc tớ mang thai với cậu còn gì.”

“Thì, Chí Hùng là bạn thân của đảng này nên tâm sự chút đỉnh. Giống đảng ấy với Thuý Nga thôi. Nhưng, Chí Hùng có nói gì với đảng ấy không?”

“Cậu ta bảo tò mò muốn biết Min Min là ai nên đến tìm xem thử...”

“Trời! Thằng này hám nặng! Khi không làm vậy. Rồi nó còn nói gì nữa?”

Hiển nhiên, tôi làm sao quên câu nói kỳ lạ cuối cùng của Chí Hùng. Mặc dù lòng rất muốn kể cho Chan Chan nghe đồng thời hỏi “người đó” là ai thế nhưng chả hiểu sao miệng tôi lại không thể mở lời được. Hình như, trong tôi xuất hiện một cảm giác lo lắng thì phải.

“Sao đảng ấy im ru thế? Chắc thằng Hùng nói bậy bạ gì đó phải không? Đảng ấy đừng để ý, thằng Hùng hay bị man lảm. Những điều nó bảo đảng ấy đừng tin làm gì.”

“Ừm... Cậu ta chào hỏi vài câu rồi đi, không nói thêm điều gì.”

Tôi nghe rõ tiếng thở phào của Chan Chan. Kiểu như cậu ta thấy nhẹ nhõm về cái gì đó. Đưa mắt nhìn tấm lưng rộng lớn của tên cool boy, tôi vẫn còn suy nghĩ mông lung.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Thai Tuổi 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Đêm Ngủ Ở Đền Thần

Ngày 21 tháng 2

Tôi không hiểu, ngày xưa bộ các cụ ông cụ bà rành rang buồn chán quá hay sao mà khoai đặt ra mấy vụ lễ với nghi, nguyên với tác để sợ! Các cụ thích hành hạ con cháu thì phải. Ngoài việc để lại nhà cửa đất đai rộng thênh thì thiết nghĩ họ cũng nên giảm bớt mấy cái dòng lễ nghi đi cho đỡ con cháu chứ. Đặc biệt là làm phước cho những đứa con dâu chân ướt chân ráo mới về nhà chồng như tôi đây. Mọi chuyện bắt đầu vào buổi chiều ngày hôm sau...

Đi học về vừa bước vô nhà thì tôi và Chan Chan giật mình khi thình lình một chiếc đĩa sứ bay đến với tốc độ cực nhanh. Tôi chẳng hề né vì hướng nhắm của nó không phải tôi mà là Chan Chan. Tôi chỉ hơi tiếc bởi tên này dây thần kinh vận động tốt ghê, kịp thời né đầu tránh “đĩa bay” kia. Cái đĩa văng vào tường, bể tan tành. Sau khi hoàn hồn trở lại, Chan Chan mới đảo mắt nhìn xem thử ai định “ám sát” mình. Tôi cũng thế. Và bất ngờ lẫn kinh dị khi “thủ phạm” là cha chồng tôi, trông vẻ mặt khá tức giận. Tôi nghĩ ông giận vì con trai né được chiếc đĩa. Bộ ông định huy hoại dung nhan con à?

“Cha, chuyện gì thế?”

“Thằng mất dạy!” – Cha chồng tôi nói ngay ba từ thường niên – “Mày có biết mình đã làm sai gì không? Có nhiều đó cũng chẳng nhớ nổi!”

“Dạ?!” – Lần đầu tiên tôi thấy bộ mặt bánh bao của Chan Chan ngổ như thế.

“Mày tin chiếc dép lão này vô mặt mày nữa không thằng kia?”

Thấy cha sột sắng tháo đôi dép mang trong nhà ra thì lập tức Chan Chan lùi lùi về sau vài bước đồng thời đưa hai tay lên che ngay trước mặt như phòng hờ cái trò “dép bay”.

“Nhưng, con đâu biết mình làm gì sai.”

Cha chồng tôi cố kiểm con giận đang vằn vữa trên đỉnh đầu, ném mạnh chiếc dép xuống, nói:

“Min Min về nhà được ba ngày rồi mà mày vẫn chưa cho con bé biết tục lệ quan trọng của gia đình. Mày mà bảo không nhớ là tao thề cho hai chiếc dép cùng lúc vô mặt mày.”

Nghe lời đe dọa tào tháo đó từ cha thì Chan Chan xanh lè mặt mũi. Cậu ta đảo mắt cắn môi như cố nhớ xem cái tục lệ quỷ quái kia là gì. Tội thì đứng đó chứng kiến “cuộc chiến tốc độ” nghẹt thở giữa một bên là bộ não đang chạy không ngừng của Chan Chan và bên còn lại là hai chiếc dép lảo đảo trên tay cha chồng.

“A” – Chan Chan đập hai bàn tay vào nhau – “Con nhớ rồi! Là ngủ ở đền thần.”

Bấy giờ cha chồng tôi mới chịu thả rơi hai chiếc dép, háng giọng bảo đầy bụng mình:

“Bây giờ nào mày mới thông hả con?”

“Tại con tưởng chị dâu nói với Min Min rồi.”

“Chị dâu mày quần đủ thứ chuyện. Mày là chồng Min Min thì phải có nhiệm vụ lo cái này chứ. Mày liệu mà làm! Không xong thì chết!” – Cha chồng tôi đứng dậy xô đôi dép vào rồi nhìn qua tôi – “Lát thằng Chan Chan bảo gì, con cứ nghe theo. Chịu khó một đêm thôi.”

Trước khi đi, ông còn “khuyến mãi” cho tôi một nụ cười khó đỡ. Thật chẳng tin nổi, ông vừa suýt phan Chan Chan bẻ đầu ấy vậy lại cười tươi rói với con dâu hệt như không có chuyện gì xảy ra. Bối sát đất ông rồi! Khi “thái thượng hoàng” đã khuất thì tôi nhìn Chan Chan hỏi:

“Thế rốt cuộc, cái tục lệ khi gì đấy là gì?”

“Ùm thì gia đình có một nguyên tắc: dâu hay rể khi về nhà này sống thì một trong ba đêm đầu tiên phải ra ngoài đền thần ngủ. Cái đền to to ở phía sau vườn đó, đằng ấy nhớ không?”

“Khoan đã! Ngủ trưa hả?”

“Không.” – Chan Chan tặc lưỡi – “Ngủ vào buổi tối.”

Ôi mẹ cha ơi! Cái nguyên tắc gì mà rùng rợn kinh dị vậy trời? Bộ hết chuyện làm hay sao mà lại bắt dâu hay rể ra ngoài vườn nằm ngủ vào buổi tối? Không bị muỗi đốt sưng mồm thì cũng trúng gió. Ban ngày thì trời nóng thế đấy nhưng nửa đêm là gió thổi hù hự rồi. Bên cạnh đó còn điều đã man khác: vườn nhà Chan Chan rộng như nhà bác tôi ở dưới quê, chưa kể xung quanh lại khá vắng vẻ, ngủ một mình như vậy thì 100% gặp ma cái chắc.

“Không! Không! Ne-vo! Tớ tuyệt đối không bao giờ ngủ ngoài vườn nhà cậu!”

“Có gì đâu mà đằng ấy sợ, đằng này ngủ ngoài đó hoài. Đền thần mà lo gì.”

Nhìn nụ cười dờ hoi của tên Chan Chan thì tôi càng nhủ lòng không ngủ ngoài vườn. Tôi chẳng hề muốn mình trở thành kẻ bất bình thường như tên này. Giờ thì hiểu sao cậu ta cứ điên khùng. Hắn ngủ ngoài vườn nhiều quá, ma nhập nên hoá dại. Và lại, dù là đền thần thì cũng thế thôi. Ma quỷ thế kỷ 21 cao tay lắm rồi, chả thánh thần nào trị cho nổi đâu.

“Tớ sẽ đi xin cha mẹ cho khát cái vụ ba trợn này.”

“Vô ích thôi! Đằng ấy không xin được đâu.”

“Hãy đợi đấy!” – Tuyên bố xong câu kinh điển, tôi hùng hồn đi lên lầu gặp cha mẹ chồng.

... Lần này thì thằng Chan Chan đáng ghét lại đứng. Tôi gần như không thể nói thêm lời nào khi trông ánh mắt hình đại bác của mẹ chồng. Bà ấy không phải sát thủ mà là khủng bố! Còn cha chồng tôi tuy rất nhẹ nhàng khuyên nhủ nhưng nghe kỹ thì từng câu từng chữ lại đều sắc mùi đe dọa. Vào lúc đó, tôi mau chóng nhận ra đời mình trong buổi tối hôm nay đã được định đoạt, chẳng thể khác đi. Cũng như kiểu, bạn khó mà chống lại “ý trời”. Giờ tôi thật sự thấy không ưa mấy cụ của nhà Chan Chan rồi.

“Em đừng sợ. Đây là vườn nhà mình, kính công cao tường thế trộm không lọt vô đâu. Mà thỉnh thoảng, bác sáu vẫn hay đi lòng vòng quanh đây kiểm tra, em yên tâm”

Dù chị Hồng Anh nói nghe rất bùi tai nhưng mấy từ đó vẫn không thể nào xoa dịu được sự hồi hộp sờ sợ đang bủa vây lấy tôi. Trái tim trong lồng ngực đập liên hồi khi tôi tự dưng nhớ đến mấy cảnh rùng rợn trong phim ma thằng Hoàng hay down trên mạng về coi. Nào là cương thi, ma cà tung, ma Thái bla bla... Lúc này tôi hận cái thằng em hôn nhách đó đã man! Còn đang chết chìm với hàng tá hình ảnh ma quỷ thì tôi giật mình nghe chị Hồng Anh hỏi:

“Nghe nói khi mang thai, người mẹ hay mệt mỏi buồn ngủ hả em?”

“Dạ, cũng gần như vậy. Từ lúc có thai, em ngủ nhiều lắm đến nỗi thầy cô quên mặt. Cơ thể mệt mỏi, hay đi tiểu và tâm trạng dễ cáu bẳn. Thèm chua nữa

chứ.”

“Chị rất muốn biết cảm giác khi mang thai như thế nào.”

“Sau này thì em không rõ chỗ hiện tại thì thấy mệt ạ. Bụng chưa to mà cứ thấy nặng nề.”

“Chắc em còn nhỏ, và lại đột ngột mang thai nên chưa quen. Cho chị sờ bụng em tí nhé.”

Tôi gật đầu đồng thời cầm tay chị Hồng Anh đặt lên cái bụng xẹp lép của mình. Chị ấy thích lắm vì tôi nghe tiếng cười cười từ chị. Nhẹ nhàng, chị ấy cứ xoa xoa bụng tôi liên tục.

“Mới một tháng nên bụng chưa to gì hết.” – Tôi bảo.

“Thích thật đó! Chị cảm nhận được sự sống đang hình thành trong bụng em.”

“Chị với anh Dũng Văn mau mau có con đi thì sẽ giống như em thôi.”

“Ồ đời, không phải cứ muốn là được em ạ...”

Tôi hơi ngạc nhiên khi nghe chất giọng chị Hồng Anh thấp dần. Khẽ quay qua tôi thấy gương mặt theo góc nghiêng của chị dưới ánh sáng từ chùm đèn cổ trông thật buồn. Có cảm tưởng, người chị dâu hay cười ấy đã chất chứa trong lòng rất nhiều nỗi niềm mấy năm qua.

“Đến rồi đây.”

Chị Hồng Anh chợt ngừng lại rồi đưa tay chỉ về phía trước. Tôi đưa mắt nhìn theo. Khóc thét! Cái đèn gì mà tối thui, chả thấy tượng ông thần bà thánh nào cả. Chính xác, nó giống mái đình hơn. Lợp ngói, có bốn cây cột và cái bệ cao thiết cao. Chẳng có được bốn bức tường, không gian trống hoác không khác gì vườn không nhà trống. Ôi thiên địa ơi! Tôi vãi cả trăm ngàn tay là ai đó hãy cứu vớt lấy cuộc đời khổ hạnh của con bé Min Min này. Trong khi tôi đứng nhìn trần trời thì chị Hồng Anh đến gần cái đèn, mau chóng trải chiếu trên nền xi măng bực cao rồi đặt tấm chăn và cái gối lên đó. Xong, chị quay lại làm mỗi hành động duy nhất là mỉm cười rạng ngời đồng thời đưa cho tôi cây đèn pin.

“Em muốn đi vệ sinh thì cầm đèn pin soi đường cho rõ. Ở đây gió mát, ngủ sướng. Có miếu thổ địa ở phía kia, đèn thờ sáng trưng. Em nằm xuống, nhắm mắt lại, ngủ là qua hết đêm.”

Tôi cười chả nổi. Chân đứng run run, cả người siêu vẹo theo làn gió đêm, da gà nổi khắp người khi tôi dõi mắt nhìn theo bóng dáng khuất dần của chị Hồng Anh. Giờ tôi hiểu cảm giác bản thân bị “tạc tượng” rồi bởi ngay lúc này tôi đứng đơ ra không khác nào tượng đá hiền ngang. Bên tai tôi chẳng còn tiếng bước chân ai nữa ngoài gió thổi hú hú cùng mấy cành lá bay xào xạc. Thấy trong phim Hàn hay Việt, đôi nam nữ chính hẹn nhau vào ban đêm với gió thổi lá bay sao lãng mạn thế? Còn tôi thì... Đời không như phim, đúng đã mán!

Thở dài thườn thượt, tôi chậm rãi lia ánh đèn pin soi xung quanh. Nuốt nước bọt. Toàn cây với cỏ, lá với cỏ, bóng với đêm. Tối thui. Cái miếu thổ địa ở tít xa kia, đèn thờ nhỏ tí không đủ làm soi tỏ vùng này. Ánh sáng leo loét mờ ảo càng làm không gian thêm liêu xiêu rờn rợn. Sầu nào lết tằm thân tàn tạ đến chỗ đèn thần, tôi leo lên bực xi măng cao chói với, bò đến vị trí chiếc chiếu rồi nằm vục xuống. Tay vẫn giữ đèn pin cháy sáng, tôi kéo chăn gối lại sát vào mình. Có cái gì để tựa ngủ cũng yên tâm hơn. Tôi không ngừng tự nhủ bản thân đừng nghĩ ngợi gì lung tung hay nhớ mấy cái gì man rợ. Bình tĩnh và để đầu óc trống rỗng đi. Chong mắt lên mái đình tối đen hơn mực, tôi cố tìm cách ngủ thật nhanh.

“À, hay đếm cừ? Ý hay. Một con cừ, hai con cừ, ba con cừ, bốn con cừ...”

Tôi bắt đầu hành trình đếm cừ để ru mình vào giấc ngủ. Nhưng chưa đến năm phút thì tôi loạn cào cào cả lên do đếm lộn, phải làm lại. Cứ như thế mãi mười lăm phút trôi qua.

“Bốn trăm lẻ sáu con cừ. Không... bốn trăm lẻ năm chứ. Haizzz! Lại lộn nữa rồi! Tiên sư cha chúng nó! Cừ ở đâu mà lăm thế???”

Đang bút tóc bút tai là ló thì đột nhiên tôi cứng người, sống lưng đóng băng vì thỉnh linh một bàn tay nắm lấy chân mình. Thề là, vào giây phút oan nghiệt đó tôi muốn lăn đùng ra chết cho xong. Nhưng mà ngộ! Càng sợ thì tôi càng tỉnh như sáo. Chính vì vậy, nỗi sợ hãi lẫn hoang mang trong tôi cao gấp bội, mồ hôi tuôn trào như suối. Tôi không rõ đó là ai? Người trong gia đình? Bác sáu? Hay ăn trộm? Hoặc là... ma?! Sao linh vậy nè! Thăng Chán Chán ngủ ngoài đây mấy chục lần mà chẳng gặp ma trong khi tôi mới lần đầu thì đã “thấy” rồi. Thêm lần nữa, cơ thể rã rời khi tôi nhận ra ngón tay đó đang rờ từ từ lên cao. Sợ hãi vượt quá giới hạn, tôi chả cần biết con ma thăng quỷ nào hết, tự cứu lấy mình thôi. Lập tức ngồi dậy, tôi liều giờ thăng chân đạp mạnh đồng thời dùng cả hai tay dấm thùm thụp vào “nó”.

“Buông ta ra! Đồ ăn trộm! Đồ ma quỷ! Đồ mất dạy! Háo sắc! Láo lếu!”

Tôi gào. Và tiếp theo thì...

“Dừng lại! Dừng lại! Đàng ấy đừng đánh nữa! Là đàng này! Chán Chán đây!”

Ngừng đánh. Tôi đảo mắt ngờ ngợ. Quay qua bên cạnh vớ lấy cái đèn pin lẫn mắt nhắm ở xó xỉnh nào, tôi liền lia ánh đèn vào cái kẻ đối diện. Gương mặt nhẵn nhụi của Chán Chán hiện ra. Khỏi nói, tôi phát điên phát khùng ra sao. Âm thanh la lớn vang lên.

“Định dọa chết người ta à??? Sao lại đi chơi cái trò ác nonh thất đức vậy thăng kia???”

Tôi quát sùi bọt mép, nước bọt bay ồ ạt vô bản mặt cool-boy-trầy-xước-tùm-lum của Chan Chan. Còn cậu ta thì vừa đưa tay lên trước mặt “chấn mưa” vừa ngoáy lỗ tai.

“Đằng ấy bình tĩnh! Hét to quá tai đằng này thủng rồi!”

Dừng la. Tôi thở hỏn hển, mắt đỏ kè vì giận dữ. Trông tôi chắc chẳng khác nào con cún đại.

“Đằng ấy làm gì mà um sùm dữ thế?”

Tôi muốn bạt tai tên Chan Chan cho gãy hai hàm răng vì câu hỏi mất nét bố láo đó dễ sợ. Cậu ta làm tôi sắp đứng tim mà chết với cái trò ác ôn ấy còn gì.

“Cậu điên hả? Tự nhiên nắm chân tớ rồi sờ sờ lên phía trên là sao? Biến thái vừa thôi!”

“Nè nè, nói đằng hoàng. Tại trời tối quá, đằng này đâu có biết sờ trúng cái gì của đằng ấy.”

Cẩn môi, tôi định quát thêm một chập thì Chan Chan ngược mắt lên trần đèn và tặc lưỡi:

“Sao đằng ấy không mở đèn cho sáng?”

“Đèn đóm gì? Nếu có thì đây đã mờ từ lâu rồi! Chị Hồng Anh nói đèn không có đèn!”

“Mà quên, đâu ai biết có cái đèn mới lắp.”

Chan Chan đi ra phía sau đèn. lát sau, ánh đèn điện mở sáng bừng. Tôi vô cùng ngạc nhiên:

“Ủa? Đèn có đèn ư? Sao chị Hồng Anh nói không có?”

“He he, hồi chiều đằng này có lên ra đây lắp đỡ một cái đèn huỳnh quang compact vì biết tối nay đằng ấy thế nào cũng sợ vãi cả quần.” – Chan Chan vênh mặt, cười nham nhở.

Điên với cái thằng cool boy ba trợn này thật! Dám nói tôi sợ vãi cả quần à? Không tát lệch mặt tên này, thề không làm người! Tức thì, tôi phóng xuống đồng thời xắn tay áo lên. Hình như gương mặt tôi rùng rợn giống ma hay sao mà tên Chan Chan lập tức bỏ chạy. Một cuộc rượt đuổi quanh đèn bắt đầu. Thằng Chan Chan tập võ nên sức bền khá gớm, tôi thì cũng thuộc hạng nhất nhì môn thể dục nhưng vì nghĩ đến cái thai mà chẳng dám chạy hết sức. Cả hai chạy loanh quanh rượt đuổi gần mười phút. Tôi bắt đầu đuối, chân nhấc hết nổi. Lúc quay người ở góc phải đèn thì tôi bước hụt. Vì đèn ở trên mô đất hơi cao so với mặt đất nên có độ dốc. Tôi cứ ngỡ sẽ trượt cái oạch xuống dưới thế nhưng khi ấy Chan Chan kịp giữ tôi lại. Tay cậu ta vòng ngang bụng tôi. Hết hồn lẫn kinh ngạc, đó là tâm trạng của tôi.

“Cẩn thận, khéo ngã.”

Giọng Chan Chan thì thầm bên tai tôi nhẹ như tiếng chuông gió ngân vang. Hơi thở từ môi cậu ta phả vào cổ khiến trái tim tôi lần thứ ba nhảy nhịp. Lần này còn nhói hơn trước.

“Đằng ấy là con gái lại mang thai mà chạy ghê hồn. May là baby không sao rồi.”

Vừa nói đùa Chan Chan vừa dùng bàn tay đang đỡ lấy tôi vỗ nhẹ nhẹ vào cái bụng xẹp lép của tôi. Bất động – tôi nhớ mình đã như vậy. Gió đêm lạnh lắm nhưng hơi ấm từ người cậu ta truyền sang khiến cơ thể tôi ấm áp một cách lạ lùng. Rồi không hiểu sao, tôi mau chóng xoay mặt qua... Và chuyện bất ngờ đã xảy ra. Do quá gần nên môi tôi vô tình chạm vào môi Chan Chan. Tất nhiên, chúng tôi vô cùng sửng sốt. Mắt cả hai mở to thao láo hết óc bươu. Chết tiệt! Tim tôi lại nhói. Khó chịu nên tôi liền đẩy mạnh tên gán dở đó ra. Tiếp theo, tôi đứng lặng im cùng tâm trạng ngổn ngang rồi bời. Tôi nghĩ Chan Chan cũng giống thế.

“Đứng là... vớ vẩn.” – Chẳng rõ tôi nói bản thân hay tên Chan Chan khùng điên nữa.

“Chỉ là sự cố thôi mà.”

Nghe câu nói về ư bình thân đó thì tôi liền liếc mắt về phía Chan Chan. Việc xảy ra như vậy mà cậu ta có thể xem như không có gì phán ngay câu sự cố à? Cướp mất nụ hôn đầu tiên của một cô gái là tội ác đó thằng cool boy mắc dịch! Mà quên... Chan Chan đã cướp cái ngàn vàng của tôi trước đó còn gì. Haizzz... Số tôi bộ là sao chối à? Đỉnh ai không đỉnh lại nhằm thẳng có chứng bệnh điên từ thuở lên ba. Chợt, tôi thấy có ánh đèn pin từ xa. Có ai đó đang sắp đi lại đây. Tức thì, Chan Chan liền báo ngay:

“Có thể là cha mẹ ra xem đằng ấy ngủ thế nào đó. Nếu để họ bắt gặp đằng này cũng ở đây thì dếp lao bay vô mặt chứ chẳng chơi.”

“Giờ làm sao?”

“Còn sao trăng gì nữa, đằng này đi trước nhé. Ráng ngủ ngon.”

Trước khi đi mà tên Chan Chan còn buông câu đầy chế giễu. Tôi điên quá. Ban nãy quên tít cậu ta một cái cho hả dạ. Bóng Chan Chan biến mất nhanh

chóng trong màn đêm. Còn lại một mình, tôi nhanh chóng tắt đèn huỳnh quang “com-bắc” com nấp cái khi gì đó kéo mắc công bị lộ. Xong xuôi, tôi lập tức nằm xuống chiếu lấy chân đắp ngang ngực, nhắm mắt vờ ngủ. Vài phút sau, nghe có tiếng bước chân đi lại gần thế là tôi khe khẽ mở hí con mắt xem thử. Người đó cứ soi ánh đèn pin vào ngay tôi nên tôi khó nhìn rõ là ai. Nhưng trông cái bóng dáng cao cao gầy gầy kia tôi đoán là cha chồng. May cho tên Chan Chan kịp chuồn lẹ, chứ để ông phát hiện là có màn “báy đẹp” ngay.

Thấy tôi đã ngủ ngon, người đó mau chóng lia ánh đèn pin sang hướng khác rồi rời đi. Chờ khoảng vài giây sau, khi bên tai chỉ còn nghe tiếng gió cùng lá cây xào xạt thì tôi mới thở ra nhẹ nhẹ. Ban nãy hồi hộp đến mức tôi không dám thở. Giờ chỉ còn một mình, tôi khẽ trở người nằm nghiêng sang bên trái. Trong đầu lại nghĩ về nụ hôn ban nãy với tên Chan Chan. Không biết thế nào nhưng rõ ràng lòng tôi không giận như bề ngoài đã tỏ ra khi nãy. Tóm lại thì tâm trạng cứ là lạ và cũng nhờ vậy mà tôi đã quên đi nỗi sợ, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mạng Thai Tuổi 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Con Muốn Tiếp Tục Học

Ngày 22 tháng 2

Tạ ơn trời phạt là cuối cùng tôi cũng vượt qua được cuộc “sát hạch” ngủ ngoài đền thần. Sáng sớm tinh dậy, tôi mừng rỡ khi thấy cơ thể mình còn lành lặn, không bị mất cái gì. Nhưng điều may mắn hơn nữa, cái tục lệ khi gió đổ chỉ thực hiện một lần thôi. Nói thật, nếu chuyện này mà diễn ra nhiều đêm liền thì tôi thà treo cổ chết cho xong. Hai mạng người, tôi và đứa bé trong bụng, chết đi thì để xem nhà Chan Chan ăn nói sao với cha mẹ tôi.

Mà số tôi năm nay đúng là đen đui. Ngày nào hoặc đi đâu cũng gặp xui xẻo. Chẳng hạn như sáng nay, đang đứng chờ tên Chan Chan vác chiếc martin ra chở đi học thì đột ngột Ao! cái âm thanh hay ho ấy vừa vang lên thì cũng là lúc cả người tôi ướt như chuột lột. Đã thế còn đứng ngay nước lau nhà nữa chứ. Giờ thì trông bộ dạng tôi thảm thương chẳng khác nào Chan Chan vào cái lần bị nguyên xô nước úp vào đầu. Chả nhẽ tôi bị trời phạt? Đứng bất động trên trời khoảng mấy giây thì máu nóng dồn lên tận não, tôi quay qua quát ầm:

“Đứa nào mất dạy đổ nước hôi rình lên người bà vậy hả???”

Một người phụ nữ trung niên to béo ngoài 40 hiện chính ình trước mắt tôi. Mặt bà ta hầm hầm, nhìn thì biết ngay là goá chồng. Ngô, những người goá chồng hay khó tánh và thích kiếm chuyện với người khác. Hiển nhiên, không phải ai cũng vậy nhưng đa phần đều thế.

“Cô ăn nói hỗn hào ghê ta! Dám chửi tôi mất dạy lặn à?”

Ồ hay chưa? Mới gặp nhau lần đầu mà bà cho tôi lên tới chửi “cô”. Thiết nghĩ, bà này nên soi lại gương đi, coi mặt tôi với mặt bà ai già hơn ai. Cờ tôi mà bị gọi bằng cô thì bà chắc phải được gọi bằng hai từ bà cố. Tuy giận nhưng tôi vẫn cố tỏ ra lễ phép đáp:

“Tại cháu cứ ngỡ là đứa nào nghịch ác tạt nên mới tức giận mắng thế. Nói gì thì nói, sao đi lại tạt nước lau nhà vào người cháu ạ? Di phải nhìn xem có ai đứng bên ngoài không chứ.”

“Làm sao tôi biết cô đang đứng trước cổng nhà tôi. Mọi khi tôi vẫn thường tạt nước kiêu này mà có chuyện gì đâu. Có trách thì trách cô không chịu đứng chỗ khác lại đứng ở ngay đó.”

Tôi há hốc mồm trước câu trả lời không lý lẽ của bà già này. Đã sùng máu về việc mới sáng sớm được “tắm” nước lau nhà “thơm nức mũi” rồi bây giờ thì sang vụ gặp trúng người lão lếu. Bà đã sai mà còn nói như kiêu tôi thích đứng trước cổng nhà bà để bị hắt nước vô người.

“Di nói thế mà nghe được ư?”

“Tánh tôi từ đó giờ vậy rồi. Cô có ghét, tôi đành chịu. Xin lỗi tôi không rành hầu chuyện.” – Đưa mắt nhìn khắp người tôi, bà xì một hơi rõ dài – “Cái mặt sáng sủa, vận đồ học sinh vậy mà không biết giữ thân. Quan hệ yêu đương để dính bầu. Cho chừa!”

Quai hàm tôi trệ xuống tận rốn còn mắt mở thao láo theo cái mông vịt đầy đã ngúc ngoác của bà ta lúc quay đi đóng cổng cái rầm. Tôi vẫn chưa trấn tĩnh bởi câu mắng chửi không nề nang kia. Ô hay thiệt! Tôi với bà mới gặp lần đầu mà sao bà khí thế nói tôi đủ điều vậy trời. Bà này có được bình thường không ta? Tôi có phải kẻ giật chông hay cướp của phóng hỏa nhà bà đâu. Hay kiếp trước tôi có thù oán gì với bà mà không nhớ? Đúng là tâm thần! Nhìn lại cả người ướt sũng đồng thời bốc cái mùi kinh dị là tôi điên đến mức muốn một phát đá banh cổng nhà bà già đó để bà phải bỏ tiền ra sửa lại... Đúng lúc, Chan Chan dắt xe martin bước ra khỏi cổng. Ghét dễ sợ chứ, vác xe mà làm như vác cái nhà mỗi giờ này mới xong. Nếu cậu ta chịu ra sớm sớm thì tôi đâu phải hứng nước lau nhà và gặp bà già khùng kia.

“Đằng ấy bị sao thế? Bộ mới tắm mưa à?”

Tôi chưng gương mặt có hai từ uất ức đang in đậm trên trán ra trước mặt Chan Chan, câu:

“Tớ vào nhà thay lại đồ! Xê ra! Tắm mưa cái mốc khi gì!”

Tôi đẩy mạnh Chan Chan sang bên mặc cậu ta đứng đực ra đấy, chả hiểu quái gì hết. Tức cái mình! Tôi không bỏ qua vụ này đâu, nhất định ghi sổ. Bà già khủng, hãy đợi đấy!

... Chan Chan có vẻ khoái vụ tôi đưng độ bà hàng xóm rồi bị bà hắt nước lau nhà vô người. Bối, suốt trên đường đạp xe đến trường cậu ta cười không ngừng nghỉ. Thậm chí, ngồi ở phía sau mà tôi có thể hình dung cảnh quai hàm cậu ta rớt ra luôn ấy chứ.

“Đằng đó vui hen? Thấy đây bị ức hiếp mà cứ lo cười sút quần.”

“Xin lỗi nhưng đằng này không nhịn được. Thì ra cũng có người trị được đằng ấy.” – Chan Chan nói câu đầy hứng khởi – “Đó là di Mập, sống cạnh nhà mấy chục năm rồi. Bà nổi tiếng khó chịu, cũng thường xích mích với hàng xóm lắm. Đằng ấy hen, bị bà địa.”

“Bà ta bị tâm thần loại nặng rồi. Chắc sống mình buồn quá nên hay nổi điên.”

“Hong dám à. Bà ấy có anh con trai học đại học với chị con dâu nghe đâu học lớp 12. Nhà đó ồn ào, ngày nào cũng nghe cãi nhau ầm ĩ. Chủ yếu là hai vợ chồng tre.”

“Thế, hần con trai và con dâu khổ vì bà lắm. Mà sao hai vợ chồng còn nhỏ thế?”

“Cái đó thì không biết. Mà lần sau có tình cờ gặp mặt thì đằng ấy tránh đi, cãi chi phiền.”

Còn khuya! Tôi nhủ thầm. Lần tới gặp mặt mà bà ta còn chửi trên đầu trên cổ tôi như khi nãy thì quyết cho bà biết tay. Tuy chưa nghĩ ra đó là gì nhưng nhất định phải là một cuộc báo thù “tàn khốc” và “dữ dội” nhất. Để xem, ai mới là kẻ “may mắn” bị địa!

... Thề, ngày mai trước khi đi học tôi phải xin cha chồng cái kim phẫu thuật loại bự thiết bự với cuộn chỉ rút ra từ vãi ba bố. Để chi ư? Để may cái mớ chếp chếp không ngừng của con Thuý Nga chứ làm gì. Cái mồi chề dài đến Bắc cực của nó mà dùng kim chỉ bình thường là hỏng có đủ sức đâu, phải là loại đặc biệt cơ. Đường như con bạn này không bao giờ biết chán khi mãi “chỉ chiết” tôi về cái vụ được “đặc ân” trở thành vợ-chưa-cưới của Chan Chan. Suốt buổi ra chơi, Thuý Nga cứ léo nhéo bên tai tôi tên của thằng cool boy mắc toi ấy. Lý nào tôi phải đưa nó đến khoa tâm thần học khám? Cũng bởi cái tính lạnh chanh của đứa bạn thân mà tôi gặp xui xẻo đợt hai trong ngày hôm nay. Mà cũng lại là “đụng mặt” người không nên đụng. Lúc đi qua cua quẹo hành lang, do mãi quát Thuý Nga mà tôi va trúng một người. Thầy Tuấn dạy môn Sinh lớp tôi và rất nổi tiếng về việc làm khó học sinh. Tôi “hên” ghê!

“Em đi đứng kiểu gì thế? Phải nhìn phía trước chứ!”

Đụng có tí xú mà thầy Tuấn quát ầm ĩ. Mới hơn ba mươi tuổi sao khó tánh quá đi! Kiểu này coi chừng ế vợ dài dài. Âm ức nhủ thầm xong tôi với Thuý Nga cúi đầu nói xin lỗi.

“Dạ bọn em biết lỗi, lần sau sẽ không như vậy nữa.”

“Lần này thầy bỏ qua, một còn lặp lại là hai em lên phòng giám thị. Rõ chưa?”

Lúc thầy Tuấn rời khỏi hành lang thì tôi và Thuý Nga thở phào, nản nhất là gặp phải thầy cô khó tính. Con Thuý Nga nhìn nhìn để chắc là thầy Tuấn đi rồi, nói nho nhỏ:

“Ông dữ ghê! Lớn tiếng quá, tởm cả tai.”

“Đàn ông mà khó khăn vậy thì khỏi có cửa lấy vợ. Mà càng ế vợ càng dễ điên.”

“Không nha. Ông có vợ rồi, nghe đâu cũng là giáo viên nhưng trường khác. Có đứa con gái học lớp 10, cùng trường mình nè. Muốn coi thử không, tớ dẫn đi cho.”

“Thật á? Đúng là chuyện lạ! Đi chứ sao không. Để xem con gái ông thế nào khi hường cái tính nết khó ưa ấy từ cha.”

Đứng ở tuốt bên hành lang này, tôi phải rất vất vả mới thấy được đối tượng Thuý Nga chỉ.

“Thấy chưa? Con bé tóc dài xinh xinh đứng gần cái cột í. Con ông, hình như tên Tường Vi.”

“Ờ ờ, rồi thấy. Trông y như búp bê, dễ thương thiệt.”

“Ừ nhưng cũng không bằng tớ.”

Tôi suýt nôn mửa và suýt dựa sập cái cột bên cạnh khi nghe “mụ” Thuý Nga phán câu xanh rờn. Con này giờ mắc thêm bệnh trứng. Rõ khổ! Mới 17 tuổi mà nó bị cả tá bệnh mà toàn “nan y” khó chữa không mới ghê. Đang cố trấn tĩnh trước vụ “quăng bom” của con bạn thân thì tôi chợt nghe giọng thầy giám thị khối 11 cất lên qua loa yêu cầu tôi với Chan Chan đến phòng ban giám hiệu có việc. Quái gì thế nhỉ? Đạo này có làm trò bậy bạ gì đâu ta.

Bước vào phòng ban giám hiệu thì tôi bất ngờ khi thấy cha mẹ, chị Hoà Trâm và cả Chan Chan. Đối diện, thầy hiệu trưởng hỏi cau mày nghĩ ngợi dường như vừa gặp phải vấn đề gì nan giải. Mới trông thấy tôi là mẹ lập tức chạy đến rờ mặt rờ mày, hỏi han đủ thứ.

“Mấy ngày qua con khoẻ không? Có ăn uống ngủ nghỉ đầy đủ không? Sao mẹ thấy mày gầy đi vậy con? Phải biết giữ gìn sức khoẻ chứ.”

“Con vẫn ổn. Mà sao cha mẹ, chị Hoà Trâm lại đến trường?”

“Thì vụ con mang thai với Chan Chan đấy. Cha mẹ phải đến trường trình bày rõ để còn tính chuyện cho con tiếp tục học hay nghỉ.”

Tôi tròn xoe mắt ngơ ngác. Đúng lúc, giọng thầy hiệu trưởng cất lên, mắt thì nhìn tôi:

“Thầy đã nghe phụ huynh hai bên nói rõ về việc của hai em. Đây quả là một sự cố đáng tiếc ngoài ý muốn. Bây giờ có lẽ, em phải nghỉ học một năm và bảo lưu học bạ để chờ sinh con. Sang năm sau, em học lại lớp 11.”

“Em phải nghỉ học ạ? Vì sao?”

“Em mang thai thì không nên đi học. Thứ nhất, nó ảnh hưởng đến sức khỏe của em. Thứ hai bạn bè trong trường nhất định đàm tiếu và em sẽ không chịu nổi đâu.”

“Vậy còn cậu ấy?” – Tôi chỉ Chan Chan.

“Bạn ấy vẫn đi học bình thường vì là con trai, không có vấn đề gì cả.”

Nghe thầy hiệu trưởng nói xong, tôi lặng thinh. Tôi phải nghỉ học để sinh con? Vậy chẳng khác nào tôi bị “ở lại lớp”. Còn Thuý Nga và bạn bè tôi thì sao? Sang năm tất cả lên 12 trong khi tôi lết ngồi với mấy đứa em lớp 11 ư? Cả Chan Chan cũng sẽ “lớn” hơn tôi cho xem. Cậu ta sẽ thành đàn anh của tôi. Không! Tôi không muốn thế đâu.

“Thầy cho em học hết lớp 11 được không ạ? Em không muốn bỏ giữa chừng để rồi học lại.”

Những người nọ ngạc nhiên khi nghe tôi nói vậy. Tức thì, chị Hoà Trâm liền bảo nhanh:

“Min Min, em đang mang thai. Việc học sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của em và đứa con.”

“Em chịu được, chỉ cần học hành nghỉ ngơi điều độ thì không sao. Còn việc đàm tiếu thì cũng chẳng có gì đáng lo. Giờ bụng em chưa to, không ai biết đâu. Nay đã là cuối tháng hai, chỉ còn ba tháng nữa là kết thúc năm 11. Bỏ như thế thì uổng lắm.”

Mẹ và chị Hoà Trâm nhìn nhau. Còn cha thờ ra thật mạnh rồi hỏi tôi với chất giọng trầm:

“Con nhảm là chịu được không? Cuối năm, bài vở thi cử nhiều lắm.”

Thấy tôi gật đầu kiên quyết thì cha quay sang thầy hiệu trưởng nói như cố thuyết phục:

“Thưa, thầy thấy để cháu nó tiếp tục học hết lớp 11 có được không? Dù gì cũng chỉ còn ba tháng là kết thúc năm học, hay cứ để cháu hoàn thành xong năm 11.”

Tám con mắt đều hướng vào thầy hiệu trưởng chờ đợi câu trả lời. Thầy nhìn tôi hồi lâu rồi thở dài, khẽ gật đầu. Tôi thở phào, lòng nhẹ đi. Sau đó tôi và Chan Chan tiễn cha mẹ với chị Hoà Trâm ra cổng trường. Mẹ luôn nhìn tôi với ánh mắt nhuốm màu lo lắng:

“Thầy hiệu trưởng đồng ý cho con hoàn thành hết năm 11 là tốt nhưng con cũng phải cố gắng giữ gìn sức khỏe, đừng cố quá sức nghe chưa?”

Tôi mỉm cười gật đầu rồi lưỡng lự nhìn qua cha. Ông đứng cách tôi vài bước chân và quay lưng. Hiểu con gái nghĩ gì, mẹ nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, bảo:

“Cho cha một thời gian nữa nhé.”

Tôi vẫn giữ nụ cười trên môi như để đáp lời mẹ. Rất nhanh, bà cùng cha rời khỏi trường. Dõi theo bóng dáng lẫm lẫm của họ đi dưới cái nắng trưa hè thì chẳng hiểu sao mắt tôi cay cay.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Thai Tuổi 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ai Bảo Làm Dâu Là Sướng

Ngày 23 tháng 2

Ôi trời đất quý thần ơi! Đạo này từ khi dọn qua nhà thằng Chan Chan sống thì tôi hay kêu lên mấy câu đại loại như vậy ghê. Điều đó khó trách bởi vì tôi gặp toàn những thứ rùng rợn. Mà lại ba cái vụ lễ nghi phép tắc trong nhà nữa. Hôm nay ngày đẹp rực rỡ, mẹ chồng tôi “nổi hứng” chơi độc bằng cách đặt vào tay con dâu mới về một tờ giấy rồi yêu cầu:

“Đây là ba mươi lăm quy tắc quan trọng cần nhớ trong gia đình ta, con học thuộc đi rồi lát đọc cho mẹ nghe. Phải thuộc lâu lâu, vấp một dòng thì chép phạt.”

Mẹ chồng tôi tuy vừa làm “sát thủ” vừa làm “khủng bố” nhưng món nghề chính vẫn là giáo viên. Mà giáo viên giỏi nhất cái gì? Bắt người ta học thuộc những thứ mà chả ai muốn học. Hồi đấy tôi từng thề, tuyệt đối không lấy chồng có gia đình làm nghề giáo. Ấy vậy cuối cùng vẫn dính. Giờ mới hiểu sâu sắc câu: Ghét của nào trời trao của đó. Ông trời cho tôi gặp ngay mẹ chồng “tiền sĩ gây mê”.

Tôi nhìn ba mươi lăm dòng xếp thẳng hàng từ trên xuống dưới trên tờ giấy, muốn mếu. Mấy định luật toán học hay công thức anh văn ngắn ngủn thế mà tôi còn học không vô nổi thì những cái đồng nguyên tắc gia đình man rợ này hỏi sao nhồi nhét vào đầu cho được đây. Thấy số mình thảm. Nhưng không học thì không được. Lịch sử truyền kỳ từ ngàn xưa, chưa có nằng dẫu nào đủ can đảm chống lại mẹ chồng. Giả sử có đi chẳng nữa thì hẳn là con đó chán sống rồi nên quyết liều một phen. Riêng tôi thì đời còn dài, chả muốn chết sớm đâu.

Chưa được mười lăm phút là tôi đã gật gù gật gù. Hai con mắt cứ quỉu lại, miệng “tụng chân kinh” nhưng không hiểu mình đang học cái gì. Tôi cứ ê a ê a như học sinh tiểu học, chả rõ bao nhiêu từ vô được bộ não đặc sệt. Dù đang là buổi sáng ấy vậy cứ hể thấy chữ là tôi ngủ, giống phản xạ tự nhiên. Đang thi thiu sắp chìm vào cõi mộng thì tôi chợt giật mình tỉnh giấc, nước dãi chảy ròng. Dụi dụi mắt, tôi nhìn vào tờ giấy, vẫn mãi ở trang một mà chưa qua được trang hai. Tình hình kiểu này e không ổn, tôi cần nghĩ cách nào đó để bản thân tỉnh táo hơn. Thế là tôi bất chước trong phim, lấy dây nilon cột vào đuôi tóc còn đầu dây nọ thì cột lên cây đinh treo tờ lịch năm. Với cách này thì nếu tôi gục xuống là lập tức tóc bị kéo giật và với cái kiểu dã man ấy thì chả thằng nào con nào chịu nổi. Gật gù trước biện pháp hay ho ấy, tôi ê a tụng tiếp. Một, hai, ba, bốn rồi mười rồi mười lăm, tiếp đến là hai mươi sáu điều quy tắc được nhét vô não tôi. Chả tí xiu nữa thôi là tôi đã có thể thuộc hết ấy vậy con buồn ngủ quá mạnh khiến “chiến sĩ” Mìn Mìn hoàn toàn bị đánh gục. Tôi chẳng biết chuyện gì xảy ra nữa mãi đến lúc bàn tay ai đó đánh vào vai cái bốp thì tôi liền bật dậy. Chứa ôi! Trước mặt tôi, mẹ chồng đang đứng với vẻ mặt hết như chuẩn bị cho đứa con dẫu lười biếng này một trận. Tôi chưa kịp nói gì thì tự dưng tờ giấy trên tay bay xuống đất. Mau chóng, tôi cúi người nhặt lấy thì tiền sư cha nó, sợi dây nilon phía sau giật mạnh kéo đuôi tóc dựng đứng lên khiến tôi suýt khóc thét vì đau. Dù thế, tôi vẫn kêu lên một âm thanh thật thảm: “Aooooooooooooo!”

Tôi nhăn nhó, đưa tay sờ sờ phía sau ót. Có tiếng cười khúc khích. Đứa nào bỏ láo bỏ lếu dám cười hà hê trong khi bà đây đau muốn lòi mắt? Vừa bực tức nhủ thầm, tôi vừa đưa mắt nhìn. À! Đứng phía sau lưng mẹ chồng tôi là thằng Chan Chan mắc dịch. Trông cậu ta vô cùng hứng chí trước cái cảnh tóc tôi bị giật ngược lên chẳng khác nào đuôi con kỳ nhông. Thấy tôi nhìn chằm chằm với vẻ căm hận thì cậu ta càng nhe răng ra cười. Hồng hỉu sao giờ tôi ghét cay ghét đắng hai cái lúm đồng tiền đó dễ sợ! Cái thứ dô diên!

“Con học xong ba mươi lăm quy tắc chưa mà ngủ ngon vậy?” – Tuy giọng nhẹ nhàng thế đấy nhưng ánh mắt mẹ chồng tôi chứa đầy dao găm

“Dạ... con học xong rồi. Một quá nên nhắm mắt nghỉ tí.”

“Ồ, giỏi ghê! Giờ đọc cho mẹ nghe xem. Sốt một điều là chép phạt.”

Tôi đỏ mồm hời, mặt trắng bệch. Sự thật dễ hiểu là tôi chưa học xong ba mươi lăm quy tắc. Còn những điều trước đó tôi thuộc lâu lâu thì bỗng nhiên lúc này bốc hơi đi đâu mất tiêu. Đó có nghĩa là, hiện tại não tôi hoàn toàn rỗng. Tôi đảo mắt có nghĩ cách...

“Rồi, điều một là gì? Con đọc đi.”

“Ơ dạ vâng. Điều một là... phải tôn kính đền thần. Điều hai, kính trên nhường dưới. Điều ba, lễ phép với cha mẹ ông bà. Điều bốn, thực hành đúng mọi phép tắc trong gia đình.”

Cũng may, tôi còn nhớ mang máng mấy cái quy tắc đầu đầu nên đọc khá trôi chảy. Dẫu vậy, điều đó không có nghĩa tôi đã thoát khỏi bể khổ. Đến điều thứ mười ba thì tôi bắt đầu lúng túng, miệng ậm ờ mãi một từ duy nhất “là” xong im ru. Tôi lo lắng không biết nên làm gì. Giả như có ai đó “nhắc bài” cho tôi thì hay biết mấy. Quả nhiên, lời khấn vãi liên tục của tôi ứng nghiệm. Thật kỳ lạ! Cứ hể vào lúc nguy nan nhất thì tên đáng ghét ấy luôn luôn là cứu tinh giúp tôi. Đứng sau lưng mẹ chồng đang từ từ mất kiên nhẫn vì đợi lâu, Chan Chan âm thầm vẩy tay cột gọi tôi nhìn về phía cậu ta. Khi con mắt tôi vừa lia đến thì tên cool boy bắt đầu mở miệng “nhắc bài” cho tôi. Hiểu nhiên, cậu ta chỉ ra dẫu bằng mọi chữ không đọc ra thành tiếng. Cố gắng quan sát cử động môi của Chan Chan, tôi chậm rãi đọc tiếp. Để không bị mẹ chồng nghi ngờ, tôi phải đảo mắt nhìn qua lại giả vờ như mình đang nhớ bài. Tôi đọc khá ngắt quãng nhưng may là vẫn đúng. Đáng lý mọi chuyện đã diễn ra suông sẻ cho đến quy tắc ba mươi lăm cuối cùng thì... Nãy giờ tôi nhìn cái miệng của Chan Chan hơn mười lần mà chẳng rõ đó là những từ ngữ gì. Càng quát, tôi càng nhìn không ra. Mắt bắt đầu hoa lên. Rồi về như chịu hết nổi trước cái việc bản thân nói muốn sái quai hàm nhưng tôi vẫn chưa hiểu hay sao mà tên Chan Chan tức tối gất ầm lên:

“Trời ơi, sao đằng ấy dần vậy? Đằng này nhắc môi cả mồm mà đằng đó chưa đọc ra hả?”

Tôi nhăn mặt trước hành động nóng nảy của tên Chan Chan. Lộ tẩy hết cả. Còn cậu ta, khi nói xong rồi thì mới giật mình đưa tay bịt miệng. Nhưng đã quá trễ. Lời nói phát ra như mũi tên đã bắn, làm sao thu hồi? Hậu quả tiếp theo là mẹ chồng tôi nhanh chóng đứng dậy và lần lượt nhìn hai đứa nìm cười “triu nển” đồng thời bảo “ăn cần” rằng:

“Cả hai tương thân tương ái quá, đứa này nhắc bài đứa kia. Thế thì hình phạt chia đôi luôn, mỗi đứa chép một trăm lần ba mươi lăm nguyên tắc đó. Chép xong là thuộc lâu như cháo.”

Sau khi tuyên bố xong điều dã man ấy, mẹ chồng tôi ung dung rời khỏi phòng khách. Tôi với Chan Chan đứng đực ra trong vài phút thì lập tức liếc mắt nhìn nhau, trách móc.

“Tại cậu hết! Có khủng không mà lại là làng lên? Chả khác nào lay ông tôi ở bụi này!”

“Lỗi của đảng ấy thì có! Hàm đảng này muốn rụng mà đảng ấy vẫn chẳng nhìn ra được!”

Dầu tôi và tên Chan Chan có cãi nhau khốc liệt đến mấy thì chép phạt vẫn phải chép phạt.

... Gần trưa, tôi đang lúi húi làm vài việc linh tinh thì mẹ chồng gọi vào bếp rồi hỏi:

“Con biết nấu nướng gì không?”

“Dạ biết chút chút nhưng nấu không ngon lắm.”

“Vậy có biết làm cá?”

“Hơ, dạ cũng có.”

Tôi chả hiểu sao khi ấy mình lại trả lời bừa như thế. Tôi mà biết sắc thịt làm cá thì mẹ tôi đã không than thở mỗi câu: “Sao tao lại có con gái như mày?” cả thấy hai mươi bận trong ngày.

“Thế giờ con làm cá rồi chiên muối xả đi. Nhớ là nêm nhạt thôi.”

Theo hướng chỉ tay của mẹ chồng, tôi mau chóng thấy ba bốn con cá nằm yên trên thớt. Phát khóc! Tôi đâu biết làm cá và chiên muối xả muối gừng gì. Giờ có phải chết không chứ. Nhưng rồi vài phút sau, tôi đã đứng đối diện với mấy con cá. Tay cầm dao Thái Lan, mắt nhìn trần trối loài động vật tanh tanh có vậy. Nuốt nước bọt. Tôi kín đáo nhìn sang mẹ chồng đứng xoay lưng, bà đang chuẩn bị nấu canh. Giờ nên làm quái gì đây? Tự hỏi trong hoang mang, tôi xoay con dao đủ chiều bởi không biết cắt cá ra sao. Chợt, tôi phát hiện một trong bốn con còn sống, đuôi nó quẫy nhẹ nhẹ. Quỳnh quáng, tôi liền cầm lấy đuôi con cá định bụng quật nó vào tường cho chết. Nhưng than ôi, thân cá trơn tuột nên thế là nó vọt khỏi tay tôi và văng lên cao. Tôi há hốc mồm khi dõi theo bóng dáng nhỏ nhắn ấy đáp “êm thấm” lên mái đầu bông bênh của mẹ chồng. Tóc bà dầy lại đánh phồng vì vậy mà hẳn bà không cảm giác được có “sinh vật lạ” đang nằm trên đó. Thất kinh! Tôi liền chạy đến định hắt con cá xuống thì đột ngột mẹ chồng quay lưng lại, nhìn chăm chăm.

“Con làm cá xong chưa mà chạy lảng xằng thế?”

“Ồ dạ... dạ... Đầu... đầu... cá... cá...”

“Con lấp ba lấp bấp cái gì? Chiên cá nhanh, sắp đến giờ cơm rồi. Mẹ lên phòng khách xem cha mày làm gì từ sáng đến giờ mà chẳng thấy mặt mũi đâu.”

Mẹ chồng tôi thường hành động ngay sau khi nói. Và thế là tôi chưa kịp thông báo gì thì bà đã mau chóng rời khỏi phòng bếp. Tôi vẫn thấy rõ mồn một con cá nằm chêm chệch trên tóc bà. Nhấn mặt, tôi đứng chờ xem chuyện khủng khiếp gì sẽ xảy ra... Đúng như tôi nghĩ, cỡ chưa tới mười phút thì ở nhà trên có âm thanh la hét kinh hoàng kèm theo tiếng đồ vật vỡ liên hồi. Tôi có thể hình dung được chút ít về cảnh tượng diễn ra trong phòng khách. Hồi lâu sau, không gian bất chợt yên ắng đến rợn người. Tôi chậm chậm bước lên nhà trên. Len lén đi vào phòng khách thì tôi thấy mẹ chồng nằm mê man bất tỉnh dưới đất, bên cạnh cha chồng nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa với mặt mũi phờ phạc. Mấy chiếc ly tách vỡ tan cả. Còn con cá bị hắt văng ra xa, ngay dưới chân tôi. Nó còn sống vì đuôi vẫn quẫy.

Tôi nhấn mặt, lòng nhủ thầm: “Phen này thì chết chắc rồi!”

Chỉ vì con cá mà cha mẹ chồng tôi gần như nằm liệt giường suốt từ trưa đến chiều tối do đau lưng. Đến khi chị Hoà Trâm, chị Hồng Anh và anh Dũng Văn về nhà thì biết chuyện. Khởi nói, tôi bị la một trận toí bởi hoa lá. Đặc biệt là anh Dũng Văn. Hình như tư thù cá nhân hay sao mà ánh mắt tôi khí thế. Tức thì, chị Hồng Anh liền nấu cháo cho cha mẹ. Còn chị Hoà Trâm thì cố gắng thuyết phục họ bỏ qua cho tôi hoặc không thì cũng phạt nhẹ thôi... Tên Chan Chan chẳng rõ ngu trời mất xác ở tận đâu. Mãi gần chiều cậu ta mới vác cái mặt mo xuống. Sau khi hay tin thì cậu ta nhìn tôi đầy thương hại đồng thời tặc lưỡi thật to.

Thế đấy, có làm rồi mới biết: làm dâu đâu phải dễ!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mạng Thai Tuổi 17* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Thử Yêu Thương Nhau Xem Nào

Ngày 24 tháng 2

Sáng vừa mở mắt, tôi đã nghe âm thanh ồn ào. Không phải trong nhà, giống bên hàng xóm. Tung chăn. Tôi lờ đờ đi xuống dưới nhà. Chị Hồng Anh đang chuẩn bị bữa sáng. Cha mẹ chồng tôi lưng còn đau nên chưa rời giường được, nhờ thế mà hôm nay thoát khỏi màn “chào cờ”. Tính ra thì cả nhà phải cảm ơn tôi về vụ con cá trưa hôm qua mới phải, đằng này mắng đến kinh. Vừa trông thấy tôi thì chị Hồng Anh mỉm cười hỏi:

“Sao dậy sớm thế? Hôm nay được nghỉ mà.”

“Đạ ờn quá. Có chuyện gì hay sao vậy chị?”

“Là nhà đi Mập hàng xóm. Cậu con trai với vợ lại cãi nhau, bị đi ấy quát kinh thiên.”

“Em nghe Chan Chan bảo, nhà bên ấy hay cãi lộn lắm. Tại sao nhỉ?”

“Chủ yếu là cặp vợ chồng trẻ Trang và Thông. Cả hai lấy nhau sớm quá, lại có con. Thông thì sinh viên năm cuối, còn Trang nghe đâu mới học 12. Kết hôn ở lứa tuổi này thì khó tránh khỏi cãi vã, sinh lắm thứ phiền phức. Cả hai còn đang đi học, tiền nong là vấn đề rất lớn.”

“Mà lý gì lại lấy sớm như thế?”

“Cũng giống như em với Chan Chan, do Trang mang thai ngoài ý muốn nên đành cho cưới sớm. Mỗi ngày Trang với Thông cãi nhau mấy chập. Chủ yếu vì Thông đi chơi với bạn bè, không ở nhà đỡ đần vợ. Trang sinh con xong thì xuống sức, lại phải lo đủ chuyện chưa kể đi Mập vốn khó tính nên con bé khổ đủ thứ. Mấy lần em nó tâm sự với chị, thấy tội.”

Tôi đưa mắt ra ngoài sân, nhìn sang ngôi nhà một tầng của bà hàng xóm đáng ghét. Thì ra, thằng cu nhà bà làm người ta mang thai. Ấy vậy mà hôm trước bà mắng tôi toàn mấy câu khinh nhờn. Con trai bà cũng có tốt lành gì. Thảo nào, mặt bà ta cứ hầm hầm khó chịu hết như tất cả mọi người đều mắc nợ bà. Không rõ cái chị Trang gì đó khổ vì chồng như thế nào nhưng tôi chắc chắn một điều rằng: chị ấy làm dâu bà già mập này thì đúng là số tận đến nơi. Hết kiểu ngày tận thế 2012. Tôi gặp bà ta có một lần mà còn chẳng chịu nổi huống chi sống với bà mỗi ngày, lúc nào cũng thấy mặt. Bà nhất định là một bà già chồng lựu đạn!

Làm vệ sinh cá nhân xong, tôi đem rác đi đổ. Bên nhà hàng xóm cũng im ỉm. Ừ thì cứ cãi nhau cho đã đến khi mệt sẽ tự khắc nghỉ thôi. Vừa bước ra cổng, tôi chợt thấy một chị đang lom khom đổ rác. Chị ấy gặp khó khăn với cái bịch rác to quá khổ. Mau chóng, tôi bước đến rồi mở giúp nắp thùng rác ra. Có người giúp đỡ, chị liền quay qua xuyết xoa: “Cảm ơn em.”

Chị này trông còn rất trẻ. Gương mặt bầu bầu non chet giống hệt đứa con nít. Nhìn cách ăn mặc thì tôi nghĩ chị ấy là con nhà khó khăn. Sau khi dọn hết đồng rác to tổ bố vô thùng, chị dừng lại thở một nhọc, đưa tay quệt liên tục mồ hôi trên trán rồi nhìn tôi:

“A, em là cô con dâu 17 tuổi mới về nhà cô giáo Trúc Hà phải không? Hôm bữa, em bị mẹ chồng chị lỡ tạt nước lau nhà ướt hết người.”

“Chị là...”

“Chị tên Trang, con dâu đi Mập ở sát ngay bên nhà chồng em đó.”

“Đạ, ra vậy. Em có nghe chị Hồng Anh kể về chị với anh Thông. Hai người cãi ghê thật.”

“Hà, chuyện thường ở huyện đó mà. Sáng nào chị với anh cũng cãi hết. Đủ thứ chuyện mệt mỏi em ạ. Mà mấy ngày trước nghe chị Hồng Anh kể Chan Chan có vợ tên Min Min, lại đang mang thai hơn một tháng. Chị muốn gặp gặp em nói chuyện lắm vì cùng cảnh ngộ.”

Tôi không nghĩ mình sẽ gặp chị con dâu bà hàng xóm đáng ghét đó. Nhưng xem ra, chị Trang này có vẻ hiền và tốt, chứ không “hà bá” như bà già chồng hầm hầm. Chuyện đời thật kỳ lạ! Những cô con dâu ngoan ngoãn thì dính ngay mẹ chồng khó tính hoặc ngược lại. Chắc do ăn ở, số phải trả. Cờ bà đi Mập thì phải gặp ngay em nào “ngư lôi” mới vừa.

“Em nè, hôm nào rảnh rảnh chị em mình nói chuyện xiu nha. Chị rất mong gặp người cùng cảnh ngộ với mình để tâm sự. Mang thai sớm, khổ đủ thứ điều.”

Tôi còn chưa kịp đáp lời chị Trang thì đúng lúc giọng bà đi Mập từ trong nhà vọng ra:

“Mày đổ rác gì lâu vậy Trang? Bộ thấy trai ngoài đó rồi mê tí thò lò hả?”

Chị Trang nói vâng thật to xong nhìn trở lại tôi, nói nhanh: “Thế nhé. Hẹn em lúc khác.”

Dõi theo bóng dáng ồm nồm nhỏ xiu của chị Trang đi vội vã hối hả vào trong nhà, tôi thở dài lắc đầu. Nghĩ đâu có sai, bà đi Mập quả nhiên là bà già chồng lựu đạn. Tôi thả lao đầu vô xe lửa còn hơn làm dâu bà. Vừa đổ rác, tôi vừa tặc lưỡi... Trở vào nhà, tôi gặp ngay tên Chan Chan. Có cả chị Hoà Trâm đứng kế bên, cất tiếng: “Sáng sớm em đi đâu vậy?”

“Em đi đổ rác.”

“Đằng ấy đi đổ rác mà cứ tưởng bị lạc mất đường về nhà. Hơn 15 phút mới xong.”

Tức cái mình! Bộ sáng bị ai chọc tiết hay sao mà tên Chan Chan lại kiếm cớ gây sự với tôi.

“Nói hay quá, đằng đó thử đổ rác đi.”

“Xi! Sáng nào đây chả đổ. Ba phút là xong ngay. Muốn thử thì mai làm cho.”

Tôi toan cãi lại thì đột ngột chị Hoà Trâm mau chóng cắt ngang bằng một tiếng tặc lưỡi.

“Hai đứa này sao lúc nào cũng cãi nhau thế hả? Mai một cưới nhau rồi làm sao sống?”

Tôi liền bảo: “Có phải em muốn lấy Chan Chan đâu.”

Còn Chan Chan thì phán một câu xanh rờn: “Bất quá thì ly hôn chị ạ.”

Chị Hoà Trâm tròn mắt cắn môi đồng thời đưa tay lên dọa đánh thẳng em trai khủng điên.

“Chị đập chết mày bây giờ! Nói linh tinh! Hôn nhân là trò đùa à?”

“Nhưng không hợp thì biết làm sao?” – Chan Chan hơi nghiêng người ra sau tránh đòn.

“Vậy thì bây giờ, chị bắt cả hai phải tập yêu thương nhau. Nói trước, chị mà thấy hai đứa tranh cãi đấu đá nhau nữa là cho ra khỏi nhà.”

Tôi và Chan Chan nhìn nhau trước lời đe dọa từ chị Hoà Trâm. Gì chứ? Bắt tôi tập yêu thương cái tên ba tròn này sao? Chị ấy có nhầm không vậy? Tôi phát điên mất. Trong khi hai đứa tôi gặp phải vấn đề nguy nan thì chị Hồng Anh đứng gần đó cười khúc khích. Về như chỉ rất thích cái việc mà chị Hoà Trâm vừa đề ra.

Nói là làm, tính chị Hoà Trâm vốn thế. Chính vì vậy, nguyên ngày hôm nay chị bắt đầu chiến dịch “bắt ép” em trai cùng em dâu tập yêu thương nhau. Cứ hễ ở đâu hay làm gì, chị Hoà Trâm cũng đều bắt tôi và Chan Chan đi cùng nhau. Chẳng những thế, đôi khi chị ấy còn bắt chúng tôi làm những hành động “thân mật” hết như người yêu. Nếu tôi với Chan Chan bắt đầu có dấu hiệu tranh cãi là y như rằng chị Hoà Trâm luôn xuất hiện kịp lúc rồi giả vờ ho như nhắc nhở hay lắm khi chị ấy nhìn cả hai bằng đôi mắt kinh dị thứ thiệt. Đúng thật chẳng khác nào cực hình. Mà thiết nghĩ, chị Hoà Trâm có làm vậy cũng vô ích thôi, tôi – Chan Chan như mặt trăng mặt trời, như nước với lửa, như sao mai sao hôm, thấy mặt là chỉ cãi. Chính xác thì mỗi đứa đều vô cùng háo thắng, luôn muốn tỏ ra ta đây hơn đối phương. Ngay từ lần đầu gặp, tôi và cậu ta được định là có số khắc khẩu. Bất hai kẻ không đội trời chung (chưa kể còn mấy vụ thù qua thù lại) mà yêu thương nhau thì quả là khó còn hơn lên trời.

... Chiều, tôi được chị Hồng Anh nhờ đi mua bột về làm bánh. Tất nhiên, theo yêu cầu từ chị Hoà Trâm, tên Chan Chan bắt-buộc-phải-đi-cùng-tôi. Trước khi đi, cả hai nghe chị ấy dọa đủ điều. May là chuyến đi không xảy ra chuyện gì dẫn đến xích mích nên chẳng có cuộc cãi lộn nào. Lúc đón xe buýt về nhà, vì mãi nhìn một thứ mà tôi suýt làm Chan Chan bỏ lỡ chuyến xe ấy. Khi đã ổn định chỗ ngồi, bấy giờ Chan Chan mới hỏi về hơi cáu:

“Đằng ấy ngó cái gì mà đằng này gọi muốn sùi bọt mép vẫn không nghe vậy?”

“Thì vì thấy có kẹo tặc bên kia đường nên nhìn.”

“Kẹo tặc bộ lạ lắm hay sao mà nhìn ghê thế?”

“Tại thèm.”

“Thèm là sao?”

“Thèm là thèm ăn chứ cái gì. Từ lúc có nó thì tớ cứ thèm ăn chua.”

“Nó là ai?”

“Thì cái đứa trong bụng nè.” – Tôi ngó xuống cái bụng xẹp lép của mình.

Bên cạnh, Chan Chan cũng nhìn theo. Rất nhanh, tên cool boy này tự dung thở hắt. Rồi tiếp đến tôi và cậu ta đều im lặng, chẳng ai nói với ai điều gì. Ngoài cửa xe, nắng tắt dần.

Vừa bước vào nhà, tôi với Chan Chan đã nghe chị Hoà Trâm cất tiếng hỏi ngay hết chất vấn:

“Sao? Hai đứa có hoà thuận không?”

“Bọn em có nói chuyện đâu mà cãi.” – Dứt lời, Chan Chan đi về phía phòng vệ sinh.

Tôi lẻ lười xong mang bột vào phòng bếp cho chị Hồng Anh. Còn chị Hoà Trâm hình như hơi khó hiểu trước thái độ của hai đứa em nhưng chị cũng chẳng hỏi gì thêm. Sau đó, ba chị em loay hoay trong bếp cùng làm bánh. Có điều tôi phải công nhận là phục chị Hồng Anh sát đất. Chị ấy cái gì cũng biết làm, biết nấu không những thế còn ngon nữa chứ. Nhìn cách chị ấy nhào nặn bột, cán bột, đập vào khuôn một cách thành thạo y như thợ làm bánh thật, tôi mê mẩn. Vài tiếng đồng hồ sau là đã cho ra lò mấy chiếc bánh nhân táo thơm lừng. Tiếp, chị Hồng Anh cho vài vệt kem cùng trái nho khô là xong. Đến ngay cả chị Hoà Trâm cũng phải nể. Trông chiếc bánh nhỏ nhắn xinh xinh và bắt mắt, tôi thèm rỏ dãi. Nuốt nước bọt.

“Nếu thích, chị sẽ chỉ em cách làm bánh.” – Thấy tôi gật đầu hơn hờ, chị ấy tiếp – “Rồi một chị chỉ cho làm rau câu, bánh flan.”

Trời ơi thế thì còn gì bằng! Tôi reo thầm trong bụng và thấy yêu yêu chị Hồng Anh quá đi.

“Nhà mà có Hồng Anh thì giống như tiệm ăn cao cấp.” – Chị Hoà Trâm nói đùa.

Đúng lúc, anh Dũng Văn xuất hiện. Anh mới đi làm về và hẳn nghe trong đầu ồn ào náo nhiệt quá nên mới mò vô hỏi: “Ba chị em đang làm gì vui thế?”

“Em, chị Hoà Trâm với Mìn Mìn làm bánh. Anh rửa tay rồi ra ăn.”

“Thôi khỏi, giờ ăn luôn.” – Anh Dũng Văn vừa nói vừa nhìn mấy chiếc bánh, hứng chí.

Tức thì, tôi cầm một cái bánh nhân táo lên đưa cho anh Dũng Văn. Anh ngó hồi lâu rồi hỏi:

“Rửa tay chưa cô nương?”

Tôi lắc đầu. Thế là anh Dũng Văn đẩy nhẹ tay tôi sang một bên đồng thời lắc đầu tặc lưỡi:

“Vậy thì miễn! Anh đây chúa ghét tay bẩn mà cầm thức ăn. Để tự anh lấy.”

Khỏi nói, tôi tự ái ghê gớm! Đã có lòng tốt lấy bánh cho mà còn... Thế thì tự hầu đi, đồ ông anh chồng đáng ghét mắc bệnh kỹ quá mức! Đang tức thì tôi nghe giọng tên Chan Chan:

“Bánh xong chưa ạ, em đói rồi ruột.”

“Cậu sướng hen! Đi chơi rồi ở đâu rồi về la um sùm hỏi bánh xong chưa à?”

“Đằng này ra ngoài có chút việc không được hả? Bắt bẻ như bà cụ non.”

Nếu không vì có chị Hoà Trâm đứng lù lù ngay bên cạnh thì tôi đã cho tên láo lếu này méo mặt. Cười cười, chị Hồng Anh đặt tay lên vai tôi và Chan Chan rồi đẩy đến bên bàn với cả đồng bánh nhân táo. Tiếp theo thì năm người chúng tôi đã có một bữa ăn bánh no bụng... Trước khi sắp lên phòng ngủ, tên Chan Chan tự dưng nắm tay tôi kéo ra sau vườn. Trông cái đáng về nhìn trước ngõ sau của cậu ta thì tôi hồ nghi hỏi: “Có gì mà cậu lăm lét vậy?”

“Lăm lét gì đâu, chỉ là muốn cho đằng ấy điều bất ngờ.”

Dứt lời, Chan Chan đưa tay vào túi quần lấy ra một bọc kẹo tặc. Đối diện, tôi ngạc nhiên.

“Cho đằng ấy đó. Mau ăn đi để baby trong bụng còn được ăn chứ.”

Tôi chậm rãi đón lấy bọc kẹo tặc đầy hấp dẫn. Tôi không ngờ Chan Chan lại mua nó cho mình. Vậy ra ban nãy cậu ta ra ngoài là vì để mua quà vật cho tôi ư? Nghĩ thế tự dưng lòng tôi thấy vui lắm. Tên Chan Chan này cũng galăng gớm! Biết nghĩ cho tôi với baby trong bụng. Thấy tôi lấy bọc kẹo tặc bỏ vào mồm thì Chan Chan liền sốt ruột hỏi: “Ngon không?” Tôi gật đầu liên tục. Tức thì cậu ta cười tươi, hai lúm đồng tiền xuất hiện. Lúc đó, sự thật tôi không thấy ghét Chan Chan nữa mà lại bắt đầu thấy thích cậu ta sao ấy. Bỗng dưng lòng chợt nghĩ: Liệu tôi và tên đáng ghét này có thể yêu thương nhau không nhỉ? Lạ thay, chỉ cần nghĩ đến việc đó thôi là tim tôi đã đập mạnh. Tâm trạng vô cùng hồi hộp.

“Khoẻ miệng đằng ấy dính kẹo kia.”

Giọng Chan Chan cất lên làm tôi sực tỉnh. Mau chóng, tôi quay qua. Thật bất ngờ khi cậu ta đưa tay lên, giống cái lần văng nước mило, nhẹ nhàng chùi vết kẹo ngay khoẻ miệng tôi. Lần thứ hai trong đời (nếu tính từ lúc tôi mới sinh cho đến năm 17 tuổi này) tôi lại được ngắm gương mặt cực duyên của cậu ta ở cự ly rất gần. Chan Chan cũng nhìn tôi không chớp mắt. Đáng lý sẽ có một điều gì đấy hay ho diễn ra giữa hai đứa thể nhưng ông trời thích trêu người nên thỉnh thoảng để tôi thấy trên má Chan Chan có một cái chấm đen đen. Quen lắm. Mau chóng, tôi giờ tay tát mạnh vô gương mặt đang-tạo-dáng-kiểu-ngây-ngất-giống-Kim-Bum của cậu ta. BỐP! Âm thanh chất chứa vang lên giữa khu vườn chăm dứt mọi thứ, kể cả cái màn lãng mạn sắp diễn ra. Sau hồi trấn tĩnh, Chan Chan quay phắt qua tôi, mắt toé lửa:

“Cái con ranh này!”

“Ai là con ranh hả?”

“Đằng ấy chứ ai!!! Khi không và đằng này muốn lẹch mặt là sao???”

“Thì tại thấy con muỗi đậu trên mặt cậu nên tở tiện tay đập nó thôi.”

“Con gái con đứa gì dữ còn hơn chần! Đây đã có lòng mua kẹo tặc cho mà còn làm thế... Thù này không trả đằng này thế không làm cool boy!”

Tôi bỏ chạy. Chan Chan nổi điên rượt theo. Sau cái đêm đó thì tôi đã nghĩ lại: Chắc tôi với tên Chan Chan khó lòng mà yêu thương nhau được. E là, chị Hoà Trâm sẽ phải thất vọng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mạng Thai Tuổi 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Hôn

Ngày 25 tháng 2

Hôm nay là ngày đầu tuần. Cha mẹ chồng tôi tạm thời vẫn chưa ngồi dậy được. Nghe chị Hồng Anh bảo cỡ ngày mốt thì có lẽ họ sẽ khoẻ lại. Nhờ chị Hoà Trâm nói vài tiếng nên tạm thời tôi được tha, không bị phạt. Dầu thế, tôi vẫn nên chuẩn bị tinh thần chờ cái ngày giáp mặt cha mẹ chồng. Hy vọng cả hai sẽ không “xử tử” hoặc dùng chiêu “dép lão bay” với tôi.

“Mín Mìn này, tối hôm qua tiếc ghê!”

Tiếng chị Hồng Anh vang lên bên cạnh kéo tôi trở về thực tại. Quay qua, tôi nhìn chị với vẻ khó hiểu. Cười tùm tùm xong, chị chậm rãi bảo:

“Tôi qua chị với chị Hoà Trâm có ra vườn xem thử hai đứa làm gì. Thấy Chan Chan mua cho em bịch kẹo tặc. Rồi lúc hai đứa nhìn nhau tình tứ ấy, chị cứ nghĩ sẽ có cảnh thân mật diễn ra đây nào ngờ, em tát cho thằng bé nổi cả đom đóm. Chị Hoà Trâm ức lắm đấy.”

Nghe nhắc lại chuyện tối qua là tôi buồn cười khi nhớ đến vẻ mặt Chan Chan cay cú lúc bị tôi và cho phát đau điếng. Tôi thật tình không cố ý. Có trách thì trách con muỗi đậu đầu không đậu lại chọn ngay cái má trắng trẻo của cậu ta. Mà nói gì thì nói, tôi thấy mình cũng hơi quá đáng. Chắc là do nổi cảm ghét tôi dành cho Chan Chan chất chứa lâu ngày và ngay lúc đó thì bộc phát nên tôi mới “nổi hứng” chơi luôn một cú.

“Bộ em ghét Chan Chan lắm hả?”

“Chính xác! Cậu ta ý mình là cool boy thì vênh váo, lúc nào cũng ra vẻ ta đây.”

“Tính Chan Chan trẻ con nên háo thắng chứ thằng bé rất tốt. Hồi chị mới về làm dâu, Chan Chan thường nói chuyện và giúp chị nhiều lắm.”

“Cậu ta chỉ tốt với người khác thôi còn với em thì không. Cậu ta ghét em ghê gớm.”

“Không đâu, Chan Chan mà ghét ai thì tuyệt đối chẳng bao giờ nhìn mặt người đó. Theo chị thì, thằng bé có vẻ thích em.”

“Sao ạ? Không đòi nào!”

“Có đấy. Và chị nghĩ em cũng... có cảm tình với Chan Chan. Chỉ là hai đứa khác khẩu nhiều quá nên không nhận ra. Theo thời gian, tình cảm sẽ nhanh chóng bộc lộ.”

Tôi đảo mắt khi nghe chị Hồng Anh nói dứt khoát. Chẳng lẽ, tên Chan Chan thích tôi và tôi cũng vậy? Giờ tôi mới nhớ lại vài lần đối diện với cậu ta, lòng tôi xuất hiện cảm giác kỳ lạ. Rất nhẹ nhàng. Tim đập mạnh hơn bình thường. Đây là thích ư? Có lý nào chứ...

“Chào buổi sáng, chị dâu.”

Tiếng Chan Chan thành linh cất lên ngay phía sau. Tôi liền mau chóng quay qua thì... Gương mặt cậu ta lạnh tanh pha chút bức bối. Đã vậy, má bên phải của cậu ta hôm qua bị tôi tát hình như hơi sưng. Trông hậu quả nặng nề ấy, tôi bắt đầu cảm thấy áy náy vì đã quá tay. Còn chị Hồng Anh, khi nhìn thấy mặt mũi khó coi của cậu em chồng thì kêu lên ngạc nhiên:

“Chan Chan, mặt em bị sưng hả?”

“Đạ... Sáng dậy, em thấy nó hơi sưng.” – Chan Chan rờ má đồng thời liếc liếc sang tôi – “Tại có kẻ chơi ác nhơn quá! Tát một cái làm người ta muốn vô viện chính hình!”

Tùng lờ lờ Chan Chan nói như mũi tên cắm vào người tôi. Nhói nhói. Giọng cậu ta đầy nghiêng phát sợ! Biết tôi khó xử nên chị Hồng Anh liền cười nhẹ rồi bảo:

“Mín Mìn chắc cũng không cố ý đâu. Em chịu khó thoa dầu, nó sẽ mau xẹp thôi.”

“Đành vậy, chờ giờ hết cách.”

“Hai đứa ăn sáng nhanh còn đi học, kéo muộn.”

Lúc Chan Chan quay lưng bước đến bàn ăn thì chị Hồng Anh kín đáo nói nhỏ vào tai tôi:

“Hôm nay em ráng làm Chan Chan vui trở lại nhé. Nó không giận lâu đâu.”

Tôi gật đầu, cười gượng. Quan sát Chan Chan ăn sáng với dáng vẻ hậm hực thì tôi nghĩ kỳ này hẳn cậu ta sẽ giận lâu đây. Đêm qua tôi mạnh tay đến thế sao?... Nửa tiếng sau, Chan Chan dắt chiếc martin ra khỏi cổng. Tôi lăm lăm theo sau, trông chẳng khác nào con cún lẻo đẻo theo chân chủ. Bình thường Chan Chan hay hỏi tôi thích đi đường nào nhưng hôm nay thì cậu ta không nói không rằng, cứ thế nhanh chóng ngồi lên xe. Tôi đứng tần ngần vì chẳng rõ cậu ta có muốn chở mình. Lát sau Chan Chan lên tiếng, nghe vô cảm:

“Đằng ấy còn không leo lên xe? Muốn trễ học ả?”

Tôi xụ mặt, chậm rãi kéo cái cặp ra sau rồi ngồi lên yên xe. Rất nhanh, Chan Chan đạp xe đi. Im re buồn tẻ. Đó là không gian giữa chúng tôi trên suốt dọc đường. Mọi khi, tên cool boy này hay kiếm chuyện để nói lảm và còn kéo tôi vào cuộc. Thế nhưng giờ thì cậu ta hoàn toàn lặng thinh. Nhìn tấm lưng Chan Chan từ phía sau, lòng tôi nặng nề sao ấy. Hay nói đúng hơn là thấy có lỗi. Nghĩ ngợi hồi lâu, tôi ngập ngừng lên tiếng, khá nhỏ và trầm

“Tớ xin lỗi vì lỡ tát cậu hơi mạnh.”

“Đằng này không cho lỗi đâu mà đằng ấy xin.”

“Nhưng tại con muỗi đậu trên má cậu...”

“Dù thế thì đằng ấy cũng đâu cần mạnh tay như vậy! Nhiều lúc, đằng ấy quá đáng lắm!”

Tôi bất động khi nghe rõ câu trách móc lẫn tức giận từ Chan Chan. Về như, mọi chuyện không như tôi nghĩ. Sự thật là, cậu ta đang rất giận. Giờ tôi đã thấy hậu quả của việc đôi khi nghịch dại là thế nào rồi. Ôi, chỉ vì một phút không suy nghĩ mà thành ra như vậy.

... Tất nhiên, gương mặt cool boy toàn khối bị sưng thì ai nhìn cũng thấy. Lúc Chan Chan dắt xe vào cổng trường là những bạn bè cùng khối xì xầm bàn tán. Có vài nữ sinh chạy đến hỏi han đủ điều. Tôi nuốt nước bọt hy vọng Chan Chan sẽ không vì quá hận mà nói tên tôi ra. Kiểu đó thì không khéo tôi trở thành “kẻ thù lớn nhất” của đám đông hâm mộ.

Khi biết chuyện, con Thuý Nga nhìn tôi với ánh mắt hệt như sẽ thù tôi suốt đời. Nó bảo:

“Bồ nghĩ sao mà nỡ vả tam banh cái mặt đất giá của Chan Chan vậy?”

“Thì tớ đã nói là không có ý còn gì. Tại con muỗi.”

“Chỉ vì con muỗi mà tát người ta đến sưng mặt thì bồ quá lắm.”

Tôi thở dài. Ngay cả đứa bạn thân nhất cũng kết tội tôi nặng nề đến thế thì biết làm sao. Tôi không thể mắng nó mê trai mà chỉ chiết bạn được bởi chính tôi cũng nhận ra bản thân có phần quá đáng với Chan Chan. Đúng lúc, tôi trông cảnh Chan Chan đang nói chuyện với mấy nữ sinh bên dãy hành lang lớp 11B1. Và khi vô tình nhìn thấy tôi thì cậu ta quay mặt sang hướng khác. Điều khiến tôi nào lòng chính là, làm sao để cậu ta hết giận.

Chiều tan học, tôi đứng một mình ở cổng trường chờ Chan Chan. Thuý Nga giận tôi nên bỏ về trước. Vì tâm trạng đang ngổn ngang nên tôi đã cho qua cái hành động bỏ rơi bạn thân lúc gian nan của nó. Hiện tại, tôi đang cố nghĩ cách để Chan Chan nguôi giận. Hơn một tiếng trôi qua, tôi bắt đầu sốt ruột vì chưa thấy bóng dáng cậu ta. Đừng nói tên Chan Chan định cho tôi leo cây để trả đũa vụ cái tát đấy nhé. Haizzz! Tôi nhắm mắt cắn môi.

“Chờ Chan Chan hả?”

Tôi liền ngước mặt lên thì thấy ngay tên Chí Hùng. Cậu ta vẫn cái kiểu cười khinh đó.

“Cậu chung lớp với Chan Chan phải không? Cậu ấy về chưa thế?”

“Hình như chưa. Ban nãy mình thấy Chan Chan ngồi lại một mình trong lớp. Mà xảy ra chuyện gì hay sao, mình trông mặt cậu ấy hơi sưng.”

“Cám ơn nhé.”

Cúi chào và không kịp trả lời Chí Hùng là tôi đã vội vã chạy vào dãy phòng học. Đừng nói tên Chan Chan vì bị vả sưng mặt mà tự kỷ ở lại trường không chịu về nhà trời. Đúng thật là, sao tôi lại tát ngay thằng cool boy chứ. Vừa chạy tôi vừa tự nhủ, nếu lần này Chan Chan bỏ qua không giận nữa thì tôi sẽ không trả đũa cậu ta thêm lần nào cả. Mọi “ân oán” xem như kể từ giờ kết thúc... Cửa phòng lớp 11B1 hiện ra trước mắt, tôi nhanh chóng chạy ù vô trong. Ngừng lại thờ hờn hển, tôi đưa tay lau mồ hôi đồng thời đứng nhìn Chan Chan đang ngủ gục trên bàn học. Ánh nắng buổi chiều tà len qua khung cửa sổ, hắt nhẹ lên người cậu ta. Tất cả bỗng nhiên sáng bừng. Khẽ thở ra, tôi chậm rãi đi lại gần chỗ Chan Chan ngồi ngủ. Đường như cổ tỉnh hay sao mà cậu ta xoay cái bên má bị sưng lên trên. Lưỡng lự chốc lát, tôi rụt rè đưa tay rờ nhẹ vào chỗ sưng tấy đỏ ửng đó. Sưng hơi to, hẳn là đau lắm. Thảo nào, Chan Chan giận tôi đến thế. Tự dưng, lòng tôi nặng nề khó chịu vô cùng. Cái tát ấy đáng ra là không nên có. Tôi đã không kiểm soát những hành động đùa nghịch quá trớn của mình. Cúi đầu, tôi cất giọng thì thầm: “Tớ xin lỗi.” Không gian vắng vẻ của lớp học càng khiến nỗi buồn trong tôi thêm da diết. Giả như, Chan Chan nghe được lời xin lỗi này thì hay biết mấy. Nhìn hồi lâu, tôi chợt nhận ra gương mặt khi ngủ của Chan Chan cũng có duyên ghê. Để rồi tâm trạng lại thay đổi. Không ghét. Không muốn trả đũa. Mà có chút xao xuyến. Chút hồi hộp. Cả bình yên nhẹ nhàng. Và tim tôi chợt đập nhanh khi nhớ lại lời chị Hồng Anh sáng nay về việc chị ấy bảo rằng tôi với Chan Chan thích nhau, chỉ là cả hai chưa nhận ra.

“Mình có thích Chan Chan không nhỉ?”

Vừa tự nhủ tôi vừa chậm chậm cúi xuống, nhìn thật gần gương mặt Chan Chan. Cái nhìn của tôi men theo từng đường nét của cặp chân mày, đôi mắt, sống mũi, bờ môi cậu ta. Rất nhanh, vào giây phút ấy tôi chợt nhận ra bản thân hạnh phúc với tất cả những thứ thuộc về tên cool boy đáng ghét. Đúng... Tôi thích như vậy. Còn đang cười một mình thì tôi đột nhiên thấy Chan Chan mở mắt ra. Hành động đó nhanh đến mức có cảm giác nãy giờ cậu ta không hề ngủ! Còn tôi, hiển nhiên, bật ngược ra sau đồng thời kêu lên: “Trời đất ơi! Hú hồn hú vía!”

Tôi vuốt vuốt ngực cho bình tĩnh lại. Đối diện, Chan Chan dựng người thẳng dậy rồi hỏi:

“Đằng ấy làm gì ở đây?”

“Thì... chờ lâu quá không thấy cậu ra nên tớ vào tìm xem thế nào.”

“VẬY HẢ? Nhưng vừa rồi vì sao đảng ấy lại nhìn đảng này gần đến thế? Có gì ư?”

Tôi bối rối. Hành động kỳ quặc lạ lùng ban nãy của tôi đã bị Chan Chan thấy hết. Tôi cảm giác hơi xấu hổ và mặt thì từ nóng bừng như phát sốt. Nghĩ cách, tôi liền chữa ngượng:

“Ồ... vì tớ muốn xem má cậu sưng to tới đâu.”

“Cả ngày nay nó cũng hơi xẹp xẹp rồi. Đảng ấy khỏi lo.”

Nói xong, Chan Chan đứng dậy vươn vai gáp. Đeo cặp lên vai, cậu ta bảo với tôi:

“Chúng ta về.”

Khi Chan Chan rời khỏi phòng học thì tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Sự việc vừa rồi làm tôi suy tởm cả tim ấy. Mà thật chẳng hiểu sao tôi lại làm cái hành động ngớ ngẩn như thế chứ.

Dắt chiếc martin ra ngoài cổng trường, Chan Chan tự nhiên nhìn lên trời và nói nghe vu vơ:

“Nắng chiều hôm nay đẹp quá, chúng ta cùng đi dạo về nhà nhé.”

“Tùy cậu.”

“Đảng ấy đừng làm cái mặt khó coi vậy nữa, phải vui vẻ thì mới ngắm thiên nhiên được.”

Chan Chan dẫn “con ngựa sắt” màu xám đi chậm rãi lên phía trước. Tôi lặng lẽ theo sau. Suốt trên đường về cả hai vẫn không nói gì dù đi song song cùng nhau. Tuy không gian vẫn im lặng như tôi không thấy nặng nề như lúc sáng. Có lẽ do ánh nắng chiều tà dịu nhẹ trải dài lên mọi vật từ cành cây ngọn cỏ, mặt đường nhựa đến bánh xe, cả cơ thể của tôi và Chan Chan. Gió thổi nhẹ nhàng như ru tất cả vào sự bình yên, lặng lẽ.

“Hồi nãy, nếu không làm thì đảng này nghe đảng ấy nói xin lỗi.” – Chan Chan chợt nói.

Đi bên cạnh, tôi chẳng quay qua nhìn mà chỉ đáp vồn vện một từ: “Ừm.”

“Đảng ấy nói chuyện mà nhìn đi đâu vậy?”

“Đang nhìn nắng.”

Tôi nói dối. Hiện tại, tôi chẳng nhìn cái gì cả mà chỉ bởi tôi không dám xoay qua đối mặt diện với Chan Chan thôi. Tim tôi cứ đập liên hồi, lồng ngực thì lâng lâng cảm xúc kỳ lạ. Tóm lại, nếu tôi mà nhìn thẳng vào mặt cậu ta lúc này thì chắc tôi sẽ ngất xỉu mất. Đi được một đoạn thì Chan Chan đột ngột gọi tôi. Theo quán tính, tôi từ từ quay sang bên. Để rồi mắt mở to sững sờ khi tên đáng ghét đó chồm người tới gần đồng thời hôn lên môi tôi thật nhẹ nhàng. Một cách bất ngờ. Trong khoảnh khắc lạ lùng ấy, tôi cảm tưởng thời gian như ngừng trôi, gió thổi đùa giỡn và nắng không còn trải mình lên vạn vật. Tất cả hoàn toàn ngưng đọng. Cảm giác của tôi khi hôn... Đầu óc trống rỗng, cơ thể dần dần tan chảy còn trái tim là những cái nhảy nhịp rất khê. Bờ môi ấm ả. Cả sự ngọt ngào nữa. Phải mấy phút sau tôi mới chợt tỉnh khi môi Chan Chan rời khỏi. Cậu ta cười cười về thích thú: “Thấy thế nào?”

Tôi im lặng nhìn Chan Chan không chớp mắt. Trông thế, cậu ta liền chỉ vào má bên trái của mình và hỏi:

“Hay đảng ấy muốn tát nốt má còn lại của đảng này để mặt lệch cho đều?”

Tôi phì cười. Đúng là cũng không nỡ tát một tên khiến người ta vừa ghét vừa... thích như vậy. Biết tôi nghĩ gì, Chan Chan liền dừng lại rồi leo lên xe xong bảo:

“Chắc đảng ấy không còn tâm trạng để đi dạo đâu nhỉ? Lên xe đi, đảng này chờ về.”

Ngượng ngịu trong thoáng chốc, tôi chậm chạp leo lên yên xe sau. Chan Chan đạp xe đi. Ngồi. Chỉ làm duy nhất hành động đó thôi mà tôi cũng thấy hạnh phúc. Đưa mắt nhìn tấm lưng rộng lớn của Chan Chan, tôi khẽ mỉm cười đồng thời tựa đầu lên nơi bình yên ấy còn tay thì vòng qua ôm cậu ta. Âm thanh của vòng bánh xe quay đều vang lên bên tai khiến tôi chỉ muốn khoảnh khắc này hãy ngừng ở tại đây.

Khi Chan Chan ngừng xe ở cửa quẹo gần nhà vì đèn đỏ thì tôi chợt thấy thấp thoáng phía xa xa bóng dáng hai người nào đấy khá quen. Chăm chú nhìn kỹ tôi mới nhận ra là Chí Hùng, còn cô bé nữ sinh đi bên cạnh là Tường Vi, con gái thầy Tuấn dạy Sinh của tôi. Và điều khiến tôi vô cùng kinh ngạc nữa là cả hai cùng đi vào một... nhà nghỉ! Tôi chưa kịp chỉ cho Chan Chan thấy thì đèn xanh bật sáng, cậu ta liền đạp xe đi nhanh. Tôi không ngừng ngoái cổ nhìn lại nhưng không thấy hai người đó nữa ngoài dòng xe tấp nập ngược xuôi. Có thể nào, tôi đã trông lầm chăng?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mạng Thai Tuổi 17* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Sự Trở Về Của Mỗi Tình Đầu

Ngày 26 tháng 2

Một bước. Hai bước. Ba bước. Bốn bước. Và năm bước. Tôi dừng lại. Chẳng là tôi đang đếm khoảng cách từ chỗ mình đứng đến cổng nhà bà đi Mập. Rút kinh nghiệm lần trước, tôi không ngu dại gì ở ngay phía trước cổng để bị tạt nước lau nhà vào người nữa đâu. Từ chiều hôm qua đến giờ, tâm trạng tôi khá vui vẻ nên chả hay ho gì mà mới sáng sớm rước bọc bụi vào mình. Vẫn như mọi khi, tôi chờ Chan Chan dắt chiếc martin ra rồi hai đứa cùng đến trường. Khoảng hai phút sau thì một âm thanh va chạm khá lớn vang lên khiến tôi giật mình. Quay qua bên nhà bà đi Mập, tôi thấy cánh cổng mở tung thật thô bạo đồng thời một anh chàng trên 20 tuổi vừa bước ra ngoài vừa mắng chửi kinh hồn:

“Tao đi luôn cho mày xem! Thứ gì mà suốt ngày léo nhéo cần nhằn hoài! Có giỏi thì mày tự kiếm tiền đi, đòi tao chi! Mẹ kiếp! Về nhà là bọc mình! Vợ với chả con, chết hết đi!”

Tôi đứng nhìn anh ta đồng thời nhẩn mặt. Con trai gì mà phát ngôn thấy ghê vậy trời! Chẳng rõ mắng ai trong nhà nữa. Tự dưng anh ta trông thấy tôi đứng gần đó thì liền trợn mắt, gắt:

“Nhìn cái gì con nhó kia? Bộ mới lần đầu thấy trai hả?”

Trút giận xong, anh ta hậm hực bỏ đi. Tôi nhìn theo cái dáng kênh kênh đó rồi lè lưỡi. Thứ trai như thế, bà đây chả thèm. Dù đàn ông có tuyệt chủng hết thì mày cũng chẳng có giá một xu đâu thẳng mát dạy kia! Còn đang khí thế chửi thảm tên thanh niên hư đốn thì chợt từ trong sân chị Trang đi ra, đưa mắt ngó đảo đảo. Bất gặp tôi đứng kể bên nhà, chị hỏi:

“Min Min, em có thấy anh chàng vừa rời khỏi nhà chị đi về hướng nào không?”

“Dạ, hướng ấy. Mà đó là ai thế ạ? Mặt mày dữ tợn quá.”

“Là chồng chị, anh Thông đó. Vừa mới về nhà là chửi vợ mắng con, om sòm cả lên. Riết rồi chán nản quá. Học hành chả ra gì, suốt ngày đàn đúm bạn bè.”

“Nghe nói chồng chị học đại học.”

“Ừm. Lúc trước ảnh đâu có vậy. Từ khi chị sinh con xong là ảnh giờ chứng, thành người khác lắm. Thôi, chị phải nấu cơm cho mẹ chồng. Em đi học vui nhé.”

Chị Trang đóng nhẹ cánh cổng sắt mục rỉ. Còn tôi thì thờ dài ngao ngán vì thấy số chi đúng là khổ ghê. Tôi mà có thằng chồng như thế thì thà bỏ nhà đi bụi còn sướng hơn nhiều.

“Đằng ấy vừa nói chuyện với ai vậy?”

Tiếng Chan Chan chợt vang lên bên cạnh. Tôi quay qua lắc đầu bảo: “Không có gì.”

Trên đường đạp xe đến trường, tên Chan Chan tự dưng nổi hứng liền mau chóng nói ngay:

“Nè, đằng ấy làm giống chiều hôm qua đi.”

“Là làm gì?”

“Thì dựa đầu vào lưng đằng này rồi vòng tay ôm người đằng này đó.”

“Mơ đi cu! Tưởng có lần thứ hai chặc.”

“Đằng ấy cứ khoai lên mặt làm chị. Vậy là không ôm sao? Hoi, chán như con gián.”

Phía sau, tôi bụm miệng cười khúc khích. Tên cool boy này lại đổi. Ngồi yên cho đến lúc đến ngã ba gần trường thì tôi liền nhẹ nhàng đưa hai tay vòng qua hông Chan Chan, ôm. Tôi cũng áp sát mặt mình vào tấm lưng rộng lớn kia và bảo đùa: “Làm đây. Rõ hằm!”

“Ai hằm? Tí xíu nữa đến trường rồi giờ đằng ấy mới chịu ôm.”

“Ôm cho là phước của cậu đấy. Mè neho nữa là khỏi luôn.”

Tôi toan rút tay lại thì tên Chan Chan nhanh hơn, liền giữ rịt lấy tay tôi không buông. Tôi rút mãi chẳng ra. Cậu ta càng lúc càng giữ chặt. Thấy vậy, tôi cười phì. Khoái quá bày đặt làm bộ! Nếu đó muốn thế thì đây chiều. Tôi không giật ra nữa, để mặc tên khùng điên ba trợn ấy một tay cầm lái, tay còn lại cầm chặt tay mình. Khi đến gần cổng trường, Chan Chan mới chịu bỏ tay tôi ra. Cả hai không muốn bị bạn bè thấy những hành động gần gũi như vậy. Dù gì cũng chưa đến lúc để họ biết mối quan hệ hiện tại của hai đứa.

Gửi xe xong, Chan Chan gọi tôi. Khi đi lại gần thì tôi chợt thấy bóp tiền từ trong cặp Chan Chan rút ra lúc cậu ta quay lưng cất bước. Cúi xuống nhặt lên, tôi toan gọi thì Chan Chan đã đi xa tuốt luốt. Bực mình, tôi lầm rầm mắng cho vài câu. Đưa mắt nhìn lại cái bóp, tôi nhũn mảy vì một góc tấm hình ở bên trong vô tình lộ ra. Không suy nghĩ nhiều, tôi lấy ra xem. Đó là hình của cô nữ sinh khá dễ mến, trông mặt lạ hoắc. Xem chừng không phải học lớp 11. Quái! Sao tên Chan Chan lại cất giữ hình nàng nào trong bóp tiền thế này? Tự dung lòng bực bội dễ sợ. Hình tôi không để lại để hình người khác. Mà lại là con gái nữa chứ. Tôi lật nhanh phía sau tấm hình, một dòng chữ mực đen đập vào mắt tôi: “Mối tình đầu – Mãi không quên.” Cái nhìn của tôi tròn xoe bất động. Vậy có nghĩa, cô nữ sinh này là...

“Min Min!”

Tôi giật mình ngược lên, thấy Chan Chan đang từ xa chạy lại. Nhanh chóng, tôi đút tấm hình trở lại vào bóp tiền. Lúc cậu ta đã đứng trước mặt thì tôi chậm rãi trao vật về chủ.

“Bóp tiền cậu rút, cũng may tớ thấy.”

“Ồ, thanh kiu. Mà đằng ấy có mở ra xem không thế?”

“Thèm vào! Đây không ham của roi. Bộ giấu gì bí mật hay sao mà sợ người ta thấy?”

Chan Chan cười nhe răng, không đáp. Dõi theo bóng dáng cậu ta, trong đầu tôi xuất hiện nhiều suy nghĩ. Hiển nhiên là về tấm hình cô nữ sinh và cả cái dòng chữ thương yêu nọ. Chan Chan đã có mối tình đầu ư? Có phải học sinh trường này không nhỉ? Tình cảm của cậu ta dành cho người đó là thế nào? Tự dung, tôi nhớ lại lời Chí Hùng tuần trước. Lý nào, “người đó” mà cậu ta nhắc đến chính là cô nữ sinh trong hình?

... Giờ ra chơi, tôi đang cùng Thúy Nga vào cắntin thì tình cờ chạm trán với tên Chan Chan và cả Chí Hùng. Thấy thần tượng, Thúy Nga suýt hét toáng lên nhưng may tôi kịp nhét quả quyết vô cái miệng rộng còn hơn con bò của nó. Nói chuyện được một lúc, Thúy Nga rủ Chan Chan cùng đi mua bánh rán. Còn lại tôi và Chí Hùng. Mỗi lần thấy tôi là cậu ta cười kỳ cục.

“Coi bộ cậu với Chan Chan bắt đầu thân rồi nhỉ?”

“Cũng tạm tạm. Tiện thể, tôi có chuyện này muốn hỏi cậu.”

“Vô tư.”

“Lần trước cậu bảo Chan Chan có thể chọn cô gái khác ngoài người đó ra làm vợ thì quả là kỳ lạ, vậy người đó là ai thế?”

Tôi thấy Chí Hùng ngừng cười. Về như cậu ta không thích khi tôi đề cập đến vấn đề này.

“Chan Chan không nói gì với cậu sao?”

“Nếu có thì tôi đâu có hỏi cậu. Rốt cuộc thì người đó là ai?”

“Chan Chan không nói thì mình cũng không thể nói. Đây là chuyện riêng của cậu ấy. Mình chả khoải vạ phanh phui bí mật của bạn thân. Nếu tò mò, cậu nên trực tiếp hỏi.”

Trông bóng dáng Chí Hùng rời khỏi cắntin mà tôi bực ghê. Vậy là mục đích muốn khai thác thông tin từ cậu ta đã thất bại. Có lẽ tôi phải sử dụng chiêu thức khác thôi.

Hôm nay trường tan học sớm. Ngoài công, tôi và Thúy Nga đứng nói chuyện thì nghe giọng Chan Chan gọi. Tôi quay lại thấy cậu ta dắt chiếc martin chậm rãi đi đến, theo sau lại vẫn có cả tên Chí Hùng. Gật chống xe, Chan Chan hồ hởi đề nghị: “Đi đâu đó chơi đi.”

“Nhưng đi đâu chứ?” – Tôi nản.

“Xem phim ở Galaxy rồi ăn chè.” – Chí Hùng gợi ý.

“Ý hay! Mình tán đồng cả hai tay hai chân. Vậy giờ lên đường luôn.” – Thúy Nga hứng chí.

Bốn đứa còn đang bàn tán sôi nổi thì bất chợt, một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên bên cạnh:

“Chà, đông vui quá. Cho chị đi cùng được chứ?”

Tất cả liền xoay qua. Tôi bất động khi xuất hiện trước mặt mình là cô nữ sinh trong tấm hình sáng nay. Cao ráo. Xinh xắn. Mái tóc dài quăn gọn sóng tung bay cùng cơn gió chiều. Đôi mắt trong veo. Đôi môi nở nụ cười thân thiện. Người đó mặc chiếc váy rộng xoè.

“Chị... chị Trân Châu!?”

Tiếng Chan Chan cất lên đầy ngạc nhiên. Tôi liền quay qua và bắt gặp cảnh cậu ta nhìn cô nữ sinh tên Trân Châu không chớp mắt. Gương mặt cậu ta thể hiện rõ niềm vui sướng khôn tả. Đối diện, cô ấy từ từ đi lại gần và đứng ngay trước Chan Chan rồi cười tươi hơn:

“Chan Chan, một thời gian không gặp em. Có nhớ chị không?”

“Tất nhiên là có. Làm sao em quên chị được.”

Tôi nghe rõ tim mình đột nhiên nhói. Đúng lúc, Chí Hùng chen vào cuộc đối thoại kia:

“Chị Trân Châu về nước khi nào thế?”

“Mới hôm qua. Lâu quá không gặp em, Chí Hùng.”

“Vâng ạ. Vậy thì phải đi ăn mừng một chút chứ hả? Hai cậu đi chung luôn không?”

Chí Hùng hỏi tôi và Thuý Nga. Đầu óc trống rỗng, tôi chẳng suy nghĩ được gì. May còn Thuý Nga, nó nhanh nhẹn hỏi: “Chị này là...”

“À quên giới thiệu, chị Trân Châu một đàn chị rất thân của hai chúng tớ.” – Chan Chan nhìn trở lại cô chị – “Chị Trân Châu, đây là Min Min và Thuý Nga.”

“Rất vui được gặp hai em.”

Chị Trân Châu vỗ nhẹ vai tôi cùng với Thuý Nga. Tôi bất giác cảm thấy không được vui. Cũng không rõ vì lý do gì nữa. Chính vậy, tôi liền nói nhanh mà chẳng cần suy nghĩ:

“Tớ hơi mệt nên chắc sẽ về nhà, không đi với các cậu được rồi.”

“Đằng ấy không khoẻ ở đâu hả?”

Thoáng nhìn chị Trân Châu rồi nhìn sang gương mặt lo lắng của Chan Chan, tôi lắc đầu:

“Chỉ thấy tự dưng buồn ngủ. Cậu và Chí Hùng cứ đi ăn mừng cùng chị ấy.”

Tôi lập tức rời khỏi cổng trường mà không cần biết phản ứng của mọi người thế nào. Phía sau, tôi nghe giọng Thuý Nga gọi í ới. Đi được một đoạn, tôi ngạc nhiên khi thấy Thuý Nga chạy hối hả lên chỗ mình. Nó thở hổn hển. Tôi nhìn hỏi: “Sao cậu ở đây?”

“Không có bồ thì tớ đi đâu còn vui.”

“Bất ngờ ghê! Tưởng cậu mê tên Chan Chan quá nên đi với cậu ta liền.”

“Quý sú! Tuy tớ mê trai thật nhưng vẫn coi trọng bạn thân chứ bộ. Mà sao bồ lại bỏ về?”

“Thì tớ đã bảo buồn ngủ.”

“Xạo! Nói láo thấy rõ! Khai thật đi, bồ không thích chị Trân Châu đó phải không?”

“Không phải không thích mà chỉ thấy... khó chịu một tí.”

“Sao khó chịu? Nè, đừng nói bồ ghen tị với chị ấy vì Chan Chan nhé.”

Con Thuý Nga bình thường rất chậm hiểu mà sao bây giờ đầu óc nhanh nhạy thế? Gần như bị nói trúng tim đen, tôi đảo mắt im thin thít. Trông vậy, Thuý Nga càng khoái chí hơn:

“Chà chà, lộ nha! Thường ngày thấy bồ nói xấu Chan Chan đủ điều ai dè kết mô-đen rồi.”

“Kết cái mô tê gì? Ai thèm!”

“Đừng chối, nhìn là nhận ra ngay! Cơ mà bồ đâu cần ghen tị với cái chị Trân Châu ấy. Người ta chỉ là đàn chị của Chan Chan thôi mà.”

Tôi không đáp. Nếu chỉ như vậy thì tôi đã chẳng khó chịu rồi. Tại con Thuý Nga không biết, chị Trân Châu đó chính là người trong bức hình mà Chan Chan cất giữ cẩn thận trong bóp tiền. Đã thế còn cả dòng chữ: Mỗi tình đầu – Mãi không quên nữa. Thử hỏi, tôi phải làm gì...

Thấy tôi về nhà một mình, chị Hồng Anh vừa đi từ bếp ra ngạc nhiên hỏi:

“Chan Chan đâu em? Hai đứa không về cùng à?”

“Chan Chan gặp lại đàn chị cũ nên đi ăn mừng rồi.”

Tôi bỏ đi lên lầu. Vừa vào phòng thì tôi ném cái cặp lên bàn đồng thời ngã vật người xuống giường. Chong mắt nhìn lên trần nhà, tôi cứ nghĩ ngợi miên man. Thật sự, lòng tôi khó chịu và lo lắng lắm. Tôi ghét cái cảm giác lúc này ghê. Mau chóng, tôi gác tay lên che mắt mình lại với hy vọng tâm trạng tồi tệ mau chóng qua đi... Chiều tối, dùng cơm xong là tôi lại lên phòng. Chan Chan vẫn chưa về. Chơi gì mà lâu, chắc vui quá quên mất giờ chứ gì. Vừa ôn

bài tôi vừa nhủ thầm bực bội. Bất chợt, tôi nghe giọng Chan Chan từ dưới nhà vọng lên. Cậu ta đã chịu mò về đây. Rồi tiếp theo, có tiếng bước chân vang khê. Tôi đoán Chan Chan đang đi lên lầu. Chẳng hiểu sao, tôi nhanh chóng gấp sách lại rồi leo lên giường nằm xuống, vờ ngủ. Một phút sau, đúng như dự đoán, Chan Chan khê khàng mở cửa phòng tôi. Cậu ta cứ thế đi vào mà chẳng cần sự cho phép của tôi. Ngồi xuống bên cạnh, tên cool boy nói nhỏ:

“Min Min, đằng ấy ngủ chưa? Nếu còn thức thì dậy đằng này nói nghe cái này.”

Tôi vẫn nhắm mắt, không cựa quậy gì hết. Để “vai diễn” thêm đậm, tôi còn cố ngáy lên khe khẽ như đã ngủ say. Tôi nghe tiếng thở dài của Chan Chan.

“Thôi, để mai đằng này nói sau. Đằng ấy ngủ ngon.”

Kéo chăn đắp cho tôi xong Chan Chan rời phòng. Khi không còn nghe âm thanh nào nữa thì tôi từ từ mở mắt ra. Dẫu rất muốn biết tên ba trợn đó định nói gì nhưng lúc này tôi thật sự không thể đối diện với cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mạng Thai Tuổi 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Cảm Ơn Vì Trời Đã Mưa

Ngày 27 tháng 2

Màn “chào cờ” vẫn tiếp diễn như mọi khi. Lúc hai người bước từ trên lầu xuống, tôi thấy họ đi có vẻ hơi khó khăn. Nuốt nước bọt. Tôi đã chuẩn bị tinh thần chờ đợi “con thịnh nộ đúp-bô” từ họ rồi. Nhưng, cha mẹ chồng chẳng nói gì đến tôi cả. Đúng là ngạc nhiên thật. Rất nhanh sau đó, mọi người cùng vào phòng bếp dùng bữa sáng. Đang ăn ngon lành thì tôi chợt nghe âm thanh gác dừa cái cạch xuống bàn, cùng lúc giọng mẹ chồng tôi chậm rãi cất lên: “À đúng rồi.” Tức thì, tôi hết hồn. Đùng nói là bây giờ bà ấy mới vạch trần tội lỗi của tôi nha trời. Ấy vậy, mọi chuyện lại không phải thế.

“Hoà Trâm, cuối tuần này con hãy đi xem mắt. Lần này đối tượng là một người rất tốt.”

“Con đã bảo nhiều lần là không xem mắt.” – Chị Hoà Trâm ngừng ăn, ngược lên đáp.

“Thì con cứ thử một lần đi nào. Biết đâu sẽ hợp và lòng con có thể nguôi ngoai.”

“Dù thế nào thì cũng vậy thôi.” – Chị Hoà Trâm liền đứng dậy – “Con no rồi. Sáng nay công ty có cuộc họp sớm nên giờ con phải đi. Chúc cả nhà một ngày tốt lành.”

Chị Hoà Trâm rời bàn mau chóng. Tôi thấy mẹ chồng nhắm mắt, gục đầu lên hai bàn tay lồng vào nhau. Bên cạnh, cha chồng cũng gác dừa đồng thời thở dài lắc đầu buồn bã. Không chỉ vậy, ngay cả chị Hồng Anh, anh Dũng Văn và Chan Chan đều im lặng một cách kỳ lạ. Không khí của bữa sáng bỗng đọng lặng lẽ hơn. Dường như, đã có chuyện gì đó xảy ra trong gia đình và người liên quan không ai khác chính là chị Hoà Trâm. Chẳng những thế, quan sát biểu hiện từ mọi người thì tôi nghĩ vấn đề ấy không hề đơn giản. Nhưng việc mẹ chồng yêu cầu chị Hoà Trâm đi xem mắt mới khiến tôi để ý một điều. Xinh đẹp. Thông minh. Bản lĩnh. Một cô gái như chị Hoà Trâm lại chưa có người yêu ư? Hiện tại, chị ấy đã gần 30. Nhất định có bí mật nào đấy vẫn đang cất giấu. Rốt cuộc, là gì nhỉ?

Lúc Chan Chan vừa đạp xe đi thì tôi tò mò hỏi ngay:

“Nè, sao chị Hoà Trâm không thích coi mắt vậy? Bộ lúc trước chị ấy có chuyện buồn hả?”

“Ờm, gần như thế. Nhưng giờ chưa phải lúc cho đằng ấy biết. Để mai mốt, đích thân chị Hoà Trâm nói sẽ hay hơn.”

Tôi tặc lưỡi. Chán hơn con gián. Mai mốt là khi nào, giờ tôi thắc mắc kinh khủng. Tên Chan Chan ghét quá, úp úp mở mở càng khiến người ta muốn biết hơn.

“Mà chiều qua sao tự dưng đằng ấy buồn ngủ thế? Hay có chuyện gì à?”

Câu hỏi của Chan Chan khiến tôi hơi chột dạ vì nhớ lại chuyện hôm qua. Tôi không biết đáp lời cậu ta thế nào nữa. Sự thật, khi đó tôi có buồn ngủ gì đâu, tỉnh như sáo là đằng khác. Nhưng tôi không thể nói với cậu ta về tâm trạng khó chịu của mình. Nhắc mới nhớ, buổi tối lúc tôi giả vờ ngủ Chan Chan có bảo sẽ sáng nay sẽ cho tôi biết cái gì đó. Chắc quên mất rồi.

“Tôi qua về đằng này định nói vài điều nhưng đằng ấy ngủ mất tiêu, ngáy phát ón.”

“Kệ người ta. Giờ thì nói đi, chuyện gì?”

“Ủm về việc chị Trân Châu, đằng ấy đừng hiểu lầm gì cả. Đằng này đối với chị ấy chỉ như đàn em đối với chị lớp trên thôi.”

Có ngu mới tin! Cát giữ hình người ta trong bốp rồi còn ghi dòng chữ mùi mẫn thế mà dám nói rằng “chỉ như đàn em đối với chị lớp trên”. Tôi nhủ thầm với về bực bội. Nói gì thì nói, tên Chan Chan đáng ghét ấy tưởng tôi hiểu lầm à? Mắc chứng gì phải thế. Cậu ta quan hệ với cô chị Trần Châu đó thế nào ra sao thì đâu liên quan đến tôi. Đồ thứ hâm nặng.

“Biết rồi. Cậu không cần giải thích dài dòng, tớ cũng không nghĩ gì đâu.”

“Thì sợ đằng ấy nghĩ lung tung, hiểu lầm này nọ.”

“Việc gì tớ phải hiểu lầm? Cậu tưởng mình có giá chắt? Bệnh tưởng ngày càng nặng đó.”

“Đã hôn nhau mà còn không thích chứ là gì?”

“Là cậu chủ động hôn chứ tớ có biểu đâu.”

“Nhưng đằng ấy không từ chối thì nghĩa là rất thích rồi.”

Mặc dù tôi và Chan Chan cãi đùa ầm ĩ như vậy nhưng rõ ràng lòng tôi vẫn nặng nề lắm.

... Kỳ này thì tôi quyết tâm lắm. Về việc, bắt tên chí khùng chí mèn kia phải nói ra sự thật về mối quan hệ giữa Chan Chan với cô chị Trần Châu. Tôi không thích cái gì đầy cứ mờ ám. Rõ ràng ra đi, để còn nghĩ cách đối phó. Đứng chờ ngoài cửa phòng vệ sinh nam khoảng mấy phút thì tôi thấy Chí Hùng bước ra. Mau lẹ, tôi kéo tay cậu ta ra ngoài hành lang vắng vẻ. Sau khi trấn tĩnh lại, Chí Hùng nhìn tôi chững hờ rồi nói nhanh:

“Cậu làm mình hết hồn đấy. Tự dưng rình mò ở phòng vệ sinh nam chi vậy trời!”

“Tôi có phải biến thái đâu mà rình mò phòng vệ sinh nam. Vì tôi nhất định phải gặp cậu để hỏi cho ra lẽ một điều. Cô chị Trần Châu hôm qua là bạn gái cũ của Chan Chan đúng chứ?”

Thấy Chí Hùng thờ dài ngao ngán, tôi giục: “Nói đi! Tôi muốn biết.”

“Mình đã bảo không tiết lộ bí mật của bạn thân. Cậu đi mà hỏi Chan Chan.”

Biết tông tên này sẽ nói thế mà. Nhưng, giờ tôi có “chiêu” khác. Đảm bảo cậu ta phải khai. Mau chóng, tôi lấy ra chiếc điện thoại di động đưa lên và nói rõ ràng:

“Chiều hôm trước, tôi vô tình trông thấy một cảnh rất thú vị. Là gì cậu biết không? Đó là cảnh cậu với Tường Vi, con gái thầy Tuấn, cùng đi vào nhà nghỉ!”

Chí Hùng giật mình, tròn xoe mắt nhìn tôi. Trước phản ứng ấy thì tôi đã có thể chắc chắn 100% lúc đó bản thân không hề nhìn lầm. Tên này ghê thật, dám vào tận nhà nghỉ cơ đấy.

“Cậu thật biết đùa.” – Chí Hùng đảo mắt, vờ ra vẻ như không biết gì.

“Đừng có vờ vịt. Chiều này tôi rảnh lắm. Cậu có chối cũng vậy thôi, tôi đã kịp chụp lại hình của hai người với cái nhà nghỉ bắt mắt đó.”

Mặt Chí Hùng gần như trắng bệch khi thấy tôi mân mê chiếc điện thoại di động trên tay. Giờ mới hiểu cảm giác đe dọa người khác là thế nào. Bạn sẽ thấy thú vị khi trông đối phương hiện rõ nỗi sợ hãi lo lắng. Tuy có hèn thật nhưng để đạt được mục đích thì đôi khi ta đành dùng thủ đoạn một chút. Thấy thái độ im lặng của Chí Hùng, tôi lại nói:

“Dù cậu có cướp được điện thoại và del hình thì cũng vô ích. Tôi cop nó vào máy tính rồi.”

Hình như giọng tôi nghe thật quá hay sao mà Chí Hùng đỏ mặt hỏi nhiều hơn ban nãy nữa.

“Cậu muốn gì đây hả?”

“Hãy cho tôi biết mối quan hệ của hai người kia. Sau khi xong, tôi lập tức del hình không sót cái nào. Cậu yên tâm, tôi không để Chan Chan biết cậu nói đâu.”

“Thôi được, xem như cậu cao tay đó Min Min.”

Tôi cười đồng thời xoay xoay chiếc điện thoại. Ngó tới ngó lui một hồi, Chí Hùng chậm rãi:

“Phải, chị Trần Châu là mối tình đầu của Chan Chan.”

Tôi ngừng cười. Dẫu đã biết rõ câu trả lời nhưng tôi vẫn hụt hẫng. Vô cùng hụt hẫng...

“Nhưng, đó là tình đơn phương từ Chan Chan mà thôi.” – Chí Hùng thở ra – “Hồi đó, hai chúng tớ học cùng trường với chị Trần Châu. Chị ấy lớn hơn đến ba tuổi. Vì tham gia CLB võ thuật nên cả ba mới quen nhau. Ban đầu, chị Trần Châu và Chan Chan hay khắc khẩu, hề gặp là cãi giống như cậu với Chan Chan đấy. Vậy mà nửa năm sau, Chan Chan thích chị ấy. Tiếc là chị Trần Châu chỉ xem cậu ấy như em trai vì lúc đó chỉ đã có người yêu.”

“Rồi sau đó?”

“Sau đó, chị Trần Châu tốt nghiệp cấp II. Tuy đã ra đường nhưng cả ba vẫn thường gặp nhau. Có lẽ chính vì thế mà Chan Chan cứ mãi thích chị ấy không quên được. Rồi đến khi bọn tớ tốt nghiệp thì chị Trần Châu đột nhiên qua Anh du học, đi cùng chị ấy có anh người yêu. Đối với Chan Chan, đó là một mất mát lớn. Tình tới tình lui thì tình đơn phương của Chan Chan kéo dài cũng hơn bốn năm rồi. Cho đến đầu năm nay, khi cậu ấy gặp cậu, mọi chuyện đã đi theo một hướng khác.”

Tôi không biết cảm giác của mình lúc này thế nào nữa. Tất cả những điều tôi thắc mắc về mối quan hệ giữa Chan Chan và chị Trần Châu đã sáng tỏ. Hiện tại, tôi chỉ có thể nói: Tôi tệ!

“Minh đã kể hết những gì mình biết cho cậu rồi, giờ cậu phải xoá tâm hình kia cho mình.”

Giờ chẳng còn tâm trạng gì nữa mà tiếp tục trò đùa, tôi liền thờ ra bảo:

“Tôi đùa thôi, làm gì có hình nào.”

“Sao? Nhưng cậu biết chuyện mình vào nhà nghỉ với Tường Vi.”

“Thì đúng là tôi đã thấy cảnh đó nhưng đâu có chụp lại. Lúc ấy nhanh quá.”

“Cậu nói thật không?”

Tôi liền đưa điện thoại cho Chí Hùng. Lập tức, cậu ta cầm lấy bấm bấm tìm tìm khá lâu.

“Trong đây không có nhưng... ờ cậu cop hình vào máy tính thì sao?”

Thờ dài chán nản, tôi đưa ba ngón tay lên ngang đầu mình: “Thề, tôi nói láo thì sét đánh!”

Nghe câu thề độc của tôi thì Chí Hùng thờ phào nhẹ nhõm. Tên này chả biết đang nghĩ gì. Nếu sợ như vậy thì vào nhà nghỉ chi. Mà không rõ vì sao cậu ta lại cùng cô bé Tường Vi đó đến cái chỗ “nhảy cảm” như vậy nữa. Mỗi qua hẹn giữa hai người này lại là gì đây nhỉ? Nhưng thôi, giờ tôi chả còn tâm trí quan tâm chuyện người ta. Đang buồn kinh khủng đây.

“Trả điện thoại cho cậu. Sau vụ này thì mình thề tránh xa cậu 100m đó Min Min. Nhớ là không được cho Chan Chan biết mình đã nói bí mật của cậu ấy đấy.”

Chí Hùng bỏ đi. Còn lại một mình, tôi dựa lưng vào bức tường phía sau, lòng khó chịu và nhói một cách kỳ lạ. Trước đó tôi mong được biết mọi chuyện về Chan Chan ấy thế mà khi biết ra thì lại càng tệ hơn. Cảm giác hiện tại còn tồi hơn cả chiều hôm qua. Nặng lắm. Chan Chan thích chị Trần Châu đó suốt bốn năm. Tình đơn phương mà có thể kéo dài vậy ư? Đã thế, giờ chị ấy lại đột nhiên về nước thì liệu chuyện gì sẽ xảy ra đây?...

Chiều tan học, Thuý Nga lo lắng hỏi: “Bỏ có chuyện gì hả? Cả ngày nay lạ lắm.”

Tôi lắc đầu, đeo cặp lên vai rồi rời phòng. Thuý Nga cũng đi theo. Nó không nói gì ngoài việc chốc chốc lại nhìn gương mặt buồn bã của tôi và cau mày khó hiểu. Vừa bước ra đến cổng trường thì tôi sực tỉnh khi thình lình nghe Thuý Nga kêu lên ngạc nhiên:

“Í! Ai như cái chị Trần Châu chiều qua kia. Kế bên hình như là Chan Chan.”

Mau chóng, tôi liền hướng mắt về phía trước. Quả đúng là cô chị Trần Châu với Chan Chan đang đứng nói chuyện trước cổng trường. Gì chứ? Sao người chị đó lại đến đây nữa? Lý nào, từ bây giờ cả hai sẽ gặp nhau mỗi ngày ư? Tôi đứng bất động cùng với ánh mắt thất thần. Bất chợt, tôi thấy Chan Chan nhìn về phía mình. Cậu ta liền nhanh chóng chạy lại gần.

“Min Min, có chuyện một chút. Giờ đăng này phải chờ chị Trần Châu về nhà gấp vì cha chị ấy vừa nhập viện. Đăng này chịu khó vào quán trà sữa đổi điện trường ngồi chờ nhé.”

Cái nhìn của tôi thất thần hơn. Đầu óc thì trống rỗng. Bên cạnh, Thuý Nga bảo ngay:

“Sao cậu lại bỏ Min Min ở lại một mình? Cậu ấy là vợ chưa cưới của cậu mà.”

“Đăng này đâu có bỏ Min Min, chỉ vì có việc đột xuất thôi.” – Chan Chan quay qua tôi – “Đăng ấy ráng chờ, đừng đi về một mình. Nhất định, đăng này sẽ trở lại trường đón.”

Mỉm cười xong, Chan Chan xoay lưng chạy đi. Dõi theo bóng dáng tên cool boy ấy từ từ xa dần mà lòng tôi chưa bao giờ buồn da diết đến thế.

Trời bắt đầu âm u. Chắc sắp mưa. Tôi đang ở trong quán trà sữa gần trường. Dĩ nhiên là vì đợi Chan Chan. Ban nãy, Thuý Nga tức giận và bảo tôi đừng chờ cậu ta. Tôi cũng định sẽ tự về nhà một mình nhưng lòng cứ muốn ở lại chờ. Thuý Nga mắng tôi ngốc. Ừm, cũng không sai đâu nhỉ. Biết vậy mà vẫn cứ làm khác đi. Chỉ là, tôi thích được về chung với tên Chan Chan đáng ghét đó, thích được ngồi phía sau nhìn tấm lưng rộng ấy. Giật mình vì có ai đụng mạnh từ phía sau, tôi ngã nhào về trước. Tôi nhăn mặt bởi cú chạm đất bằng móng khá mạnh của mình. Chưa hết, vẻ như chân cũng bị trật rồi. Tên nào đi đứng mà chẳng nhìn trước ngó sau gì hết. Bực bội toan ngược lên mắng cho hẵn vài câu thì tôi liền nghe giọng nói quen thuộc: “Min Min, là em sao?”

Mau chóng ngẩng mặt, tôi ngạc nhiên khi thấy chị Trang.

Đi tôi lại chiếc bàn gần cửa sổ, chị Trang không ngừng xuýt xoa nói xin lỗi. Tôi bảo:

“Không sao. Chỉ là sự cố thôi mà. Chân em cũng bị nhẹ thôi.”

“Tại chị mãi suy nghĩ nên bước hụt chân. Thật sự là xin lỗi em đấy.”

“Mà sao chị lại ở đây?” – Tôi muốn kết thúc cái màn xin lỗi liên hồi kia.

“Chị hẹn với bạn. Hồi trước còn đi học chị vẫn hay ghé quán này lắm. Còn em?”

“Em cũng chờ bạn. Bạn chị làm nghề gì?”

“Nghề gì, tui nó còn học lớp 12 kia kìa. Chị mới 18 mà. Em không biết hả?”

“À, chị Hồng Anh có nói mà em quên mất. Mới 18 tuổi đã có chồng có con chắc mệt lắm. Em cũng nghe chị Hồng Anh kể về việc chị mang thai ngoài ý muốn nên đành cưới sớm.”

Chị Trang thờ dài. Đưa ly nước lên uống một hơi xong chị liền bắt đầu kể về quá khứ:

“Hồi đó 16 tuổi, suy nghĩ chưa chín chắn em ạ. Giờ nghĩ lại mới thấy mình đúng là dại khờ. Chị và anh Thông quen nhau trong một lần dự sinh nhật con bạn. Khi ấy, anh là sinh viên, trông chừng chắc đang hoang lắm. Yêu nhau gần một năm thì anh bắt đầu đòi hỏi. Vì thương nên chị chiều theo. Cả hai quan hệ nhiều lần rồi đến đầu năm 12 chị mang thai. Anh Thông cũng chịu cưới chị. Cứ nghĩ cuộc sống vợ chồng dễ như mình tưởng nào ngờ... Có con, anh đột nhiên thay đổi tính tình. Lấy nhau rồi sinh đủ thứ chuyện nào tiền bạc mua sữa cho thằng nhỏ, nhà cửa ăn uống, chuyện học chuyện làm. Anh Thông thì được tiếp tục học, còn chị phải nghỉ ở nhà lo chăm con. Giờ thấy mấy đứa bạn hồn nhiên học hành mà chị ganh tỵ ghê luôn. Tui nó thỉnh thoảng có ghé thăm chị, khuyên nhủ quay lại trường nhưng em ơi, người ta biết mình còn nhỏ mà quan hệ yêu đương dễ dính bầu, mặt mũi đâu nữa chứ. Nhiều lúc chị nghĩ, hay cứ chờ thằng nhỏ khoẻ khoẻ thì mình đi học lại nhưng rồi cũng thôi. Xấu hổ lắm! Mà chỉ vì lo tiền sữa cho cháu, cha mẹ chị chẳng còn nhiều tiền. Mẹ chồng và anh Thông cũng bảo chị làm mẹ rồi còn học hành gì. Lắm khi muốn bỏ hết mọi thứ đi đâu thật xa làm lại cuộc đời cho xong...”

Lắng nghe chị Trang kể chuyện ngày xưa mà tôi nản, chỉ biết gấu tiếng thờ dài. Giờ tôi có khuyên gì cũng đâu ích lợi. Những lúc thế này thì lời nói trở nên vô nghĩa, đâu tát cạn được nỗi buồn và càng không giúp người ta thoát khỏi bế tắc đang bủa vây.

“Em hiểu rồi.” – Tự dưng tôi buột miệng nói duy nhất ba từ.

Tôi thấy chị Trang nhìn mình không chớp mắt. Tiếp theo, chị nắm tay tôi mỉm cười:

“Cám ơn em. Bây giờ toàn nói chuyện của chị thôi. Chuyện em và Chan Chan là sao vậy?”

“Dạ, em thì khác chị nhiều lắm. Em với Chan Chan không có yêu nhau gì cả, còn ghét nhau nữa là đằng khác. Chỉ vì uống nhầm rượu nho nên hai đứa quan hệ. Sau đó em dính bầu và giờ thì phải về nhà cậu ta làm dâu. Em mới 17 tuổi mà sắp làm mẹ.”

“Trời! Trớ trêu vậy? Hai đứa uống rượu chỉ để cho khổ thế?”

“Bọn em đâu có biết đó là rượu. Lúc phát hiện ra thì đã quá trễ. Em không dám phá thai.”

“Ừ, đừng phá. Dù gì đứa bé cũng là máu mủ của em, thất đức lắm. Với phá thai rất nguy hiểm, báo chí mạng mùng nói hoài vụ này. Giờ nhiều đứa cỡ em làm mẹ rồi. Nhưng, em đang mang thai mà vẫn đi học sao? Can đảm thế? Không sợ người ta dị nghị à?”

“Bụng em xẹp lép, đồ ai biết đang mang thai. Em định học hết năm nay rồi chờ sinh con.”

Chị Trang gật đầu. Tiếp, tôi và chị ấy im lặng, không ai nói gì nữa. Bên ngoài, trời đổ mưa lúc nào chẳng hay. Tiết trời bây giờ của miền Nam mà mưa lớn thì hiểm thật. Hai chị em cứ ngồi ngắm mưa và buồn với nỗi buồn của chính bản thân. Không ai giúp được ngoài chính những người trong cuộc. Nhưng khổ nỗi, kẻ ở trong cuộc thì lại đang bế tắc. Giọng chị Trang cất lên vừa đủ nghe, hoà lẫn với tiếng mưa rơi nặng hạt ngoài kia.

“Giờ ước gì được quay lại quá khứ, chị sẽ biết sống vững vàng hơn để không tự làm khổ mình khổ con. Sinh con ra mà thấy không đủ sức lo cho nó, đau khổ lắm. Nhưng giờ lẽ nào lại cho người khác. Làm mẹ không nở vậy. Mà chị cũng ước anh Thông giống hồi trước, dịu dàng đối xử tốt với chị. Thời gian khiến người ta thay đổi hoặc do người ta giấu diếm bản tính thật quá tài khiến mình nhẹ dạ cả tin. Tóm lại thì mọi thứ đã xảy ra, không thể một hai câu ước mà quay về được. Quá khứ càng tươi đẹp thì càng khiến mình muốn từ bỏ hiện tại.”

Tôi bất động. Quá khứ và hiện tại? Đối với Chan Chan, tôi và chị Trần Châu cũng thế. Một người là trước kia, một kẻ là bây giờ. Có thật, nếu quá khứ tươi đẹp thì người ta sẽ không cần hiện tại? Nếu Chan Chan vẫn thích chị Trần Châu thì tôi phải làm gì đây? Tôi sợ. Bất giác tôi sợ con mưa lớn này sẽ không tạnh và Chan Chan cũng không quay lại đón mình.

“Thôi, chị phải về. Em ở lại chơi chờ bạn. Mà chân em có thật là không sao chứ?”

“Không sao thật đấy. Chắc ngồi chút rồi sẽ đi lại bình thường.”

Chị Trang cười, đứng dậy rời bàn. Trông bóng dáng nhỏ con núp dưới chiếc ô dù cũ của chị ấy mà lòng tôi buồn quá. Thấy tội ghê. Nhìn lại bản thân mình cũng chẳng thua gì. Nếu cơn mưa này không dứt và tên Chan Chan kia bỏ quên tôi lại đây thì tôi không biết phải về bằng cách nào. Trời nắng chang chang thì ai nghĩ đến việc đem dù hay áo mưa chi... Nhưng may ghê, lát sau trời tạnh mưa dần. Tuy còn lất phất nhưng không sao. Đưa mắt nhìn đồng hồ trong quán, kém bảy giờ rồi. Biết ngay, thằng cool boy đó cho tôi leo cây. Nghĩ đến việc gọi điện nhưng chả biết sao lại thôi. Vì chán. Tự về cho xong, không muốn hành ai cả. Mau chóng đứng dậy, tôi rời bàn đi cà nhắc. Cú ngã khi nãy hơi mạnh. Dù thế cũng sẽ cố gắng lết về nhà. Ra khỏi quán, tôi bước chậm chậm trên vỉa hè dọc theo bên phải. Đường trơn trượt cộng thêm cái chân cà khía nên đi khó khăn. Đang lăm rằm chửi rửa tên Chan Chan thì bất chợt tiếng thắng xe kêu kết vang lên bên cạnh. Quay qua, tôi ngạc nhiên khi thấy cái kẻ mà mình ngồi mất ba tiếng đồng hồ chỉ để chờ đợi. Vừa thờ, Chan Chan vừa hỏi ngay:

“Đã bảo đừng ấy chờ trong quán trà sữa mà sao không nghe? Làm đằng này đạp sút quán, đuổi theo muốn chết. May là kịp! Trời lại đang mưa, bộ định dầm mưa về à?”

“Bảy giờ rồi thưa cool boy. Sao biết cậu có quay lại đón hay không, lỡ quên mất thì sao. Trời đang dần tạnh mưa, phải tranh thủ về nhà chứ.”

“Thế điện thoại làm gì?”

“Không thích. Tự dung tốn tiền gọi cho cái kẻ không nhớ đến mình làm chi.”

“Đằng ấy nói gì thế? Ai không nhớ đằng ấy? Nhà chị Trân Châu xa tuốt lốt, chạy đi chạy về cộng thêm mớ kẹt xe nên mất nhiều thời gian. Đằng này cũng phóng như bay chứ bộ.”

“Nếu mất công như vậy thì cậu về nhà luôn đi. Rõ dờ hơi! Tự nhiên bắt người ta phải chờ trong quán để quay lại chờ về nhà. Cậu rảnh nhì?”

Thấy Chan Chan nhìn chằm chằm, tôi hỏi: “Giữ nữa? Kiểm chuyện hả? Đây mệt lắm rồi nha.”

“Chân đằng ấy bị gì mà cà nhắc cà nhắc thế?”

“Té ngã, trặc giò.”

“Trời mưa còn chân bị trặc thế mà đằng ấy thà đi bộ về chứ không chịu ngồi chờ. Lên xe đi, bước nhiều hồi đau hơn cho coi.”

“Chả thèm, đây tự về được. Không muốn mắc nợ người khác.”

“Quê giò còn tự ái. Mau lên xe, đằng này chờ về nhà kéo trời mưa lớn.”

Bỏ mặc, tôi tiếp tục bước đi. Nhưng được đoạn thì tôi nghe Chan Chan cất giọng, nghe rõ to:

“Có biết vì sao đằng này nhất định bảo đằng ấy chờ không? Vì đằng này muốn về chung với đằng ấy, muốn nói chuyện và muốn được đằng ấy ôm từ phía sau đó.”

Ngừng bước. Tôi thoáng bất động. Chan Chan vừa nói gì vậy... Cậu ta một hai bắt tôi chờ trong quán là vì những lý do đó ư? Thế nghĩa là, cậu ta không hề quên tôi. Lẽ nào, Chan Chan muốn được chở tôi về đến vậy sao? Tự dung tôi thấy lòng mình thật kỳ lạ. Vui.

“Đúng thật gốc oi là gốc.”

Tôi xoay qua vì tiếng Chan Chan ngay kế bên. Bất ngờ, một chiếc áo khoác choàng lên người tôi. Là của Chan Chan. Tôi tròn xoe mắt. Cậu ta nhẹ nhàng kéo tôi lại gần, bảo:

“Lên đi nào vợ, chồng chờ về. Chồng thích vợ ngồi phía sau nói cười và ôm chồng ấy.”

Tôi nhìn Chan Chan kinh ngạc. Tên này hâm hấp rồi hay sao mà xưng hô kỳ cục vậy trời? Nhưng rồi tôi cũng leo lên xe. Chan Chan liền cầm lấy hai tay tôi vòng qua hông cậu ta.

“Chồng sẽ chạy đua với trời mưa, vợ ôm cho chặt kéo ngã là vô bệnh viện cấp cứu.”

Tôi đánh nhẹ vào bụng Chan Chan. Cậu ta cười hắc hắc rồi phóng xe chạy như bay. Ngồi lặng thinh ở yên sau, tôi mỉm cười vì lại được thấy tấm lưng rộng lớn đó trên đường về nhà. Giờ thì tôi cảm ơn vì trời đã mưa để mình về trễ và Chan Chan kịp đuổi theo. Khẽ khàng, tôi áp mặt vào lưng Chan Chan, nhắm mắt lại cảm nhận những giọt mưa rơi xuống ướt làn da, để lắng nghe tim mình vẫn đập và thấy bình yên. Dù trời đêm mưa rơi và gió thổi lạnh đấy nhưng chỉ cần có áo khoác của tên cool boy ấy là tôi đủ ấm rồi. Hehe~

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mạng Thai Tuổi 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Ngày 27 Tháng 02. Cám Ơn Vì Trời Đã Mưa.

Cha mẹ chồng tôi đã đỡ ĐAU LUNG. Màn “chào cờ” vẫn tiếp diễn như mọi khi. Lúc hai người bước từ trên lầu xuống, tôi thấy họ đi có vẻ hơi khó khăn. Nuốt nước bọt. Tôi đã chuẩn bị tinh thần chờ đợi “con thịnh nộ đúp-bỏ” từ họ rồi. Nhưng, cha mẹ chồng chẳng nói gì đến tôi cả. Đúng là ngạc nhiên thật. Rất nhanh sau đó, mọi người cùng vào phòng bếp dùng bữa sáng. Đang ăn ngon lành thì tôi chợt nghe âm thanh gác đĩa cái cạch xuống bàn, cùng lúc giọng mẹ chồng tôi chậm rãi cất lên: “À đúng rồi.” Tức thì, tôi hết hồn. Đừng nói là bây giờ bà ấy mới vạch trần tội lỗi của tôi nha trời. Ấy vậy, mọi chuyện lại không phải thế.

“Hoà Trâm, cuối tuần này con hãy đi xem mắt. Lần này đối tượng là một người rất tốt.”

“Con đã bảo nhiều lần là không xem mắt.” – Chị Hoà Trâm ngừng ăn, ngược lên đáp.

“Thì con cứ thử một lần đi nào. Biết đâu sẽ hợp và lòng con có thể nguôi ngoai.”

“Dù thế nào thì cũng vậy thôi.” – Chị Hoà Trâm liền đứng dậy – “Con no rồi. Sáng nay công ty có cuộc họp sớm nên giờ con phải đi. Chúc cả nhà một ngày tốt lành.”

Chị Hoà Trâm rời bàn mau chóng. Tôi thấy mẹ chồng nhắm mắt, gục đầu lên hai bàn tay lồng vào nhau. Bên cạnh, cha chồng cũng gác đĩa đồng thời thở dài lắc đầu buồn bã. Không chỉ vậy, ngay cả chị Hồng Anh, anh Dũng Văn và Chan Chan đều im lặng một cách kỳ lạ. Không khí của bữa sáng bỗng đọng lặng lẽ hơn. Dường như, đã có chuyện gì đó xảy ra trong gia đình và người liên quan không ai khác chính là chị Hoà Trâm. Chẳng những thế, quan sát biểu hiện từ mọi người thì tôi nghĩ vẫn đề ấy không hề đơn giản. Nhưng việc mẹ chồng yêu cầu chị Hoà Trâm đi xem mắt mới khiến tôi đề ý một điều. Xinh đẹp. Thông minh. Bán lĩnh. Một cô gái như chị Hoà Trâm lại chưa có người yêu ư? Hiện tại, chị ấy đã gần 30. Nhất định có bí mật nào đấy vẫn đang cất giấu. Rốt cuộc, là gì nhỉ?

Lúc Chan Chan vừa đạp xe đi thì tôi tò mò hỏi ngay:

“Nè, sao chị Hoà Trâm không thích coi mắt vậy? Bộ lúc trước chị ấy có chuyện buồn hả?”

“Ồm, gần như thế. Nhưng giờ chưa phải lúc cho đảng ấy biết. Để mai mốt, đích thân chị Hoà Trâm nói sẽ hay hơn.”

Tôi tắc lưỡi. Chán hơn con gián. Mai mốt là khi nào, giờ tôi thắc mắc kinh khủng. Tên Chan Chan ghét quá, úp úp mở mở càng khiến người ta muốn biết hơn.

“Mà chiều qua sao tự dưng đảng ấy buồn ngủ thế? Hay có chuyện gì à?”

Câu hỏi của Chan Chan khiến tôi hơi chột dạ vì nhớ lại chuyện hôm qua. Tôi không biết đáp lời cậu ta thế nào nữa. Sự thật, khi đó tôi có buồn ngủ gì đâu, tỉnh như sáo là đảng khác. Nhưng tôi không thể nói với cậu ta về tâm trạng khó chịu của mình. Nhắc mới nhớ, buổi tối lúc tôi giả vờ ngủ Chan Chan có bảo sẽ sáng nay sẽ cho tôi biết cái gì đó. Chắc quên mất rồi.

“Tôi qua về đảng này định nói vài điều nhưng đảng ấy ngủ mất tiêu, ngáy phát ón.”

“Kệ người ta. Giờ thì nói đi, chuyện gì?”

“Ủm về việc chị Trần Châu, đảng ấy dùng hiểu lầm gì cả. Đảng này đối với chị ấy chỉ như đàn em đối với chị lớp trên thôi.”

Có ngu mới tin! Cất giữ hình người ta trong bóp rồi còn ghi dòng chữ mùi mẫn thế mà dám nói rằng “chỉ như đàn em đối với chị lớp trên”. Tôi nhủ thầm với vẻ bức bối. Nói gì thì nói, tên Chan Chan đáng ghét ấy tưởng tôi hiểu lầm à? Mắc chứng gì phải thế. Cậu ta quan hệ với cô chị Trần Châu đó thế nào ra sao thì đâu liên quan đến tôi. Đồ thứ hâm nặng.

“Biết rồi. Cậu không cần giải thích dài dòng, tớ cũng không nghĩ gì đâu.”

“Thì sợ đảng ấy nghĩ lung tung, hiểu lầm này nọ.”

“Việc gì tớ phải hiểu lầm? Cậu tưởng mình có giá chác? Bệnh tưởng ngày càng nặng đó.”

“Đã hôn nhau mà còn không thích chứ là gì?”

“Là cậu chủ động hôn chứ tớ có biểu đâu.”

“Nhưng đảng ấy không từ chối thì nghĩa là rất thích rồi.”

Mặc dù tôi và Chan Chan cãi đũa ầm ĩ như vậy nhưng rõ ràng lòng tôi vẫn nặng nề lắm.

... Kỳ này thì tôi quyết tâm lắm. Về việc, bắt tên chí khùng chí mèn kia phải nói ra sự thật về mối quan hệ giữa Chan Chan với cô chị Trần Châu. Tôi không thích cái gì đầy cứ mờ ám. Rõ ràng ra đi, để còn nghĩ cách đối phó. Đứng chờ ngoài cửa phòng vệ sinh nam khoảng mấy phút thì tôi thấy Chí Hùng bước ra. Mau lẹ, tôi kéo tay cậu ta ra ngoài hành lang vắng vẻ. Sau khi trấn tĩnh lại, Chí Hùng nhìn tôi chừng hừng rồi nói nhanh:

“Cậu làm mình hết hồn đấy. Tự dưng rình mò ở phòng vệ sinh nam chi vậy trời!”

“Tôi có phải biến thái đâu mà rình mò phòng vệ sinh nam. Vì tôi nhất định phải gặp cậu để hỏi cho ra lẽ một điều. Cô chị Trần Châu hôm qua là bạn gái cũ của Chan Chan đúng chứ?”

Thấy Chí Hùng thờ dài ngao ngán, tôi giục: “Nói đi! Tôi muốn biết.”

“Minh đã bảo không tiết lộ bí mật của bạn thân. Cậu đi mà hỏi Chan Chan.”

Biết tông tên này sẽ nói thế mà. Nhưng, giờ tôi có “chiêu” khác. Đảm bảo cậu ta phải khai. Mau chóng, tôi lấy ra chiếc điện thoại di động đưa lên và nói rõ ràng:

“Chiều hôm trước, tôi vô tình trông thấy một cảnh rất thú vị. Là gì cậu biết không? Đó là cảnh cậu với Tường Vi, con gái thầy Tuấn, cùng đi vào nhà nghỉ!”

Chí Hùng giật mình, tròn xoe mắt nhìn tôi. Trước phản ứng ấy thì tôi đã có thể chắc chắn 100% lúc đó bản thân không hề nhìn lầm. Tên này ghê thật, dám vào tận nhà nghỉ cơ đấy.

“Cậu thật biết đùa.” – Chí Hùng đảo mắt, vờ ra vẻ như không biết gì.

“Đừng có vờ vịt. Chiều này tôi rảnh lắm. Cậu có chối cũng vậy thôi, tôi đã kịp chụp lại hình của hai người với cái nhà nghỉ bắt mắt đó.”

Mặt Chí Hùng gần như trắng bệch khi thấy tôi mân mê chiếc điện thoại di động trên tay. Giờ mới hiểu cảm giác đe dọa người khác là thế nào. Bạn sẽ thấy thú vị khi trông đôi phương hiện rõ nỗi sợ hãi lo lắng. Tuy có hèn thật nhưng để đạt được mục đích thì đôi khi ta đành dùng thủ đoạn một chút. Thấy thái độ im lặng của Chí Hùng, tôi lại nói:

“Dù cậu có cướp được điện thoại và del hình thì cũng vô ích. Tôi cop nó vào máy tính rồi.”

Hình như giọng tôi nghe thật quá hay sao mà Chí Hùng đỏ mặt hỏi nhiều hơn ban nãy nữa.

“Cậu muốn gì đây hả?”

“Hãy cho tôi biết mối quan hệ của hai người kia. Sau khi xong, tôi lập tức del hình không sót cái nào. Cậu yên tâm, tôi không để Chan Chan biết cậu nói đâu.”

“Thôi được, xem như cậu cao tay đó Min Min.”

Tôi cười đồng thời xoay xoay chiếc điện thoại. Ngó tới ngó lui một hồi, Chí Hùng chậm rãi:

“Phải, chị Trần Châu là mối tình đầu của Chan Chan.”

Tôi ngừng cười. Đã đã biết rõ câu trả lời nhưng tôi vẫn hựt hăng. Vô cùng hựt hăng...

“Nhưng, đó là tình đơn phương từ Chan Chan mà thôi.” – Chí Hùng thờ ra – “Hồi đó, hai chúng tớ học cùng trường với chị Trần Châu. Chị ấy lớn hơn đến ba tuổi. Vì tham gia CLB võ thuật nên cả ba mới quen nhau. Ban đầu, chị Trần Châu và Chan Chan hay khắc khẩu, dễ gặp là cãi giống như cậu với Chan Chan đấy. Vậy mà nửa năm sau, Chan Chan thích chị ấy. Tiếc là chị Trần Châu chỉ xem cậu ấy như em trai vì lúc đó chỉ đã có người yêu.”

“Rồi sau đó?”

“Sau đó, chị Trần Châu tốt nghiệp cấp II. Tuy đã ra đường nhưng cả ba vẫn thường gặp nhau. Có lẽ chính vì thế mà Chan Chan cứ mãi thích chị ấy không quên được. Rồi đến khi bọn tớ tốt nghiệp thì chị Trần Châu đột nhiên qua Anh du học, đi cùng chị ấy có anh người yêu. Đối với Chan Chan, đó là một mất mát lớn. Tính tới tính lui thì tình đơn phương của Chan Chan kéo dài cũng hơn bốn năm rồi. Cho đến đầu năm nay, khi cậu ấy gặp cậu, mọi chuyện đã đi theo một hướng khác.”

Tôi không biết cảm giác của mình lúc này thế nào nữa. Tất cả những điều tôi thắc mắc về mối quan hệ giữa Chan Chan và chị Trần Châu đã sáng tỏ. Hiện tại, tôi chỉ có thể nói: Tội tệ!

“Minh đã kể hết những gì mình biết cho cậu rồi, giờ cậu phải xoá tâm hình kia cho mình.”

Giờ chẳng còn tâm trạng gì nữa mà tiếp tục trò đùa, tôi liền thờ ra bảo:

“Tôi dọa thôi, làm gì có hình nào.”

“Sao? Nhưng cậu biết chuyện mình vào nhà nghỉ với Tường Vi.”

“Thì đúng là tôi đã thấy cảnh đó nhưng đâu có chụp lại. Lúc ấy nhanh quá.”

“Cậu nói thật không?”

Tôi liền đưa điện thoại cho Chí Hùng. Lập tức, cậu ta cầm lấy bấm bấm tìm tìm khá lâu.

“Trong đây không có nhưng... ờ cậu cop hình vào máy tính thì sao?”

Thở dài chán nản, tôi đưa ba ngón tay lên ngang đầu mình: “Thề, tôi nói láo thì sét đánh!”

Nghe câu thề độc của tôi thì Chí Hùng thờ phào nhẹ nhõm. Tên này chả biết đang nghĩ gì. Nếu sợ như vậy thì vào nhà nghỉ chi. Mà không rõ vì sao cậu ta lại cùng cô bé Tường Vi đó đến cái chỗ “nhảy cảm” như vậy nữa. Mối qua hện giữa hai người này lại là gì đây nhỉ? Nhưng thôi, giờ tôi chả còn tâm trí quan tâm chuyện người ta. Đang buồn kinh khủng đây.

“Trả điện thoại cho cậu. Sau vụ này thì mình thề tránh xa cậu 100m đó Min Min. Nhớ là không được cho Chan Chan biết mình đã nói bí mật của cậu ấy đây.”

Chí Hùng bỏ đi. Còn lại một mình, tôi dựa lưng vào bức tường phía sau, lòng khó chịu và nhói một cách kỳ lạ. Trước đó tôi mong được biết mọi chuyện về Chan Chan ấy thế mà khi biết ra thì lại càng tệ hơn. Cảm giác hiện tại còn tồi hơn cả chiều hôm qua. Nặng lắm. Chan Chan thích chị Trần Châu đó suốt bốn năm. Tình đơn phương mà có thể kéo dài vậy ư? Đã thế, giờ chị ấy lại đột nhiên về nước thì liệu chuyện gì sẽ xảy ra đây?...

Chiều tan học, Thuý Nga lo lắng hỏi: “Bò có chuyện gì hả? Cả ngày nay lạ lắm.”

Tôi lắc đầu, đeo cặp lên vai rồi rời phòng. Thuý Nga cũng đi theo. Nó không nói gì ngoài việc chốc chốc lại nhìn gương mặt buồn bã của tôi và cau mày khó hiểu. Vừa bước ra đến cổng trường thì tôi sực tỉnh khi thình lình nghe Thuý Nga kêu lên ngạc nhiên:

“Í! Ai như cái chị Trần Châu chiều qua kia. Kế bên hình như là Chan Chan.”

Mau chóng, tôi liền hướng mắt về phía trước. Quả đúng là cô chị Trần Châu với Chan Chan đang đứng nói chuyện trước cổng trường. Gì chứ? Sao người chị đó lại đến đây nữa? Lý nào, từ bây giờ cả hai sẽ gặp nhau mỗi ngày ư? Tôi đứng bất động cùng với ánh mắt thất thần. Bất chợt, tôi thấy Chan Chan nhìn về phía mình. Cậu ta liền nhanh chóng chạy lại gần.

“Min Min, có chuyện một chút. Giờ đàng này phải chờ chị Trần Châu về nhà gấp vì cha chị ấy vừa nhập viện. Đàng này chịu khó vào quán trà sữa đổi điện trường ngồi chờ nhé.”

Cái nhìn của tôi thất thần hơn. Đầu óc thì trống rỗng. Bên cạnh, Thuý Nga bảo ngay:

“Sao cậu lại bỏ Min Min ở lại một mình? Cậu ấy là vợ chưa cưới của cậu mà.”

“Đàng này đâu có bỏ Min Min, chỉ vì có việc đột xuất thôi.” – Chan Chan quay qua tôi – “Đàng ấy ráng chờ, đừng đi về một mình. Nhất định, đàng này sẽ trở lại trường đón.”

Mim cười xong, Chan Chan xoay lưng chạy đi. Dõi theo bóng dáng tên cool boy ấy từ từ xa dần mà lòng tôi chưa bao giờ buồn da diết đến thế.

Trời bắt đầu âm u. Chắc sắp mưa. Tôi đang ở trong quán trà sữa gần trường. Dĩ nhiên là vì đợi Chan Chan. Ban nãy, Thuý Nga tức giận và bảo tôi đừng chờ cậu ta. Tôi cũng định sẽ tự về nhà một mình nhưng lòng cứ muốn ở lại chờ. Thuý Nga mắng tôi ngốc. Ừm, cũng không sai đâu nhỉ. Biết vậy mà vẫn cứ làm khác đi. Chỉ là, tôi thích được về chung với tên Chan Chan đáng ghét đó, thích được ngồi phía sau nhìn tấm lưng rộng ấy. Giật mình vì có ai đụng mạnh từ phía sau, tôi ngã nhào về trước. Tôi nhăn mặt bởi cú chạm đất bằng mông khá mạnh của mình. Chưa hết, vẻ như chân cũng bị trắc rồi. Tên nào đi đứng mà chẳng nhìn trước ngó sau gì hết. Bực bội toan ngược lên mắng cho hẵn vài câu thì tôi liền nghe giọng nói quen thuộc: “Min Min, là em sao?” Mau chóng ngẩng mặt, tôi ngạc nhiên khi thấy chị Trang.

Diu tôi lại chiếc bàn gần cửa sổ, chị Trang không ngừng xuýt xoa nói xin lỗi. Tôi bảo:

“Không sao. Chỉ là sự cố thôi mà. Chân em cũng bị nhẹ thôi.”

“Tại chị mãi suy nghĩ nên bước hụt chân. Thật sự là xin lỗi em đây.”

“Mà sao chị lại ở đây?” – Tôi muốn kết thúc cái màn xin lỗi liên hồi kia.

“Chị hẹn với bạn. Hồi trước còn đi học chị vẫn hay ghé quán này lắm. Còn em?”

“Em cũng chờ bạn. Bạn chị làm nghề gì?”

“Nghề ngỗng gì, tui nó còn học lớp 12 kia kìa. Chị mới 18 mà. Em không biết hả?”

“À, chị Hồng Anh có nói mà em quên mất. Mới 18 tuổi đã có chồng có con chắc mệt lắm. Em cũng nghe chị Hồng Anh kể về việc chị mang thai ngoài ý muốn nên đành cưới sớm.”

Chị Trang thờ dài. Đưa ly nước lên uống một hơi xong chị liền bắt đầu kể về quá khứ:

“Hồi đó 16 tuổi, suy nghĩ chưa chín chắn em ạ. Giờ nghĩ lại mới thấy mình đúng là đại khờ. Chị và anh Thông quen nhau trong một lần dự sinh nhật con

bạn. Khi ấy, anh là sinh viên, trông chừng chạp đảng hoàng lâm. Yêu nhau gần một năm thì anh bắt đầu đòi hỏi. Vì thương nên chị chiều theo. Cả hai quan hệ nhiều lần rồi đến đầu năm 12 chị mang thai. Anh Thông cũng chịu cưới chị. Cứ nghĩ cuộc sống vợ chồng dễ như mình tưởng nào ngờ... Có con, anh đột nhiên thay đổi tính tình. Lấy nhau rồi sinh đủ thứ chuyện nào tiền bạc mua sữa cho thằng nhỏ, nhà cửa ăn uống, chuyện học chuyện làm. Anh Thông thì được tiếp tục học, còn chị phải nghỉ ở nhà lo chăm con. Giờ thấy mấy đứa bạn hồn nhiên học hành mà chị ganh tỵ ghê luôn. Tội nó thỉnh thoảng có ghé thăm chị, khuyên nhủ quay lại trường nhưng em ơi, người ta biết mình còn nhỏ mà quan hệ yêu đương để dính bầu, mặt mũi đâu nữa chứ. Nhiều lúc chị nghĩ, hay cứ chờ thằng nhỏ khoẻ khoẻ thì mình đi học lại nhưng rồi cũng thôi. Xấu hổ lắm! Mà chỉ vì lo tiền sữa cho cháu, cha mẹ chị chẳng còn nhiều tiền. Mẹ chồng và anh Thông cũng bảo chị làm mẹ rồi còn học hành gì. Lắm khi muốn bỏ hết mọi thứ đi đâu thật xa làm lại cuộc đời cho xong...”

Lắng nghe chị Trang kể chuyện ngày xưa mà tôi nản, chỉ biết giấu tiếng thở dài. Giờ tôi có khuyên gì cũng đâu ích lợi. Những lúc thế này thì lời nói trở nên vô nghĩa, đâu tát cạn được nỗi buồn và càng không giúp người ta thoát khỏi bế tắc đang bủa vây.

“Em hiểu rồi.” – Tự dung tôi buột miệng nói duy nhất ba từ.

Tôi thấy chị Trang nhìn mình không chớp mắt. Tiếp theo, chị nắm tay tôi mỉm cười:

“Cám ơn em. Bây giờ toàn nói chuyện của chị thôi. Chuyện em và Chan Chan là sao vậy?”

“Dạ, em thì khác chị nhiều lắm. Em với Chan Chan không có yêu nhau gì cả, còn ghét nhau nữa là đằng khác. Chỉ vì uống nhầm rượu nho nên hai đứa quan hệ. Sau đó em dính bầu và giờ thì phải về nhà cậu ta làm dâu. Em mới 17 tuổi mà sắp làm mẹ.”

“Trời! Trớ trêu vậy? Hai đứa uống rượu chỉ để cho khổ thế?”

“Bọn em đâu có biết đó là rượu. Lúc phát hiện ra thì đã quá trễ. Em không dám phá thai.”

“Ừ, đừng phá. Dù gì đứa bé cũng là máu mủ của em, thất đức lắm. Với phá thai rất nguy hiểm, báo chí mạng mùng nói hoài vụ này. Giờ nhiều đứa cỡ em làm mẹ rồi. Nhưng, em đang mang thai mà vẫn đi học sao? Can đảm thế? Không sợ người ta dị nghị à?”

“Bụng em xẹp lép, đồ ai biết đang mang thai. Em định học hết năm nay rồi chờ sinh con.”

Chị Trang gật đầu. Tiếp, tôi và chị ấy im lặng, không ai nói gì nữa. Bên ngoài, trời đổ mưa lúc nào chẳng hay. Tiết trời bây giờ của miền Nam mà mưa lớn thì hiểm thật. Hai chị em cứ ngồi ngắm mưa và buồn với nỗi buồn của chính bản thân. Không ai giúp được ngoài chính những người trong cuộc. Nhưng khổ nỗi, kẻ ở trong cuộc thì lại đang bế tắc. Giọng chị Trang cất lên vừa đủ nghe, hoà lẫn với tiếng mưa rơi nặng hạt ngoài kia.

“Giờ ước giá được quay lại quá khứ, chị sẽ biết sống vững vàng hơn để không tự làm khổ mình khổ con. Sinh con ra mà thấy không đủ sức lo cho nó, đau khổ lắm. Nhưng giờ lẽ nào lại cho người khác. Làm mẹ không dễ vậy. Mà chị cũng ước anh Thông giống hồi trước, dịu dàng đối xử tốt với chị. Thời gian khiến người ta thay đổi hoặc do người ta giấu diếm bản tính thật quá tài khiến mình nhẹ dạ cả tin. Tóm lại thì mọi thứ đã xảy ra, không thể một hai câu ước mà quay về được. Quá khứ càng tươi đẹp thì càng khiến mình muốn từ bỏ hiện tại.”

Tôi bất động. Quá khứ và hiện tại? Đối với Chan Chan, tôi và chị Trần Châu cũng thế. Một người là trước kia, một kẻ là bây giờ. Có thật, nếu quá khứ tươi đẹp thì người ta sẽ không cần hiện tại? Nếu Chan Chan vẫn thích chị Trần Châu thì tôi phải làm gì đây? Tôi sợ. Bất giác tôi sợ con mưa lớn này sẽ không tạnh và Chan Chan cũng không quay lại đón mình.

“Thôi, chị phải về. Em ở lại chơi chờ bạn. Mà chân em có thật là không sao chứ?”

“Không sao thật đấy. Chắc ngồi chút rồi sẽ đi lại bình thường.”

Chị Trang cười, đứng dậy rồi bàn. Trông bóng dáng nhỏ con núp dưới chiếc ô dù cũ của chị ấy mà lòng tôi buồn quá. Thấy tội ghê. Nhìn lại bản thân mình cũng chẳng thua gì. Nếu con mưa này không dứt và tên Chan Chan kia bỏ quên tôi lại đây thì tôi không biết phải về bằng cách nào. Trời nắng chang chang thì ai nghĩ đến việc đem dù hay áo mưa chi... Nhưng may ghê, lát sau trời tạnh mưa dần. Tuy còn lất phất nhưng không sao. Đưa mắt nhìn đồng hồ trong quán, kém mười bảy giờ rồi. Biết ngay, thằng cool boy đó cho tôi leo cây. Nghĩ đến việc gọi điện nhưng chả biết sao lại thôi. Vì chán. Tự về cho xong, không muốn hành ai cả. Mau chóng đứng dậy, tôi rời bàn đi cà nhắc. Cú ngã khi nãy hơi mạnh. Dù thế cũng sẽ cố gắng lết về nhà. Ra khỏi quán, tôi bước chậm chậm trên vỉa hè dọc theo bên phải. Đường trơn trượt cộng thêm cái chân cà khịa nên đi khó khăn. Đang lầm rầm chửi rủa tên Chan Chan thì bất chợt tiếng thắng xe kêu kết vang lên bên cạnh. Quay qua, tôi ngạc nhiên khi thấy cái kẻ mà mình ngồi mất ba tiếng đồng hồ chỉ để chờ đợi. Vừa thờ, Chan Chan vừa hỏi ngay:

“Đã bảo đừng ấy chờ trong quán trà sữa mà sao không nghe? Làm đảng này đập sút quần, đuổi theo muốn chết. May là kịp! Trời lại đang mưa, bộ định dầm mưa về à?”

“Bây giờ rồi thừa cool boy. Sao biết cậu có quay lại đón hay không, lỡ quên mất thì sao. Trời đang dầm mưa, phải tranh thủ về nhà chứ.”

“Thế điện thoại làm gì?”

“Không thích. Tự dung tốn tiền gọi cho cái kẻ không nhớ đến mình làm chi.”

“Đảng ấy nói gì thế? Ai không nhớ đảng ấy? Nhà chị Trần Châu xa tuốt luốt, chạy đi chạy về cộng thêm mớ kẹt xe nên mất nhiều thời gian. Đảng này cũng phóng như bay chứ bộ.”

“Nếu mất công như vậy thì cậu về nhà luôn đi. Rõ dở hơi! Tự nhiên bắt người ta phải chờ trong quán để quay lại chờ về nhà. Cậu rảnh nhì?”

Thấy Chan Chan nhìn chăm chăm, tôi hỏi: “Gì nữa? Kiểm chuyện hả? Đây mệt lắm rồi nha.”

“Chân đặng ấy bị gì mà cà nhắc cà nhắc thế?”

“Té ngã, trặc giò.”

“Trời mưa còn chân bị trặc thế mà đặng ấy thà đi bộ về chứ không chịu ngồi chờ. Lên xe đi, bước nhiều hồi đau hơn cho coi.”

“Chả thêm, đây tự về được. Không muốn mắc nợ người khác.”

“Quê giò còn tự ái. Mau lên xe, đặng này chở về nhà kéo trời mưa lớn.”

Bỏ mặc, tôi tiếp tục bước đi. Nhưng được đoạn thì tôi nghe Chan Chan cất giọng, nghe rõ to:

“Có biết vì sao đặng này nhất định bảo đặng ấy chờ không? Vì đặng này muốn về chung với đặng ấy, muốn nói chuyện và muốn được đặng ấy ôm từ phía sau đó.”

Ngừng bước. Tôi thoáng bất động. Chan Chan vừa nói gì vậy... Cậu ta một hai bắt tôi chờ trong quán là vì những lý do đó ư? Thế nghĩa là, cậu ta không hề quên tôi. Lẽ nào, Chan Chan muốn được chở tôi về đến vậy sao? Tự dưng tôi thấy lòng mình thật kỳ lạ. Vui.

“Đúng thật ngốc ời là ngốc.”

Tôi xoay qua vì tiếng Chan Chan ngay kế bên. Bất ngờ, một chiếc áo khoác choàng lên người tôi. Là của Chan Chan. Tôi tròn xoe mắt. Cậu ta nhẹ nhàng kéo tôi lại gần, bảo:

“Lên đi nào vợ, chồng chờ về. Chồng thích vợ ngồi phía sau nói cười và ôm chồng ấy.”

Tôi nhìn Chan Chan kinh ngạc. Tên này hâm hấp rồi hay sao mà xưng hô kỳ cục vậy trời? Nhưng rồi tôi cũng leo lên xe. Chan Chan liền cầm lấy hai tay tôi vòng qua hông cậu ta.

“Chồng sẽ chạy đua với trời mưa, vợ ôm cho chặt kéo ngã là vô bệnh viện cấp cứu.”

Tôi đánh nhẹ vào bụng Chan Chan. Cậu ta cười hắc hắc rồi phóng xe chạy như bay. Ngồi lặng thinh ở yên sau, tôi mỉm cười vì lại được thấy tấm lưng rộng lớn đó trên đường về nhà. Giờ thì tôi cảm ơn vì trời đã mưa để mình về trễ và Chan Chan kịp đuổi theo. Khẽ khàng, tôi áp mặt vào lưng Chan Chan, nhắm mắt lại cảm nhận những giọt mưa rơi xuống ướt làn da, để lắng nghe tim mình vẫn đập và thấy bình yên. Dù trời đêm mưa rơi và gió thổi lạnh đấy nhưng chỉ cần có áo khoác của tên cool boy ấy là tôi đủ ấm rồi. Hehe~

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mạng Thai Tuổi 17* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ngày 01 Tháng 03. Hãy Chăm Sóc Baby Thật Tốt!

Hôm nay là một ngày đặc biệt vì tôi và Chan Chan được dịp thử “làm cha, làm mẹ”. Chẳng là thứ sáu khối 11 trường Q học có nửa buổi sáng. Trưa về đến nhà, tôi thấy cổng khoá. Mọi người trong gia đình đều đi hết cả. Những người làm vườn cũng nghỉ. Cứ ngỡ là bị nhốt bên ngoài luôn rồi nhưng may thay Chan Chan nhớ ra có chìa khoá dự phòng cất ở cái lỗ dưới bức tường sau vườn. Trong lúc cậu ta vòng ra phía sau thì tôi thấy cổng nhà bà dì Mập mở toang cùng lúc là chị Trang bước vội ra, tay phải bế theo đứa bé còn tay trái xách túi đồ.

“Min Min, may quá! Giờ chị có chuyện gấp phải đến bệnh viện, nhà lại không có ai nên nhờ em trông hộ con chị đến chiều nhé. Thằng bé tên Khoai, mới hơn hai tháng tuổi. Nếu nó khóc thì cứ pha sữa bột bỏ vô bình cho bú. Trông nó cũng dễ lắm.”

Tôi chưa kịp đáp là chị Trang đã trao đứa bé cho tôi cùng túi đồ. Nói chưa xong câu cảm ơn, chị đã chạy hồi hả đi mất. Trông dáng vẻ gấp gáp đó thì chắc là chuyện rất quan trọng. Tôi liền nhìn xuống thằng nhỏ đang nằm trên tay mình. Nó đang ngủ. Dễ thương phết. Người ta nói con nít như thiên thần, quả không sai. Nếu tôi sinh con ra mà đáng yêu thế này thì cũng muốn làm mẹ lắm chứ. Chợt, có tiếng thắng xe cái két. Tôi quay qua, là Chan Chan.

“Chìa khoá dự phòng đây.”

Tự dưng Chan Chan ngưng bật, mắt mở to thao láo nhìn tôi đang bế một đứa bé rồi hét lên:

“Trời đất ơi!!! Đặng ấy... sinh con rồi hả???”

Phải công nhận, nào tên Chan Chan này thua hột nho. Vậy sao thành học sinh giỏi được nhỉ?

“Sinh cái đầu cậu! Tớ mang thai mới hơn một tháng, bụng còn chưa to mà đẻ cái gì?”

“Thế đứa bé trên tay đằng ấy là sao???”

“Con của chị Trang. Chị ấy có việc gấp nên nhờ tớ trông hộ thằng bé. Hiểu chưa đàn?”

Chan Chan thở phào nhẹ nhõm. Chắc cậu ta hoảng lắm vì nghĩ mình vừa mới đi chưa đầy 10 phút mà trở về đã “làm cha” rồi. Đúng là hâm nặng! Mở công, Chan Chan vừa dắt chiếc martin vào trong sân vừa ngoái lại hỏi: “Nhưng phải trông nó như thế nào đây?”

“Thì ru nó ngủ, lúc nó đói thì pha sữa nó bú. Cũng dễ mà.”

Tôi nghe Chan Chan thở dài thật to. Kiểu như cậu ta không tin những gì tôi vừa nói. Ghét. Đi vào phòng khách, tôi nhẹ nhàng đặt đứa bé lên ghế sofa. Nó còn ngủ. Giương mặt phúng phính, cái môi chúm chím nhìn thương chết được. Mà hy vọng lớn lên nó không như thằng cha bố láo của nó. Đúng lúc, Chan Chan chạy vù đến gần xem em bé là như thế nào.

“Woa! Trông dễ thương ghê! Da nó mịn màng quá.”

Thấy Chan Chan cứ ần ần ngón tay vô má thằng bé thì tôi liền đánh một phát thật kêu:

“Làm cái trò gì vậy? Da em bé mỏng manh lắm, trò trò hồi thùng da giờ.”

“Tại lạ nên rờ xem thử. Mà trai hay gái?”

“Con trai, tên Khoai.”

“Tên nghe mắc cười đã man. Đâu, để xem cu nó thế nào.”

Chan Chan kéo nhẹ cái khăn đang quấn quanh bé Khoai lên xem “thằng nhỏ”. Đúng là vô duyên hết sức nói. Cậu ta dòm tới dòm lui đồng thời kêu kêu gọi tôi:

“Đằng ấy lại xem cu nó nè. Nhìn tếu lắm.”

“Khùng! Tớ là con gái mà bảo xem cái đó hả?”

“Haizz! Nó chỉ là đứa trẻ thôi, có gì đâu. Nào, lại xem đi. Sờ cũng lạ nữa.”

Nghe tên Chan Chan nói chí lý, tôi đảo mắt một hồi rồi từ từ chồm người qua nghĩa thử. Tò mò mà. Ở giữa hai cái chân đang bành chằng hăng của bé Khoai là “thằng nhỏ” ngẩn ngẩn. Buồn cười. Tôi khẽ đưa tay sờ thử. Mềm mềm. Đúng là em bé, cái gì cũng đáng yêu. Kế bên, tên Chan Chan mắc cái chứng gì mà cứ sờ cu thằng nhóc hoài. Trông mặt cậu ta húng chí ghê gớm. Thằng này đẹp trai mà biến thái dễ sợ. Một lát sau, tôi cúi:

“Sờ cu nó mãi thế?”

“Lạ mà. Không sao đâu, đằng này nhẹ tay lắm.”

“Làm hồi nó đau, nó tỉnh dậy khóc um sùm cho coi.”

“Đụng vậy nhắm gì. Nó ngủ say như chết.”

Chan Chan vừa dứt lời Phụt! Một tia nước màu vàng từ “thằng nhỏ” bắn lên mặt cậu ta. Kinh ngạc trong vài giây rồi tôi ôm bụng cười lớn. Còn Chan Chan, cậu ta nhăn nhó và đưa tay lên lau vệt nước trên mặt. Khai rình. Thằng Khoai tè. Đấy, cho chữa cái tật sờ cu người ta. Nhanh chóng, Chan Chan đứng bật dậy lao như bay vô nhà vệ sinh. Cái bản mặt cool boy bị dính nước tiểu trông thật là cười đau ruột. Vụ này để cả trường biết thì hay ho lắm đây.

Tôi đang đun nước sôi chuẩn bị món mì gói ngon lành thì Chan Chan đi vào, mới rửa mặt.

“Trưa nay chúng ta ăn gì?”

“Mì gói. Vừa ngon vừa tiện.”

“Ô-kê. Chiên thêm mấy cái trứng ốp la bỏ vô ăn nữa. Thế là nhất xứ!”

Tôi gật gù. Thế nhưng kế hoạch cho bữa trưa tuyệt vời bị phá hỏng khi thằng Khoai cất tiếng khóc. Tôi và Chan Chan chạy vào phòng khách. Trên ghế sofa, thằng bé đã thức và phóng “cái loa” ở tần suất cao. Tôi liền bế bé Khoai lên, quàng quàng đưa nhẹ nhẹ để ru nó ngủ. Khổ nỗi, càng lúc thằng bé càng rống to. Tiếng khóc vang khắp nhà, đinh tai nhức óc.

“Giờ làm gì đây?” – Chan Chan bịt tai, hỏi.

“Chắc nó đói đó. Phải pha sữa bột cho nó uống.”

Chan Chan lòi trong cái túi mà chị Trang đưa cho tôi ra một hộp sữa bột Frisolac gold số 1, cái bình với mấy miếng tả em bé. Cầm bình sữa trống không, Chan Chan gãi đầu nhìn tôi:

“Pha sữa sao?”

Tôi ngớ mặt vì quên mất điều quan trọng này. Ban nãy, chị Trang vội quá tôi chưa kịp hỏi cách pha sữa. Trời ạ, giờ làm sao đây? Bé Khoai vẫn khóc to. Tôi hoảng quá chùng.

“À, hay lên mạng xem thử cách pha sữa.”

Dứt lời, Chan Chan phóng lên lầu rồi mấy giây sau xách cái laptop xuống. Ngay lập tức, cậu ta mở máy, vào mạng search tìm trên Google cách pha sữa cho em bé. Rất nhanh, hàng loạt kết quả xuất hiện. Nhấp vào web eva, Chan Chan đọc to tôi nghe:

“Nên dùng nước đun sôi để pha sữa cho bé. Để nguội 37 độ C. Nước cỡ 120ml.”

“May quá, mới đun nước sôi! Nhắc xuống bếp được vài phút chắc cũng nguội nguội rồi.”

Chan Chan cầm bình sữa lao vù vào bếp, lát sau trở ra mang theo cái bình đã có nước đun sôi để nguội bên trong. Còn tôi, vẫn bế bé Khoai, nhìn vào màn hình đọc tiếp:

“Bạn cần pha sữa theo công thức in sẵn trên bao bì hộp sữa. Hộp đâu? Hộp đâu?”

Bên cạnh, Chan Chan cầm hộp sữa bột Frisolac lên xem liên hồi. Tôi thấy cậu ta mở nắp hộp rồi lấy muỗng múc sữa bột cho vào bình. Đảo mắt trở lại máy tính, vừa xem tôi vừa bảo:

“Không nên đong quá đầy, cũng không nên vén bột sữa quá chặt trong muỗng.”

“Ờ ờ.”

“Lẹ lẹ đi!”

“Đằng ấy từ từ, đừng hồi. Đằng này làm đồ bột tùm lùm rồi nè.”

Cỡ vài muỗng thì cậu ta dừng lại, đóng nắp và lắc lắc. Tôi dặn cậu ta lắc đều để sữa tan hết, không bị vón cục. Trong khi Chan Chan vắt vả với cái bình sữa thì tôi chịu khô với thằng nhóc Khoai. Nó cứ rống hoài không chịu im. Tôi đưa nó tới lui thế nào nó cũng chả nín.

“Rồi, sữa đã pha xong. Cho nó uống đi!”

“Khoan, phải kiểm tra nhiệt độ sữa. Ở đây chỉ, đổ một lượng sữa nhỏ lên cổ tay hoặc mu bàn tay, cảm giác thấy sữa ấm là được. Cậu làm mau.”

Chan Chan làm theo cách tôi nói, nhỏ một ít giọt sữa lên mu bàn tay. Cậu ta bảo ấm ấm, cho thằng bé bú là ok. Mau chóng, tôi đón lấy bình và nhẹ nhàng dứt núm vú cao su vô cái miệng khóc la khí thế của bé Khoai. Ban đầu nó bầy đặt làm “giả”, không chịu mút. Bực mình, tôi nói: “Ông ẹo là tao cho mày nhịn đói luôn.” Hình như biết sợ nên cuối cùng nó cũng ngậm núm vú, bắt đầu uống sữa. Tên Chan Chan dán chặt mắt vào màn hình laptop:

“Đằng ấy phải cầm bình sữa thật chặt để thằng Khoai có kéo bình ra vô cũng không bị rớt bình. Phải làm nghiêng bình sữa để núm vú cao su luôn đầy sữa. Nếu núm vú cao su xẹp xuống, bạn nên xoay bình cho không khí lọt vào.”

“Rồi rồi, nói từng cái một thôi. Nghe không muốn kịp đây.”

Tôi hơi gắt đồng thời cố gắng làm theo chỉ dẫn trên mạng. Tay cầm chặt bình sữa. Hơi nghiêng để sữa chảy xuống đều. May là thằng nhóc này cũng dễ chịu uống.

Được một lúc, thấy bé Khoai sắp uống hết sữa thì tôi quay qua hỏi: “Ồ đó còn nói gì nữa?”

“Khi bé bú hết sữa, bạn hãy kéo bình ra khỏi miệng bé một cách dứt khoát. Nếu bé vẫn muốn bú, hãy đưa ngón út của bạn vào miệng bé. Bé vẫn mút mạnh thì có thể bé chưa bú đủ và muốn bú thêm. Đằng ấy kéo núm vú cao su nhẹ thôi.”

Tôi chậm rãi kéo bình ra. Thằng Khoai này khá biết điều, miệng tự động nhả núm vú cao su. Uống no rồi và giờ thì mắt nó lim dim sắp ngủ. Tôi và Chan Chan thở phào. Kết thúc được màn khóc kinh thiên động địa của nó. Để bé Khoai ngủ trên ghế sofa, hai chúng tôi đi nhanh vào nhà bếp coi món mì ra nông nổi gì. Mở nắp ra thì ơ ời, mì nở tè lè, nước cạn gần hết. Dù đói rã ruột nhưng tôi đành đun lại nước sôi, làm hai tô mì mới. Lần này vừa mới nhắc ấm nước sôi xuống là...

“Oa oa oa oa oa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Khí gió! Thằng kia làm gì cứ khóc hoài? Vừa nãy uống hết sữa là đã ngủ mà sao giờ lại rống lên rồi. Đừng nói là nó đói nữa nha, chưa đến nửa tiếng mà trời. Tức thì, tôi cùng Chan Chan phóng lên phòng khách. Bé Khoai đang quấy khóc ồm ồm. Nhanh chóng, Chan Chan vỗ vỗ vào người thằng bé còn miệng không ngừng nói: “Nín đi! Nín đi nào!” Nhưng tình hình không mấy sáng sủa. Nó còn khóc to hơn. Tức mình, tôi đến kéo cậu ta ra.

“Mau mau lên Google search tìm cách ru ngủ cho em bé!”

Tôi vừa ra lệnh cho Chan Chan vừa bế bé Khoai lên. Thằng này đúng là thích hành xác người khác. Sau khi gõ lách cách liên hồi, Chan Chan liền lên tiếng nói rõ to:

“Có vài cách đây: massage chân bằng tinh dầu hạnh nhân, đung đưa qua lại, tắm trong bồn, âm nhạc nhẹ nhàng, đu con, xe đẩy hoặc đổi chiến thuật nhưng chả chỉ là chiến thuật gì.”

“Không có tinh dầu hạnh nhân làm sao massage, thử cách đung đưa xem sao, cái này dễ.”

Tôi bế bé Khoai bằng hai tay khá vất vả bởi từ trước đến giờ chưa từng bế em bé nhỏ như vậy. Nghe nói, ẵm trẻ sơ sinh cũng phải biết cách. Tôi đưa thằng bé qua lại nhẹ nhàng như đưa võng. Chốc chốc tôi còn ca lên khe khẽ để ru ngủ nó. Tôi đung đưa gần rệu cả tay mà kết quả không mấy tốt đẹp. Bé Khoai có lúc lìm dìm mắt chuẩn bị chìm vào giấc ngủ nhưng rồi lại tỉnh và khóc. Tại tôi muốn ong hết cả. Đến mức tôi muốn “ném” nó xuống ghế cho xong mà không thể vì sẽ mang tội giết trẻ em. Tôi đành chuyển qua phương án hai.

“Hay mở nhạc nhẹ nhàng cho nó ngủ.”

Chan Chan quỳnh quáng bấm đại một bài trong laptop. Nhạc cất lên. Chúa ơi! Nhạc rock. Âm thanh hét vang chúa chát, nghe tung tung, xuyên thủng màng nhĩ. Không nói, bé Khoai khóc thét do giật mình. Chan Chan hoảng hồn chuyển bài. Kỳ này thì... Tồn tồn ò ò e e. Mẹ cha ơi! Nhạc đám ma. Tên cool boy này khủng điên ba trợn quá, bộ định trừ tôi hay thằng bé chết hả? Cái chất nhạc nào nè nghe kinh dị mỹ ấy “góp phần” giúp tiếng khóc của bé Khoai to thêm. Điện tiết, tôi gạt Chan Chan tắt nhạc đi. Tại tôi không thể chịu nổi cùng lúc hai cuộc “chấn động” âm thanh đâu. Lùng bùng rồi. Nhạc tắt, thằng nhỏ vẫn cứ khóc ngon ơ.

“Trời ơi!” – Chan Chan vò đầu la lên rồi bước lại gần chỗ tôi đang bế bé Khoai – “Im! Mày im chưa thằng quý! Khóc gì muốn lời rồn! Im mau!”

“Đọa, nó càng khóc to cho xem.”

“Đằng ấy đưa đây! Để đằng này ru nó ngủ.”

Chan Chan luống tay qua mau chóng đỡ lấy bé Khoai. Tôi nhăn mặt lắc đầu khi thằng bé khóc thảm. Chan Chan áp sát mặt lại gần mặt nó, mắt mở trừng trừng kiểu hù dọa:

“Im! Im! Im! Cất cu giờ nha!”

Tôi định quát cho tên Chan Chan một trận vì cái câu thô bỉ đó thì chợt bé Khoai đưa tay lên túm lấy vài sợi tóc mái của cậu ta, giật giật. Chan Chan hình như đau lắm nên kêu lên:

“Ồi đau! Thằng quý này nắm tóc đằng này rồi! Đằng ấy lại phụ gã ra mau!”

“Từ từ bình tĩnh, cậu đừng lắc đầu mạnh quá, nó kéo nữa cho xem.”

“Ừ nhưng... Đau!!!”

Chan Chan vừa la xong thì đột nhiên cả hai nghe tiếng cười của bé Khoai. Tôi nhìn qua thấy cái miệng chúm chím của thằng bé đang cười, lộ hai nướu răng. Giờ mới để ý, từ lúc kéo tóc Chan Chan thì nó ngừng khóc rồi. Vậy chắc bé cu này muốn chơi khăm cậu ta. Tinh ranh gớm. Bàn tay nhỏ xíu bỏ dần mấy sợi tóc của Chan Chan ra, bé Khoai ngáp dài và nhắm mắt lại ngủ ngon lành. Chà, trông mặt nó ngủ là thấy thương lại liền. Bao nhiêu tức tôi nãy giờ biến mất. Đặc biệt là tên Chan Chan. Ban nãy còn đòi cắt cu con người ta mà nay lại khen:

“Nhìn vậy thấy nó đáng yêu đằng ấy nhì?”

Chấm dứt tiếng khóc là âm ỉ của bé Khoai, tôi và Chan Chan trở lại vô bép. Bụng sôi ùng ục.

Đổ nước sôi, bỏ thêm trứng ốp la vào, hai chúng tôi nhìn thèm thường hai tô mì nóng hổi. Lật đặt ngồi xuống ghế, vừa cầm đũa lên là Chan Chan bảo ngay:

“Giờ mà đũa nào chen ngang bữa trưa là đằng này quyết không tha, cho dù là con hà bá.”

Tôi cầm đũa gấp lấy mì, thổi thổi cho đỡ nóng xong đưa lên miệng. Nhưng tôi chưa kịp bỏ mì vô họng là thỉnh thoảng tiếng bé Khoai bên ngoài lại ré lên. Tiên sư cha mày! Khóc nữa rồi! Đối diện, Chan Chan tức điên liền đặt mạnh chiếc đũa xuống bàn và hăm hăm bước vội lên nhà trên. Tôi cũng chạy theo vì sợ tên này phát khùng bất chợt rồi ra tay bậy bạ với đứa bé.

Mau chóng ẵm lấy bé Khoai, Chan Chan tiếp tục chiêu trừng mắt hếch mũi, giọng dọa nạt:

“Mắc cái chứng gì khóc mãi vậy thằng ôn giặc? Bộ mày muốn bị cắt cu thiệt hả?”

Tôi ngạc nhiên khi bé Khoai khóc nhỏ dần rồi thưa thớt và cuối cùng là tắt hẳn. Tôi với Chan Chan tái mét mặt mày vì sợ nó bị cái gì đó nguy hiểm. Ấy vậy, chỉ sau mấy giây là cả hai nghe tiếng “bẹt” vang lên vừa đủ. Cùng lúc, một cái mùi thúi hoặc bốc lên. Đưa tay bịt mũi, tôi nhìn Chan Chan chậm rãi

rút ra bàn tay đang đỡ lấy mông thẳng bé. Thử vàng vàng dẻo dẻo quen thuộc. Bé Khoai vừa ị một phát thì nín khóc, ngủ tiếp. Chan Chan nhón nhỏ.

Chờ Chan Chan vào nhà vệ sinh rửa tay xong đi ra, tôi cầm miếng tã giấy lên bảo:

“Phải thay tã cho nó.”

“Oái ghê luôn! Giờ phải lên Google search tìm cách thay tã cho em bé.”

“Tìm rồi đây, chúng ta sẽ cùng làm.”

Theo chỉ dẫn trên web yeutretho tôi cùng Chan Chan chuẩn bị một miếng tã sạch Pamper, cái bịch nilon đựng tã bẩn, khăn sạch và xô nước ấm. Bắt đầu công cuộc thay tã cho bé Khoai. Tôi mở tã bẩn ra, muốn nón vì mùi hôi kinh dị. Nhưng khăn sạch vào xô nước ấm, tôi nín thở và lau nhẹ nhàng ngay vùng sinh dục của nó. Tiếp, Chan Chan phải cố nhẹ nhàng khi nâng mông thẳng bé lên để tôi lau phía trước. May là con trai chứ con gái còn phải lau cẩn thận nữa. Gấp đôi tã bẩn lại, tôi bảo Chan Chan bây giờ nâng cả chân bé Khoai. Tôi đưa khăn ướt luồn xuống dưới lau mông cho nó. Việc lau chùi đã xong. Sau đó, rút tã bẩn ra tôi thay tã mới vào. Web hướng dẫn là kéo miếng dán sẵn ở hai bên tã rồi dính lại cho vừa ôm người bé, không quá chặt hay quá lỏng, nhét vừa một ngón tay. Tôi làm theo. Hoàn tất. Vì mới làm lần đầu nên tôi dán cái tã hơi méo. Nhưng mặc kệ, cứ xong là ô-kê. Cho cái tã bẩn vào bịch, tôi và Chan Chan đi rửa tay. Còn thẳng bé thì vô tư mà ngủ ngon ơ.

Mệt mỏi lết vào phòng bếp, cả hai ngồi phịch xuống ghế, nhìn hai tô mì nở lần nữa. Nhưng vì quá đói và uể oải nên chúng tôi quyết định ăn luôn. Ôn trời kỳ này thẳng quý nhỏ kia chịu để yên cho tôi và Chan Chan dùng xong bữa trưa. Hơn hai giờ rưỡi tôi mới rửa chén. Mấy phút sau, hai đứa lò dò đi lên phòng khách. Bé Khoai vẫn còn ngủ. May phước. Tôi đến bên cái ghế sofa đối diện ngã người xuống. Còn Chan Chan, nằm vật dưới sàn nhà ngủ luôn. Mắt lim dim được vài giây thì tôi giật mình vì lại nghe âm thanh quen thuộc. Tiếng khóc ré. Nhấn mặt, tôi liền nằm nghiêng sang bên và bịt tai lại. Thua. Chả nhầm nhỏ gì. Tức mình, tôi vùng dậy bỏ lại xem bé Khoai bị gì. Đúng lúc Chan Chan bật người lên, gào:

“Thằng kia!!! Mày giỡn mặt với ông hả? Ôn dịch!”

“Khẽ mồm thôi, nó khóc có lý do.”

“Lại cái gì nữa???”

“Nó tè dầm.”

“Ôi trời ơi, phát điên mất!”

Thế là tôi và cả Chan Chan phải còng lưng ra lau mông cho bé Khoai. Xem như từ trưa đến gần bốn giờ hai chúng tôi chẳng ngủ ngê nghỉ ngơi gì được vì mấy trò quấy khóc của nó. Mãi tận chiều, mọi người trong nhà mới về. Nhìn thấy tôi và Chan Chan mặt mũi phờ phạc thì ai cũng ngạc nhiên. Nhìn qua bên cạnh, bé Khoai đang yên giấc. Nó “phá” hai chúng tôi đã đời rồi thì giờ ngủ ngon vậy đó. Sau khi nghe kể lại thì chị Hoà Trâm, chị Hồng Anh, anh Dũng Văn trở mặt về những thành tích chăm sóc baby suốt cả buổi của hai đứa. Không lâu sau thì chị Trang hồi hã sang bên nhà xem bé Khoai thế nào.

“Hai đứa giỏi ghê chứ, thẳng nhỏ ngủ say thiệt.”

Nghe chị Trang khen mà tôi và Chan Chan nhìn nhau chỉ biết cười gượng chứ không nói được gì. Chán nản. Chẳng ngờ trông em bé lại mệt như vậy. Giờ thì sao nhỉ... Trẻ con thì đáng yêu đó nhưng để có thể chăm sóc tốt cho nó thì khó khăn gian nan vô cùng. Kiểu này tôi phải suy nghĩ lại cái việc mình muốn thử làm mẹ. Tên Chan Chan thì về như chán đến tận háng rồi. Cậu ta cứ chốc chốc lại thờ dài vì tưởng tượng cảnh chín tháng sau khi tôi sinh em bé là bản thân phải trở thành cha. Chăm nom baby có một buổi mà khổ lên khổ xuống huống chi sau này là chăm... ít nhất mười năm. Vậy mới hiểu trách nhiệm làm cha mẹ lớn lao nặng nề biết mấy. Đó không phải chỉ một sớm một chiều. Tự dưng thấy phục cha mẹ mình dễ sợ. Đúng là các đáng sinh thành đáng nể quá!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mạng Thai Tuổi 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.